

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

93ον Τεύχος

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2018

Νίκης 11, 105 57 Αθήναι
Ευρώ 0,01

Άρθρα

***Δημογραφικό-Μεταναστευτικό: Η Υπερτάτη Εθνική Απειλή**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ

***Προς Πεντάγωνο: Ιδού η γεωστρατηγική του Ερντογάν... Ποιος θα τον σταματήσει;**

Του κ. Ιωάννου Σ. Θεοδωράτου

***Τι συμβαίνει με τους μουφτήδες – Μία άλλη προσέγγιση**

Του κ. Αγγέλου Συρίγου

***Προς νέα στρατηγική της Τουρκίας απέναντι στην Δύση;**

Του κ. Χρήστου Μηνάγια

***Σημαντικές ευκαιρίες για την αμυντική βιομηχανία της χώρας μας στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού προγράμματος βιομηχανικής ανάπτυξης στον τομέα της άμυνας (EDIDP) και της μόνιμης διαρθρωμένης συνεργασίας (PESCO)**

Του Αντιπετάρχου (Μ) ε.α. Θεοδώρου

Γιαννιτσόπουλου

***Ο Ατλαντικός της γειτονιάς μας είναι το Αιγαίο και η Κυπριακή ΑΟΖ. Το Ναυτικό σε πρώτο ρόλο.**
των κ.κ. Αλεξάνδρου Δρίβα και Δημητρίου Τσαϊλά

***Οι ελληνορωσικές σχέσεις και το σύνδρομο της εξάρτησης**

Του κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

***End of the Tunnel for Greece?**

by Dr George N. Tzogopoulos

***Σχέσεις Τουρκίας-Ισραήλ και η θέση της Ελλάδας**

Του κ. Π. Δακουτρού

***Ανάλυση: Ο Πόλεμος τελειώνει στην Συρία. Πως διαμορφώνονται οι εξελίξεις και οι σχεδιασμοί**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

***Θεωρία Παιγνίων: Από την πτήση της μέλισσας στον εμπορικό πόλεμο**

Της κ. Χριστίνας Μπαρμπαρούση

***Η επίδραση της τέταρτης Βιομηχανικής Επανάστασης στη διεθνή Ασφάλεια και το μέλλον του πολέμου**

Του κ. Κωνσταντίνου Λαμπρόπουλου

***Η κρίση με τις ΗΠΑ από την σκοπιά της**

Τουρκίας: Διδάγματα με ελληνικό ενδιαφέρον...

Του κ. Βασίλη Κοψαχείλη

***Το colpo grosso του ευρωερατειού**

του κ. Σταύρου Λυγερού

***Τα Σεπτεμβριανά του 1955 και γιατί η “ελληνοτουρκική φιλία” είναι ουτοπία.**

Της κ.Λιάνας Μυστακίδου

***Σχολιάζοντας την Συμφωνία των Πρεσπών**

Του Ταξιάρχου ε.α. Βασιλείου Ι. Βάσιλα

***Κόρος, Ύβρις, Άτη**

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου

Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

Με μια ματιά, η Ελλάδα και ο Κόσμος

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χρήστου Μουστάκη

Ο λάθρα εισερχόμενος μετανάστης
σημαίνει, ότι είναι παράνομος.

Δηλαδή μη νόμιμος.

Το υπόλοιπο της ιστορίας το ξέρεις...
αλλά τί είναι αυτό που εγώ
δεν καταλαβαίνω;

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι

οι εξελίξεις στο διεθνές περιβάλλον εθνικού ενδιαφέροντος και η κατάσταση στο εσωτερικό της χώρας απογοητεύει δυστυχώς τους νουνεχείς συμπολίτες μας.

Στην Συρία και την ευρύτερη περιοχή της, η δι' αντιπροσώπων αναμέτρηση ΗΠΑ και Ρωσίας συνεχίζεται. Με την πρόσφατη συμφωνία για το Ιντλίμπ, αποσοβείται επί του παρόντος αμερικανική επέμβαση, αποκαθίσταται η κλονισμένη σχέση Μόσχας και Άγκυρας και ο Ερντογάν κερδίζει χρόνο για εδραίωση της παρουσίας του στην περιοχή αυτή. Το αναμενόμενο «τσουνάμι» προσφύγων που αφορά άμεσα την χώρα μας αναβάλλεται έως την επομένη έξαρση του πολέμου στην Συρία.

Μετά την συμφωνία των Πρεσπών, η καθημερινή παρέλαση Δυτικών εκπροσώπων στα Σκόπια συνεχίζεται, εν όψει του σχετικού Δημοψηφίσματος ενθαρρύνοντας τους γηγενείς Σλάβους, Αλβανούς, Τούρκους και Ρομά να εισέλθουν στους Δυτικούς θεσμούς ως «Μακεδόνες». Οι συχνές και προκλητικές θριαμβολογίες των Ζάεφ και Δημητρώφ «χαστουκίζουν» προσβλητικά τους Έλληνες και προοιωνίζουν ένα μέλλον αλυτρωτισμού και αστάθειας. Υπό τις δυτικές ευλογίες μεθοδεύεται η ανταλλαγή εδαφών και αλλαγή συνόρων μεταξύ Σερβίας και Κοσόβου. Βάσει της θεωρίας του ντόμινο, σημαίνει αυτό κάτι για την Βοσνία – Ερζεγοβίνη και την μεγάλη Αλβανική ιδέα (που αφορά και την Ελλάδα);

Παρά την εμπλοκή της στην Μ. Ανατολή και τα οικονομικά της προβλήματα, η Τουρκία διατηρεί στο ακέραιο τις διεκδικήσεις της, ανεβάζει την ποιότητα των απειλών και προκλήσεων έναντι της Ελλάδος και μάλιστα με εκ των προτέρων σχετική εξουσιοδότηση του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας της, ενώ το φιλόδοξο εξοπλιστικό της πρόγραμμα συνεχίζεται αμείωτο.

Η επίλυση του μεταναστευτικού ζητήματος στην ΕΕ καρκινοβατεί. Επί του παρόντος και με τα βόρεια σύνορα κλειστά, η γηράσκουσα Ελλάς μετατρέπεται σε μεγάλη αποθήκη (αναφομοίωτων) μεταναστών τους οποίους υποδέχεται καθημερινά από την Τουρκία (για αποτροπή ούτε λόγος), ενώ διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες της επιστρέφουν επιπλέον μετανάστες. Η «αλληλέγγυα» πάντως Ευρώπη χρηματοδοτεί την φύλαξη των μεταναστών στην Ελλάδα και την συγχάιρει για τον «ανθρωπισμό» και την «κατανόηση» που επιδεικνύει...

Έναντι των ανωτέρω εξελίξεων οι πολιτικά ώριμοι πολίτες ανέμεναν ματαίως να ακούσουν στην ΔΕΘ από τα πολιτικά κόμματα, ολοκληρωμένα και συγκεκριμένα μέτρα

αντιμετώπισης μειζόνων εθνικών ζητημάτων όπως το δημογραφικό, το μεταναστευτικό και η άμυνα της χώρας.

Οι ώριμοι πολιτικά Έλληνες πολίτες, παρά τα καιροσκοπικά ευχολόγια, υποψιάζονται σειρά δυσμενών εξελίξεων, τις οποίες βεβαίως απεύχονται, όπως οι ακόλουθες:

1. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο η συμφωνία των Πρεσπών θα επικυρωθεί και από την Ελλάδα, παρά την θέληση της πλειοψηφίας των Ελλήνων, με ότι αυτό σημαίνει για τα ζωτικά της συμφέροντα.

2. Δεν υπάρχει επί του παρόντος ολοκληρωμένο και αποτελεσματικό σχέδιο αντιμετώπισης του δημογραφικού, μεταναστευτικού και αμυντικού προβλήματος της χώρας, με άμεσες επιπτώσεις όχι απλώς για ζωτικά αλλά και για υπαρξιακά εθνικά συμφέροντα.

3. Η εγκληματικότητα θα αυξάνεται παρά τους στατιστικούς εξωραϊσμούς.

4. Η άλλοτε εθνική παιδεία, σταδιακά αποδυναμώνει τις εθνικές αντιστάσεις δημιουργώντας αντί νέων ενσυνειδήτων Ελλήνων, διεθνοποιημένους ημιμαθείς κοσμοπολίτες, ευάλωτους στην παγκοσμιοποίηση των ισχυρών.

5. Παρά την ευφορία για την πορεία της οικονομίας, το υπέρογκο δημόσιο χρέος παραμένει, η δημόσια περιουσία δεσμεύεται επί έναν αιώνα, η χώρα αδυνατεί να δανεισθεί από τις αγορές και τα βασικά συστατικά στοιχεία ανάπτυξης (π.χ. πάταξη γραφειοκρατίας, διαφθοράς και αναξιοκρατίας, ταχεία απονομή δικαιοσύνης, μικρό δημόσιο, ύπαρξη χωροταξικού σχεδίου, χαμηλή και σταθερή φορολογία κ.λπ.) αποτελούν ακόμη ζητούμενο.

Αποτελεί δικαίωμα και υποχρέωση των συμπολιτών μας να απαιτούν με εμμονή από τους εκπροσώπους τους στο κοινοβούλιο σαφείς απαντήσεις για τα προαναφερθέντα, οι οποίες θα πρέπει να αποτελέσουν βασικά κριτήρια της ψήφου τους κατά τις επικείμενες εκλογές. Μέχρι τότε οι Έλληνες πολίτες, αφού συνειδητοποιήσουν ότι αυτοί και τα τέκνα τους απειλούνται, οφείλουν να εγκαταλείψουν την παθητική τους στάση και να κινητοποιηθούν δυναμικά διεκδικώντας συστηματικά όσα θα βελτιώσουν την ασφάλεια, την ελευθερία και την ευημερία τους, στα πλαίσια πάντοτε των δημοκρατικών κανόνων. Ας οραματισθεί ο καθένας μας την Ελλάδα και τους ηγέτες που μας αξίζουν.

Σεπτέμβριος 2018

Αντιναύαρχος Β. Μαρτζούκος ΠΝ
Επίτιμος Διοικητής ΣΝΔ
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037

Εκδότης-Διευθυντής: Β. Μαρτζούκος

Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος

Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος

Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Π. Κατσαρός, Ι. Μπαλτζώης

DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος

Εκτύπωση: NEMESIS A.E.

ΝΙΣΟΝΟΡΘΑΝ

Γραφεία: Νίκης 11

TK 105 57 Αθήναι

Τηλέφωνο: 210 8211025

Fax: 210 8211056

E-mail: elesme@otenet.gr

Λιαδίκτυο: www.elisme.gr

Δημογραφικό-Μεταναστευτικό: Η Υπερτάτη Εθνική Απειλή

Του Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου ΠΝ
Προέδρου ΔΣ/ΕΛΙΣΜΕ

Δεν υπάρχει ίχνος υπερβολής στον ισχυρισμό ότι ο συνδυασμός της ραγδαίας δημογραφικής μας συρρικνώσεως σε συνδυασμό με την μαζική παράνομη μετανάστευση (η οποία θα αυξάνεται ανεξαρτήτως του πολέμου στην Συρία), αποτελεί μακράν την μεγαλύτερη εθνική απειλή αφού δεν κινδυνεύουν απλώς Εθνικά Ζωτικά Συμφέροντα αλλά η επιβίωση τους Έθνους μας.

Ο παγκόσμιος πληθυσμός ανέρχεται σήμερα στα 7.6 δις κατοίκους και αυξάνεται κατά 83 εκ. ετησίως. Ο πληθυσμός της Αφρικής ανέρχεται σήμερα στο 1.26 δις ενώ το 2100 (με παγκόσμιο πληθυσμό 11.2 δις), θα φθάνει τα 4.5 δις κατοίκους, πλησιάζοντας αριθμητικά τον επίσης αυξανόμενο πληθυσμό της Ασίας. Εάν στις τάσεις αυτές συνυπολογισθεί το χαμηλό βιοτικό επίπεδο αυτών των Ηπείρων το οποίο θα επιτείνουν οι οικολογικές μεταβολές στον πλανήτη, γίνεται αντιληπτός ο λόγος για τον οποίο τεράστιες μάζες μεταναστών μικρής ηλικίας θα κατευθυνθούν προς την φθίνουσα, γερασμένη και πλούσια Ευρώπη. Η ευρωπαϊκή εμπειρία δεκαετιών, καταδεικνύει ότι η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών είναι μουσουλμάνοι, γεγονός το οποίο καθιστά την ένταξή τους σε Δυτικές κοινωνίες (κοσμικό κράτος, Δημοκρατικό κεκτημένο κ.λπ.) τουλάχιστον προβληματική, λόγω διαφορετικού αξιακού συστήματος και κοσμοαντίληψης. Ταυτόχρονα το επί δεκαετίες αισιόδοξο άλλοτε πείραμα του πολυπολιτισμού στην Ευρώπη έχει αποτύχει καθ' ομολογία των σημαντικότερων ηγετών της.

Τα ευρωπαϊκά κράτη διαπιστώνοντας το διαφαινόμενο αδιέξοδο του μεταναστευτικού, εγκαταλείπουν την αλληλεγγύη και ακολουθούν σταδιακά εθνικές προστατευτικές πολιτικές συνάδουσες με το λαϊκό αίσθημα, το οποίο προς το παρόν ωθείται προς ευρωσκεπτικιστικές και ακροδεξιές κατευθύνσεις. Το όλο θέμα θέτει επιτακτικά στους Ευρωπαίους θεμελιώδη ερωτήματα όπως «τι Ευρώπη θέλουμε; Πολυπολιτισμική κοινή αγορά ή Ευρώπη αρχών και αξιών;», «Να γίνει συμβιβασμός και σε τι ποσοστό στις αρχές της κοσμικής φιλελεύθερης Δημοκρατίας;», «Είναι δυνατή η ανάπτυξη Ισλαμοευρωπαϊκής ταυτότητας;», «Πόσο ρεαλιστική είναι η αντικατάσταση του συρρικνούμενου ευρωπαϊκού πληθυσμού με μη αφομοιώσιμους μετανάστες από την Ασία και την Αφρική;».

Ο ελληνικός πληθυσμός με δείκτη γονιμότητας (ΔΓ) 1.28 (απαιτείται ΔΓ 2.1 για διατήρηση του πληθυσμού), μειώνεται κατά 43.000 άτομα ετησίως (ουδέποτε συνέβη στο παρελθόν ακόμη και σε εμπόλεμη περίοδο), με τάσεις επιδεινώσεως. Περισσότεροι από μισό εκατομμύριο νέοι έχουν φύγει στο εξωτερικό, οι αμβλώσεις είναι διπλάσιες των γεννήσεων και περί τα 350.000 ζευγάρια αντιμετωπίζουν πρόβλημα τεκνοποιήσεως. Ο ελληνικός πληθυσμός δεν μειώνεται απλώς αριθμητικά αλλά μεταβάλλεται ραγδαίως ποιοτικά αφού η πληθυσμιακή πυραμίδα αναστρέφεται με αύξηση της τρίτης ηλικίας, τεράστια μείωση

πληθυσμού παιδικής ηλικίας, και σημαντική μείωση του ενεργού πληθυσμού με ότι αυτό συνεπάγεται οικονομικά, κοινωνικά και αμυντικά.

Με τις τρέχουσες τάσεις, ο συνδυασμός δημογραφικού και μεταναστευτικού ζητήματος οδηγεί σε κοινωνική αποσταθεροποίηση, σε απώλεια γεωπολιτικού ειδικού βάρους, σε αυτοδιάλυση και αυτοαφροπλισμό των Ελλήνων υπό την ανεύθυνη αδράνεια του πολιτικού μας συστήματος το οποίο αδυνατεί να χαράξει αποτελεσματική σχετική στρατηγική. Η χώρα μας οφείλει να εστιασθεί επείγοντως στην ανατροπή του δημογραφικού κατήφορου, όχι ασφαλώς αντικαθιστώντας τον πληθυσμό με αλλοδαπούς αλλά με σειρά υπαρκτών και εφικτών μέτρων (το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών έχει εκπονήσει σχετικές προτάσεις).

Στο μείζον εθνικό θέμα της παρανόμου μαζικής μεταναστεύσεως, η Ελλάς δίχως πολιτική, παρακολουθεί παθητικά την μοίρα της βασιζόμενη σε έωλες και μη ελεγχόμενες εικασίες, όπως η τήρηση της συμφωνίας ΕΕ και Ερντογάν (τουρκικό εργαλείο εκβιασμού) και η «ανύπαρκτη» ευρωπαϊκή αλληλεγγύη. Η χώρα θα πρέπει να συμβάλει ενεργά σε κάθε ευρωπαϊκή πρωτοβουλία ευνοϊκής επιλύσεως του μεταναστευτικού (π.χ. επενδύσεις στα κράτη προελεύσεως, κέντρα κρατήσεως εκτός ΕΕ, αποτροπή, αλληλεγγύη κ.λπ.). Σε εθνικό επίπεδο η χώρα μας θα πρέπει το ταχύτερο να καταστεί μη ελκυστική ως προς την παράνομη μετανάστευση. Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να θεσπίσει κέντρα φιλοξενίας παρανόμως εισερχομένων μεταναστών σε απομονωμένα μέρη (π.χ. ακατοίκητοι νήσοι, εκτός αστικού ιστού) με ευρωπαϊκή παρουσία, επιτήρηση και δαπάνες άρτιων υποδομών και υπηρεσιών, όπου αυτοί θα παραμένουν, έως ότου ολοκληρωθούν οι διαδικασίες εξετάσεως αιτημάτων ασύλου ή οι διαδικασίες επαναπαλτισμού τους. Οι οικονομικοί μετανάστες στην Ελλάδα θα πρέπει να απολαμβάνουν πλήρως τα ατομικά τους δικαιώματα αλλά επ' ουδενί ως διακριτές συλλογικότητες. Θα πρέπει επιπλέον να θεσπισθούν απαιτητικά μέτρα προσαρμογής στον τρόπο ζωής της φιλοξενούσας χώρας μας (αρχές Δημοκρατίας, κοσμικού κράτους, Συνταγματικές διατάξεις), ως προϋπόθεση παραμονής τους. Τα κριτήρια και οι προϋποθέσεις αποδόσεως ελληνικής ιθαγένειας θα πρέπει να αυστηροποιηθούν (σύμφωνα με πρότυπα επιλεγμένων ευρωπαϊκών χωρών).

Είναι άμεσα ορατός ο κίνδυνος στο εγγύς μέλλον (πριν την λήξη του 21ου αιώνα) οι αγέννητες γενεές Ελλήνων να αδυνατούν όχι μόνο να απολαύσουν τον ευλογημένο αυτό τόπο όπως εμείς αλλά ούτε απλώς να επιβιώσουν. Αιτία η ρηχή και επιλεκτική ευαισθησία της γενιάς μας για τα ανθρώπινα δικαιώματα, αφού αυτή συμπεριλαμβάνει το σύνολο των αναξιοπαθούντων του πλανήτη αλλά εξαιρεί τους απογόνους μας απλώς επειδή έχουν την ατυχία να μην έχουν ακόμη γεννηθεί.

Προς Πεντάγωνο: Ιδού η γεωστρατηγική του Ερντογάν... Ποιος θα τον σταματήσει;

Γράφει ο Ιωάννης Σ. Θεοδωράτος
Δημοσιογράφος-Αμυντικός αναλυτής

«Καὶ μὴδὲ τοῦτο δύνασθαι μαθεῖν, ὅτι δεῖ τοὺς ὀρθῶς πολέμῳ χρωμένους οὐκ ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' αὐτοὺς ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων..» (Κι οὔτε αὐτό να μὴν μπορούμε να μάθουμε, ὅτι ἐκεῖνοι που διεξάγουν ὀρθῶς τον πόλεμο, δεν ἀκολουθοῦν τα πράγματα, ἀλλὰ προπορεύονται των πραγμάτων). Δημοσθένους Α΄ Φιλίππικός 4, 39.

Ένα από τα πιο σημαντικά κλειδιά για την κατανόηση της τουρκικής γεωστρατηγικής (σ.σ. που εκπορεύεται και υπαγορεύεται από τον Τούρκο πρόεδρο Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν) αποτελεί η γεωγραφία, η οποία συνιστά καθοριστικό παράγοντα για την κατανόηση των διεθνών σχέσεων. Μαζί με την ιστορία συγκροτούν ένα αμφίστομο ξίφος εξαιρετικά αιχμηρό για όσους γνωρίζουν και τολμούν να το σύρουν με σκοπό την επίτευξη των εθνικών στόχων.

Ο Ερντογάν είναι ένας από αυτούς τους επιδέξιους χειριστές, καθώς χάρη στην αρχική προστασία και στη συνέχεια την ανοχή της Δύσεως, του δόθηκε ικανός χρόνος ώστε να εκπαιδευθεί στον πολύπλοκο χειρισμό αυτού του διαχρονικού όπλου και να δοκιμάσει νέες τακτικές.

Συνδυάζοντας έξυπνα μα αποφασιστικά απολυταρχικά και δημοκρατικά στοιχεία κατάφερε να κερδίσει τον απαιτούμενο χρόνο (2003-2018) προκειμένου να θέσει σε λειτουργία την αφύπνιση της τουρκικής στρατηγικής υπερηφανείας.

Σήμερα, ιστορικά γεγονότα όπως η Μάχη στο Μάντζικερτ (1071) και η Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως (1453) χρησιμοποιούνται από τον Τούρκο πρόεδρο και τους εκφραστές της νέο-οθωμανικής πολιτικής για την αποδεικτική θεμελίωση της χιλιετούς ιστορικής ενδόξου παρουσίας των Τούρκων στην Ανατολία αλλά και για να αιτιολογήσουν το μεγαλείο των γαζιδών (μουσουλμάνων ιεροπολεμιστών), καθώς Τουρκισμός και Ισλάμ συμπορεύονταν στις κατακτήσεις.

Ο Ερντογάν δείχνει να αισθάνεται γαζής όπως ήταν ο Σελτζούκος σουλτάνος Αλπ Αρσλάν, ο Οθωμανός Μωάμεθ ο Πορθητής, έναν τίτλο τον οποίο απέδωσαν και στον Μουσταφά Κεμάλ. Υπάρχει όμως χώρος για έναν γαζή στον 21ο αιώνα; Πριν απαντήσουμε είναι χρήσιμο να προβούμε και σε άλλες παρατηρήσεις.

Ο Ναπολέων επεσήμανε ότι για να κατανοήσεις την πολιτική ενός κράτους πρέπει να μελετηθεί πρώτα η γεωγραφία του. Είναι πρόδηλον ότι δεν μπορούμε να γνωρίζουμε εάν ο Ερντογάν έχει μελετήσει τον Γάλλο αυτοκράτορα, όπως δεν είμαστε σε θέση να θεωρήσουμε ότι έχει ξεφυλλίσει κάποια τουρκική μετάφραση του Θουκυδίδου.

Ωστόσο, οι αποφάσεις που έχει λάβει δείχνουν να υπακούουν σε μια αρχή ντετερμινισμού, ο οποίος συνδέεται ευθέως με τη γεωγραφία της χώρας του, την οποία εργαλειοποιεί προς όφελος του οράματός του.

Είναι σαφές ότι η γεωγραφία δεν προκαθορίζει τις εξελίξεις, αλλά όταν συνδυαστεί με τον ανθρώπινο παράγοντα, στην συγκεκριμένη περίπτωση τον ηγέτη δρώντα, ο οποίος τυγχάνει να αισθάνεται «γαζής και εκλεκτός», ακόμη και εκφραστής του μεταφυσικού ισλαμικού πεπρωμένου, τότε

μάλλον βρισκόμαστε ενώπιον ενός πάρα πολύ σοβαρού προβλήματος, με αποσταθεροποιητικές προεκτάσεις.

Όμως οι ενέργειες του θεοσεβούμενου Τούρκου προέδρου δεν αποτελούν απλώς ένα είδος führerbefehl (σ.σ. Κατευθείαν εντολή του φύρερ, βλ. Αδόλφος Χίτλερ) αλλά συνιστούν το τελικό στάδιο εθνικής γεωστρατηγικής, απόρροια σειράς μελετών και αναλύσεων μιας κλειστής ομάδος στενών επιτελών, οι οποίοι συγκροτούν το ανώτατο επίπεδο διοικήσεως και λήψεως αποφάσεων και εμφορούνται με κοινές αρχές και ιδανικά.

Η έμπειρη ομάδα πλαισιώνεται από στρατιωτικούς, διπλωμάτες, μαζί με άλλους ειδικούς και μη επιστήμονες, οι οποίοι έχουν καθήκον την υλοποίηση του μείζονος γεωπολιτικού εύρους, οράματος Ερντογάν, το οποίο εδράζεται:

- α) Στις ιστορικο-γεωγραφικές προτάσεις και υποκειμενικές βεβαιότητες του Αχμέτ Νταβούτογλου,
- β) στο πολιτικο-θρησκευτικό δόγμα των Αδελφών Μουσουλμάνων (σ.σ. Για πρώτη φορά φέτος στην NDAA για το 2019 η οργάνωση χαρακτηρίζεται εχθρική προς τα συμφέροντα των ΗΠΑ),
- γ) στην αναβίωση του «ορθού» πλην όμως απολεσθέντος οθωμανικού δρόμου, επιδιορθώνοντας τα καταστροφικά λάθη της περιόδου του εμβληματικού σουλτάνου Αβδούλ Χαμίτ Β΄ (1876-1909), ο οποίος αποτελεί προσωπικό ίνδαλμα του Ερντογάν και
- δ) στην επαναφορά του τουρκοκεντρικού χαλιφατικού οράματος ως εργαλείο συσπειρώσεως Αράβων και μη μουσουλμάνων σε μια συμμαχία με τελικό πανισλαμικό στόχο την ανάκτηση του Κουντούς (Ιερουσαλήμ).

Οι επιτελείς του Τούρκου προέδρου γνωρίζουν άριστα πόσο σημαντικός είναι και τι συνέπειες μπορεί να επιφέρει για την αγγλοσαξονική Δύση ο έλεγχος του κρηπιδώματος (σ.σ. Rimland κατά τον Nicholas Spykman), όπως πιθανότατα και την ρήση του Sir Halford Mackinder ότι «κάθε αιώνας έχει τη δική του γεωγραφική οπτική γωνία».

Τα πύρινα και εξόχως στοχευμένα αντιδυτικά άρθρα του διευθυντού της Yeni Safak, Ιμπραήμ Καραγκιούλ, απλώς αντικατοπτρίζουν τη δυναμική της συγκροτημένης πλέον νέο-οθωμανικής πανισλαμικής διανοήσεως με στόχο την

παροχή κατευθύνσεων στην κοινή γνώμη και τους εγχώριους διαμορφωτές αυτής.

Τα επιχειρήματα που προβάλλονται δεν θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με όρους χλευασμού αλλά αντιθέτως να μελετώνται με σκοπό την εξαγωγή πολυεπίπεδων συμπερασμάτων. Είναι πολύ χρήσιμο να γνωρίζεις όλες τις πτυχές της σκέψης παραγωγής ιδεολογίας, στρατηγικής και δόγματος του αντιπάλου.

Ένα από τα δόγματα της καινοφανούς τουρκικής γεωστρατηγικής ωστόσο δεν επιτρέπει παρανοήσεις καθώς η νέα γεωπολιτική πραγματικότητα – όπως την οραματίζονται οι παροικούντες την Άγκυρα – εκφράζεται με ντετερμινιστικό τρόπο: «Οι δυτικοί θα οπισθοχωρήσουν, οι ανατολικοί θα ανακάμψουν, η Τουρκία θα ισχυροποιηθεί και οι διενέξεις θα ενταθούν».

Εξίσου σαφής είναι και η υποταγή της στρατιωτικής ισχύος σε μια μεταφυσική θρησκευτική αποστολή όπως εκφράστηκε με την περίφημη δήλωση του πρώην Αρχηγού Ενόπλων Δυνάμεων Χουλουσί Ακάρ (σ.σ. Νυν υπουργού Εθνικής Αμύνης) ότι: «Ο εθνικός μας στρατός ανήκει στον οίκο του προφήτου...».

Η συσχέτιση όλων των προαναφερομένων παραμέτρων – σε ένα όσο το δυνατόν ευσύνοπτο άρθρο – εκτιμάται ότι μπορεί να μας δώσει συγκεκριμένες ενδείξεις και αποδείξεις αναφορικά με την νέο-οθωμανική γεωστρατηγική που φέρει την σφραγίδα του Ερντογάν και στο που αποσκοπεί, με μερικές χρήσιμες προσθήκες και συγκεκριμένα:

Α) Η σύμπληξη συμμαχίας / ειδικής σχέσεως με το Ιράν προηγείται εκείνης με την Ρωσία, καθώς το κουρδικό αποτελεί κοινή απειλή για τους δύο αυτούς ιστορικούς γεωστρατηγικούς αντιπάλους. Τεχεράνη και Άγκυρα στενά συνδεδεμένες αμφότερες εξαιτίας της δεσμευτικής τελέσεως καθηκόντων ακριτών από τις ΗΠΑ στο πλαίσιο του Rimland (σ.σ. Κρητίδωμα, από το οποίο απεσχίσθη το Ιράν το 1979) επανακαθορίζουν πλέον τις σχέσεις τους με βάση τα εθνικά τους συμφέροντα και την εθνική τους γεωστρατηγική ίσως και σε επίπεδο οριοθετήσεως ζωνών επιρροής μεταξύ τους όπως έχει διαφανεί στην Συρία αλλά και στο Ιράκ (βλ. Σύμφωνο Σαανταμπάντ το 1937).

Η νέα ιστορικής εκτιμάται σημασίας προσπάθεια «εγκαρδίου συνεννοήσεως» μεταξύ των δύο χωρών πραγματοποιείται με την πρωτοβουλία Ερντογάν – Αδελφών Μουσουλμάνων στο πλαίσιο ενός πολιτικο-θρησκευτικού συγκερασμού / υπερβάσεως των διαφορών με τελικό στόχο την σύμπληξη ενός σουνιτο-σιιτικού μετώπου.

Αυτό το μοντέλο «συνθήκης» προωθείται και ήδη συμπεριλαμβάνει το Κατάρ, το strong>Πακιστάν, ενώ στοχεύει υπονομευτικά το παρών καθεστώς της Αιγύπτου.

Β) Η Ρωσία αξιοποιεί περισσότερο από ποτέ την ιστορικο-γεωγραφική προσέγγιση με την Τουρκία αναβαθμίζοντάς την σε αναγκαιότητα, καθώς αυτό που δεν επετεύχθη μεταξύ Λένιν και Κεμάλ (σ.σ. Είχε προηγηθεί η ανατρεπτική για τα τότε δεδομένα Συνθήκη Χουνκάρ Ισκελεσί το 1833 μεταξύ Μαχμούτ Β΄ και Νικολάου Α΄), υλοποιείται σε πολλαπλά επίπεδα στους τομείς της στρατιωτικής συνεργασίας (S-400 και άλλα συστήματα), της ενεργειακής (αγωγός Turkish Stream, κατασκευή εργοστασίου παραγωγής πυ-

ρηνικής ενεργείας στο Ακούγιου), της οικονομικής (ίδρυση κοινού επενδυτικού fund, τουρισμός, τομέας κατασκευών κ.λπ.).

Η πιο σημαντική προσέγγιση τελεί σε εξέλιξη στη Συρία, καθώς μόνον μετά από την άδεια της Ρωσίας οι Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις υλοποίησαν τις επιχειρήσεις «Ασπίδα του Ευφράτου» και «Κλάδος Ελαίας» στην ΒΔ Συρία, σε αντάλλαγμα της υποστηρίξεως στο Χαλέπι και στο Ιντλίμπ και αλλού.

Ένα επίσης σημαντικό στοιχείο σε ιδεολογικό επίπεδο είναι η επιρροή των ιδεών του Ρώσου διανοητού Αλεξάντερ Ντάγκιν αναφορικά με την μελλοντική ισχυροποίηση της Ασίας έναντι της φθίνουσας ισχύος της Δύσεως.

Γ) Η διάσταση με τις ΗΠΑ επικεντρώνεται στην απαίτηση της Τουρκίας να αντιμετωπίζεται πλέον με όρους ισότητας και όχι υποτελείας. Υπό αυτό το πρίσμα η Τουρκία δεν μπορεί να ακολουθεί και να εκτελεί «εντολές» τιθέμενη σε κατώτερο επίπεδο συνεργασίας με εκείνο που απολαμβάνει το Ισραήλ.

Η χρήση του όρου «ασέβεια» από την τουρκική ηγεσία κατηγορώντας τις ΗΠΑ συνιστά μια έμπρακτη απαίτηση αναγνώρισεως μιας νέας τάξης πραγμάτων στις διμερείς σχέσεις. Η νέα καθεστωτική οπτική της τουρκικής γεωστρατηγικής διαχωρίζει τα κράτη σε: α) εταίρους, β) εχθρούς και γ) ουδέτερους, τοποθετώντας τον Τούρκο πρόεδρο μόλις ένα σκαλί πιο κάτω από την σουλτανική κοσμοθεωρία των διεθνών σχέσεων...

Δ) Το Ισραήλ συνιστά το εργαλείο επιβολής μιας αντί-ισλαμικής πρωτίστως και όχι αντί-αραβικής πολιτικής εκ μέρους των ΗΠΑ, όπως κατ' επανάληψη δηλώνουν ανώτερες και ανώτατες πολιτικο-στρατιωτικές πηγές της γείτονος. Η έλευσις των «σταυροφόρων».

Αναλαμβάνοντας μονομερώς καθήκοντα προστάτου η τουρκική ΠΕΑ (Πολιτική Εθνικής Αμύνης και Ασφαλείας στο πνεύμα των αποφάσεων του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας της Τουρκίας) φαίνεται εκ του αποτελέσματος ότι προέκρινε την απόκτηση υποστρατηγικών και πιθανόν στρατηγικών όπλων στοχεύοντας στην υπεροπλία έναντι του εβραϊκού κράτους (βλ. δορυφόροι Gokturk, UAV/UCAV Anka, βλήματα cruise SOM, βλήματα Yildirim-Bora/Khan, πρόγραμμα κατασκευής βαλλιστικών πυραύλων, απειλές για απόκτηση πυρηνικών όπλων από το Πακιστάν).

Ε) Η απόκτηση στρατιωτικών βάσεων σε ισλαμικές χώρες του εξωτερικού (Αλβανία, Κατάρ, Σομαλία, Σουδάν) αποβλέπει στην παγίωση της νέο-οθωμανικής παρουσίας της Τουρκίας προστάτου και εγγυητού των δικαιωμάτων πτωχών και πλουσίων κρατών. Δεν είναι τυχαίο ότι το Κατάρ (υπόσχες επενδύσεων ύψους 15 δις δολαρίων) και το Σουδάν (δήλωσις υποστηρίξεως) ανταποκρίθηκαν αμέσως υπέρ της Τουρκίας μετά από την οικονομική «επίθεση» κατά της τουρκικής λίρας, όπως καταχρηστικώς προσδιορίστηκε από τον Ερντογάν.

Στ) Η Τουρκία βρίσκεται σε αντιπαράθεση με την Σαουδική Αραβία, τα ΗΑΕ και την Αίγυπτο κυρίως λόγω της στενής προσεγγίσεως με το Ιράν, με το οποίο μάχονται

σθεναρώς στην Υεμένη.

Για τον ίδιο λόγο ΗΠΑ και Ισραήλ προετοιμάζονται για πιθανή κλιμάκωση της κρίσεως καθώς η υπόθεση του πάστορος Μπράνσον αποτελεί αφορμή και όχι αιτία για τις κυρώσεις που επιβλήθηκαν και για όσες ακολουθήσουν.

Για την Άγκυρα ο Χριστιανός πάστωρ αποτελεί σκοτεινό σύμβολο, ενοχοποιητική αρνητική απόδειξη της διεισδύσεως των δυτικών αξιών και εργαλείο αποσταθεροποίησης της χώρας.

Ζ) Ουδείς μπορεί και δεν επιτρέπεται να αγνοήσει το ενεργειακό διακύβευμα και τι σημαίνει αυτό για την ισχυροποίηση ή ακόμη και την ανάδειξη νέων πόλων ισχύος στην περιοχή της ευρυτέρας Ανατολικής Μεσογείου. Το ΣΕΑ της Τουρκίας λίγο πριν από την έναρξη της παρούσης κρίσεως επανήλθε προσδιορίζοντας και προειδοποιώντας ότι: «... θα συνεχισθεί η αποφασιστικότητα στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο».

Η) Η συνεργασία με την Κίνα στον στρατιωτικό και οικονομικό τομέα παρουσιάζει τις ίδιες σημαντικές παραμέτρους όπως και με την Ρωσία. Ας μην λησμονούμε ότι ρουκέτες και πυραυλικά συστήματα (WS-1, Yildirim) του Τουρκικού Στρατού αναπτύχθηκαν με κινεζική τεχνογνωσία.

Εκτός αυτού βάσει της νέας γεωπολιτικής φιλοσοφίας η Τουρκία θα πρέπει να επιδιώξει την ένταξή της στους BRICS δημιουργώντας το σχήμα BRICS-T και μεταγενεστέρως να ενταχθεί – αναλόγως της τότε συγκυρίας – στον Οργανισμό Συνεργασίας της Σαγκάης. Η Κίνα αποτελεί de facto εταίρο της Αγκύρας και σε συνδυασμό με το Πακιστάν και το Ιράν συνδράμει στην υλοποίηση του σχεδίου One belt, One road.

Με υπόδειγμα τον Spykman εκτιμάται ότι ο Ερντογάν επιδιώκει να δημιουργήσει το δικό του Rimland (κρηπίδωμα) καταστρέφοντας ότι έχει απομείνει από το αρχικό αγγλοσαξονικό τηρώντας τον ίδιο σεβασμό στην Γεωγραφία και στην Ιστορία της περιοχής.

Το νέο-οθωμανικό ισλαμιστικό Rimland περιλαμβάνει εταίρους όπως το Ιράν, το Κατάρ, το Αζερμπαϊτζάν, το Πακιστάν, τη Σομαλία, το Σουδάν, την Αλβανία, την Ινδονησία, τη Μαλαισία και φιλοδοξεί να επεκταθεί στις γεωγραφικές περιοχές της Βορείου Συρίας, του Ιράκ, της Παλαιστίνης (βλ. Προνομιακές σχέσεις με την Χαμάς), της Αιγύπτου, της Λιβύης και όπου υπάρχουν πιστοί που συνεργείρονται από τα οράματα των Αδελφών Μουσουλμάνων.

Συνεπώς απαντάται θετικά το ερώτημα περί αναγκαιότητας επενδύσεως της ιδιότητος του χαλίφου γαζή. Μόνον έτσι μπορούν να καταστούν «ομοτράπεζοι» Ιρανοί, Παλαιστίνιοι και Καταριανοί, μαζί με αντιφρονούντες από όλα τα αραβικά καθεστώτα, εξισλαμισμένοι πληθυσμοί της Ινδικής Υποηπείρου και της Νοτιοανατολικής Ασίας, της Υποσαχαρίου Αφρικής ακόμη και ακραίοι τζιχαντιστές.

Στο εσωτερικό εκτιμάται πως αυτό το όραμα ισχύος, παντουρκισμού και αναγεννήσεως έχει μεταστρέ-

ψει τους πρώην αφοσιωμένους κεμαλικούς αξιωματικούς και μη, μετατρέποντάς τους σε φανατικούς νεοφωτίστους υποστηρικτές του Ερντογάν. Το νέο κρηπίδωμα θα ανακουφίσει τη Ρωσία και θα οδηγήσει πιθανότατα στη σταδιακή κατάρρευση της Νοτιοανατολικής πτέρυγος του NATO.

Οι κυρώσεις κατά Ιράν, Ρωσίας και Τουρκίας θυμίζουν τον οικονομικό πόλεμο που επέβαλλε η αρχαία Αθήνα και κορυφώθηκε με το Μεγαρικό Ψήφισμα. Μπαίνω στον πειρασμό να τοποθετήσω για τις ανάγκες μιας εσκεμμένης ιστορικής αναλογίας και συγκρίσεως στην πλευρά της πελοποννησιακής συμμαχίας τη Ρωσία μαζί με την Τουρκία και το Ιράν και να αποδώσω τον ρόλο των Περσών στην Κίνα...

Ο Ερντογάν όμως χρειάζεται χρόνο για να ισχυροποιηθεί ακόμη περισσότερο. Μια τελική ανεπιθύμητη πρόωπη σύγκρουσις με τις ΗΠΑ θα κατέστρεφε το όραμά του. Απαιτείται χρόνος για να αναπτύξει ακόμη περισσότερα οπικά συστήματα, να επενδύσει σε νέες τεχνολογίες, να αποκτήσει βαλλιστικούς πυραύλους.

Χρειάζεται πάνω από όλα πρόσβαση έλεγχου και κατοχή σημαντικών ενεργειακών πόρων για να χρηματοδοτεί όλα εκείνα τα φιλόδοξα σχέδια και οράματά του. Εάν η Δύση και όχι μόνον οι ΗΠΑ αδιαφορήσουν και δεν ενεργήσουν αμέσως τότε ο Ερντογάν μαζί με τους περιφερειακούς ομοϊδεάτες όπως και οι πολιτικοί επίγονοί τους θα έχουν κερδίσει τον αγώνα για τον οποίον δίνουν τα πάντα σήμερα.

Αυτή την αποφράδα ημέρα ο George Friedman περιέγραψε με απαισιοδοξία στο μελλοντολογικό του έργο «The next 100 years» το 2008, προ δεκαετίας όταν ο Ερντογάν συμπληρώνει φέτος 15 έτη εξουσίας!

Η Ελλάδα μαζί με την Κύπρο, τις ΗΠΑ, το Ισραήλ και πιθανόν την Αίγυπτο πρέπει να προχωρήσουν στην συγκρότηση μιας νέας στρατιωτικής συμμαχίας στα πρότυπα του NATO, αλλά εκτός αυτού. Αυτή η συμμαχία θα υποστηρίζεται με κονδύλια FMF (σ.σ. Όπως σήμερα λαμβάνουν το Ισραήλ και η Αίγυπτος) και δεν θα υπόκειται στον έλεγχο των γραφειοκρατών της ΕΕ και ειδικώς της Γερμανίας.

Ο Θουκυδίδης προειδοποιεί για την ανάγκη λήψεως αποφάσεων και ενεργειών αναχαιτίσεως μιας ανερχομένης δυνάμεως πριν να είναι αργά. Ο Ερντογάν έχει αποδειχθεί ο επιτήδειος ουδέτερος του 21ου αιώνα και ο νέο-οθωμανός Μακιαβέλι στην υλοποίηση της σοβιετικής maskirovka (η σοβιετική τέχνη της παραπλάνησης, της εξαπάτησης, της απόκρυψης) στην τουρκική έκδοσή της.

Ο Δημοσθένης είχε προειδοποιήσει επανειλημμένως τους Αθηναίους για την απειλή του Φιλίππου όμως δεν εισακούσθηκε. Ο Θεμιστοκλής ενσυνειδήτως εξαπατούσε τους Λακεδαιμονίους μέχρις ότου... τα μακρά τείχη είχαν υψωθεί αρκετά. Και αυτά δεν αναφέρονται στην τουρκική αλλά στην ελληνική Ιστορία!

Πηγή: <https://www.defence-point.gr>

Τι συμβαίνει με τους μουφτήδες – Μία άλλη προσέγγιση

Του κ. Αγγέλου Συρίγου
Καθηγητού Πανεπιστημίου

Οι άξονες, μέσα από τους οποίους καλό είναι να προσεγγίσει το θέμα των μουφτήδων το ελληνικό κράτος πρέπει κατά τη γνώμη μας να είναι οι εξής:

Η θρησκευτική διάσταση του θεσμού: Η Ελλάδα έχει κάθε λόγο να αποπολιτικοποιήσει τον θεσμό του μουφτή και να τον επαναφέρει στις πραγματικές, θρησκευτικές του διαστάσεις.

Η θεσμοθέτηση ενός επίσημου μουφτή: Όπου υπάρχει οργανωμένη ισλαμική κοινότητα υπάρχει και ένας επίσημος μουφτής που λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους για τα λεπτά ζητήματα που σχετίζονται με όσους επιθυμούν να ακολουθούν τον ιερό ισλαμικό νόμο. Λόγω της παρουσίας της μουσουλμανικής μειονότητας στη Θράκη, το κράτος χρειάζεται να έχει επίσημους μουφτήδες στην περιοχή.

Επίσημος μουφτής και ιδιώτες μουφτήδες: Η ύπαρξη του επίσημου μουφτή δεν καταργεί τους ιδιώτες μουφτήδες. Εάν κάποιο πρόσωπο θεωρεί ότι έχει τη θεολογική κατάρτιση για να γνωμοδοτεί επί θεμάτων ισλαμικού νόμου, μπορεί να το κάνει.

Οι δικαιοδοτικές αρμοδιότητες: Η επαναφορά του θεσμού στις πραγματικές θρησκευτικές του διαστάσεις δεν σημαίνει απαραίτητως ότι θα χάσει ο μουφτής τις δικαιοδοτικές του αρμοδιότητες. Συνιστά πράγματι οπισθοδρόμηση να εφαρμόζεται στην Ελλάδα ο ιερός ισλαμικός νόμος. Οι αλλαγές όμως που επήλθαν με την τελευταία αναθεώρηση της νομοθεσίας (νόμος 4511/2018) κατέστησαν τη σχετική αρμοδιότητα προαιρετική.

Αφ' ης στιγμής ένα τμήμα των συμπολιτών μας θεωρεί, καλώς ή κακώς, ότι είναι μειονοτικό τους δικαίωμα η εφαρμογή του ισλαμικού νόμου στις οικογενειακές και κληρονομικές τους υποθέσεις, πρέπει να γίνει σεβαστό. Αλλιώς θα δημιουργήσει περιττές εντάσεις. Η εμμονή στην επιβολή των κοσμικών στοιχείων του κράτους, όταν διασφαλίζεται η εφαρμογή του Συντάγματος (ιδίως στα θέματα περί της ισότητας των δύο φύλων) συνιστά ροβεσπερισμό.

Η πολιτική διάσταση του θέματος: Δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια υποκρινόμενοι ότι δεν βλέπουμε το πολιτικό παιχνίδι που έχει στήσει η Τουρκία γύρω από τον θεσμό του μουφτή. Είναι θέμα αρχής για την ανεξαρτησία ενός κράτους να μην ελέγχονται οι θεσμοί του από άλλα κράτη. Επιπλέον, δεν χωρούν πειραματισμοί σε ένα τέτοιο θέμα με την Τουρκία του Ερντογάν σε εθνικιστική και ισλαμιστική έξαρση.

Στην Αυστρία έδωξαν τους ελεγχόμενους από την Τουρκία θρησκευτικούς λειτουργούς διότι έκαναν πολιτική προπαγάνδα. Ούτε μπορούμε να είμαστε αδιάφοροι στο γεγονός ότι άνθρωποι αδιάστακτοι μέσα από τη μειονότητα, χρησιμοποιούν έναν θρησκευτικό θεσμό στρεφόμενοι συστηματικά κατά του ελληνικού κράτους. Επίσης, είναι ουτοπικό να περιμένουμε το σύστημα να αυτορυθμισθεί. Ανάλογες αυταπάτες σε άλλους τομείς οδήγησαν την Ελλάδα στο χείλος του γκρεμού το πρώτο επτάμηνο του 2015.

Το παράδειγμα προς αποφυγήν της Βουλγαρίας: Μετά την πτώση του κομμουνιστικού καθεστώτος, η Βουλγαρία, θέλοντας να αποδείξει ότι έπαψε πλέον να καταπιέζει τη μουσουλμανική της μειονότητα, καθιέρωσε την εκλογή του αρχιμουφτή της χώρας από ένα σώμα θρησκευτικών λειτουργών. Η Τουρκία έσπευσε από την πρώτη στιγμή να ελέγξει τη διαδικασία.

Το αποτέλεσμα είναι ότι η χώρα έχει δύο αρχιμουφτήδες: αυτόν που υποστηρίζεται από τη Βουλγαρία και εκείνον που υποστηρίζεται από την Τουρκία. Μπαινοβγαίνουν συχνά-πυκνά στις δικαστικές αίθουσες σε μία ατελείωτη διαμάχη με

το βουλγαρικό κράτος να παρακολουθεί αμήχανο την ευθεία επέμβαση της Τουρκίας στο εσωτερικό του.

Ο κίνδυνος του εξτρεμιστικού ισλαμισμού: Εδώ και χρόνια σε άλλες χώρες της Ευρώπης έχει εμφανισθεί ένας επιθετικός ισλαμισμός. Σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις ξεκινά μέσα από τεμένη, όπου φανατικοί ιμάμηδες περνούν μηνύματα μίσους και ριζοσπαστικοποιούν νέους. Σε τουλάχιστον 4.000 άτομα υπολογίζονται συνολικά οι «ξένοι μαχητές», όπως ονομάζονταν όσοι εξωχώριοι πήγαιναν να πολεμήσουν με το Ισλαμικό Κράτος τα προηγούμενα χρόνια.

Η Ελλάδα μέχρι σήμερα είναι η μοναδική χώρα της ΕΕ που, εάν και έχει σημαντικό (και μάλιστα γηγενή) μουσουλμανικό πληθυσμό, δεν είχε ούτε έναν «ξένο μαχητή». Αυτό είναι κάτι που πρέπει να διαφυλαχθεί. Σήμερα, θρησκευτικοί λειτουργοί με ήπιες απόψεις συνεργάζονται με το ελληνικό κράτος στις Μουφτείες, στα ιεροδιδασκαλεία και σε αρκετά τεμένη.

Αντιθέτως, οι δύο ψευδομουφτήδες που ελέγχονται από την Τουρκία έχουν άλλες προτεραιότητες. Επί παραδείγματι, τον Ιούλιο του 2014 ο Ερντογάν κάλεσε τους μουσουλμάνους όλης της Ευρώπης σε συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας κατά της ισραηλινής εισβολής στη Γάζα. Στη συγκέντρωση της Ξάνθης που έσπευσαν να διοργανώσουν οι δύο ψευδομουφτήδες, θεάαθησαν για πρώτη φορά στη Θράκη να κυκλοφορούν άτομα τυλιγμένα με τις σημαίες του ιερού ισλαμικού πολέμου, τζιχάντ.

Η επιλογή του μουφτή: Ο επίσημος μουφτής δεν επιλέγεται για τη δημοφιλία του, αλλά για τις βαθιές γνώσεις που έχει για το ισλαμικό δίκαιο ούτως ώστε να είναι σε θέση να καθοδηγεί σωστά τους πιστούς. Αυτό σημαίνει ότι για την επιλογή του δεν μπορεί να υπάρξει λαϊκή νήφος. Ένα κοσμικό κράτος όπως είναι η Ελλάδα δεν μπορεί να επιλέγει αυθαίρετα τον επίσημο μουφτή. Πρέπει να ακουσθεί μόνον η γνώμη των ειδικών αφ' ενός για τη θεολογική του επάρκεια, αφ' ετέρου για το ήθος του όπως το αντιλαμβάνεται μία τοπική κοινωνία.

Βάσει όλων αυτών των παραδοχών θα πρέπει να δούμε ένα σύστημα στο οποίο:

- Οι ενδιαφερόμενοι θα υποβάλλουν υποψηφιότητα για τη θέση του μουφτή.

- Οι υποψήφιοι θα πρέπει να εξετάζονται από επιτροπή στην οποία θα συμμετέχουν άτομα εγνωσμένου κύρους για τις θεολογικές τους γνώσεις που θα μπορούν να κρίνουν εάν έχουν θεολογική επάρκεια για την ανάληψη της θέσεως. Τέτοια άτομα θα μπορούσαν να αναζητηθούν σε προοδευτικά πανεπιστήμια του ισλαμικού κόσμου, όπως το πανεπιστήμιο Αλ-Αζχάρ της Αιγύπτου ή το πανεπιστήμιο της Ιορδανίας. Θα πρέπει να αποφευχθούν άτομα από σκληροπυρηνικές χώρες, όπως η Σαουδική Αραβία. Η επιτροπή θα καταλήγει σε έναν κατάλογο τριών βασικών υποψηφίων ανά περιφέρεια.

- Μία δεύτερη επιτροπή από μουσουλμάνους θρησκευτικούς λειτουργούς κάθε περιφέρειας θα αποφαινεται για το ήθος και την κοινωνική εικόνα που έχουν οι τρεις βασικοί υποψήφιοι.

- Το υπουργείο Παιδείας θα επιλέγει τον μουφτή από τον κατάλογο.

Με αυτόν τον τρόπο σταδιακά θα αποφορτισθεί το θέμα από την πολιτική του διάσταση και ο μουφτής θα ξαναγίνει ο ερμηνευτής των ιερών κειμένων του Ισλάμ και ο σύμβουλος του ελληνικού κράτους.

Προς νέα στρατηγική της Τουρκίας απέναντι στην Δύση;

Του κ. Χρήστου Μηνάγια*

Τα στοιχεία που καθορίζουν τις αρχές της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής διακρίνονται σε δύο κατηγορίες: στα δομικά και σε αυτά που αφορούν σε συγκεκριμένες χρονικές περιόδους. Σε ό,τι έχει να κάνει με τα δομικά στοιχεία, αυτά σχεδόν δεν έχουν αλλάξει από την τελευταία περίοδο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και περιλαμβάνουν τη γεωγραφία, τη δημογραφική δομή, την ιστορία και τους βασικούς στόχους της εθνικής πολιτικής. Ειδικότερα:

Η γεωγραφία έχει να κάνει με το γεγονός ότι, η Τουρκία ευρίσκεται στο κομβικό γεωπολιτικό σημείο, το οποίο διαχωρίζει τον υπερατλαντικό κόσμο με τον αντίστοιχο ασιατικό όπου οι οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές αναταράξεις βρίσκονται συνεχώς στο προσκήνιο. Το γεγονός αυτό έχει ως συνέπεια οι εν λόγω κλυδωνισμοί να επηρεάζουν άμεσα την Τουρκία.

Η δημογραφική δομή της Τουρκίας έχει τις ρίζες της σε μουσουλμάνους με καταγωγή από την Κεντρική Ασία. Ωστόσο, οι οθωμανικές καταβολές και οι μετακινήσεις πληθυσμών κατέστησαν την Τουρκία μια χώρα η οποία διεκδικεί δημογραφικό ρόλο, ταυτόχρονα, στην Ευρώπη, στην Ασία, στη Μεσόγειο, στη Μαύρη Θάλασσα, στα Βαλκάνια και στον Καύκασο.

Η ιστορία, ως δομικό στοιχείο της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής, αφορά στην επιδίωξη της Άγκυρας να αποκαταστήσει τις γέφυρες επικοινωνίας με τους λαούς και τα κράτη που τελούσαν υπό την κατοχή των Οθωμανών και στη συνέχεια να διεισδύσει σε αυτά πολιτιστικά, οικονομικά και πολιτικά.

Και τέλος, οι βασικοί στόχοι της εθνικής πολιτικής έχουν να κάνουν με την τουρκική αντίληψη ότι, μια ανεξάρτητη πολιτική και οικονομική ισχύς θα έχει ως αποτέλεσμα τη δυνατότητα ενάσκησης μια ανεξάρτητης εξωτερικής πολιτικής. Εν προκειμένω, η απόφαση της Άγκυρας να τηρεί ίσες αποστάσεις μεταξύ Ηνωμένων Πολιτειών και Ρωσίας μπορεί να δημιουργεί προβλήματα στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις με άμεσες επιπτώσεις στην οικονομική της ισχύ, ωστόσο η Τουρκία εκτιμά ότι, τελικά θα αναβαθμισθεί το περιφερειακό και εν μέρει το παγκόσμιο προφίλ της.

Κατόπιν των παραπάνω, εντός τριών μηνών θα κατατεθεί στο Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας (Σ.Ε.Α.) της Τουρκίας μια έκθεση για την τουρκική εθνική ασφάλεια, η οποία προφανώς θα περιλαμβάνει προτάσεις για τον επανακαθορισμό, αφενός των εθνικών στόχων (πολιτικοί, κοινωνικοί, πολιτιστικοί, οικονομικοί και στρατιωτικοί), αφετέρου της στρατηγικής εθνικής ασφαλείας της χώρας. Συνεπώς, τούτο σημαίνει ότι μετά από τρεις μήνες θα δρομολογηθούν οι διαδικασίες επικαιροποίησης

της του Εγγράφου Πολιτικής Εθνικής Ασφάλειας, το οποίο θεωρείται ως ο «οδικός χάρτης» όλων των τουρκικών κυβερνήσεων και καθορίζει τη στρατηγική των υπουργείων, των Φορέων και οργανισμών.

Συνακόλουθα δε, και μέχρι την ολοκλήρωση της επικαιροποίησης του Εγγράφου Πολιτικής Εθνικής Ασφάλειας, η υφιστάμενη αμερικανοτουρκική κρίση επέβαλε στην Άγκυρα να καθορίσει μια νέα στρατηγική η οποία περιλαμβάνει τα εξής:

1ον: Τη δημιουργία ενός ισχυρού μηχανισμού διαλόγου με τις πρωτεύουσες των χωρών που αντιτίθενται στη συμπεριφορά των Ηνωμένων Πολιτειών στο παγκόσμιο σύστημα, με τελική επιδίωξη τα πορίσματα του εν λόγω διαλόγου να παρουσιασθούν στη Γενική Συνέλευση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών το Σεπτέμβριο. Σημειώνεται ότι, η Γενική Συνέλευση δεν έχει την εξουσία της επιβολής συγκεκριμένων ενεργειών σε οποιαδήποτε κυβέρνηση κράτους μέλους, πλην όμως οι συστάσεις της έχουν ηθική βαρύτητα ως έκφραση της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Συνεπώς η Γενική Συνέλευση με τις συζητήσεις και τα πορίσματα της ασκεί έναν ηθικό έλεγχο που εκδηλώνεται ως πίεση για τα ενδιαφερόμενα μέρη. (σ.σ. Οι σύνοδοι της Γενικής Συνέλευσης διακρίνονται στις τακτικές, τις έκτακτες και τις ειδικές. α. Η Τακτική Σύνοδος συνέρχεται κάθε χρόνο στις 3 Σεπτεμβρίου και συνεχίζεται μέχρι και τα μέσα Δεκεμβρίου του ίδιου έτους. β. Η έκτακτη σύνοδος μπορεί να συγκληθεί εφόσον το ζητήσει το Συμβούλιο Ασφαλείας ή η πλειοψηφία των μελών του Οργανισμού, ή ακόμα και ένα μέλος που υποστηρίζεται όμως από την πλειοψηφία. γ. Η ειδική σύνοδος συγκαλείται μέσα σε 24 ώρες για πολύ επείγοντα θέματα και εφόσον το ζητήσουν εννέα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας ή η πλειοψηφία των μελών του ΟΗΕ ή και ένα μέλος του ΟΗΕ που υποστηρίζεται όμως από την πλειοψηφία.).

2ον: Να παραμείνει ανοικτός ο διάυλος επικοινωνίας με τις Ηνωμένες Πολιτείες.

3ον: Συνεργασία με χώρες όπως, το Κουβέιτ, το Κατάρ και η Κίνα για εξασφάλιση πηγών χρηματοδότησης.

4ον: Προσέγγιση με χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι οποίες θα επηρεασθούν άμεσα από μια ενδεχόμενη πτώχευση της Τουρκίας στον οικονομικό τομέα, καθώς επίσης θα υποστούν τις άμεσες συνέπειες σε περίπτωση που τεθεί σε κίνδυνο η συμφωνία Άγκυρας-ΕΕ για το προσφυγικό. Για το λόγο αυτό αποφασίσθηκε η πραγματοποίηση συμβολικών ενεργειών που έχουν ως στόχο την κοινή γνώμη των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να αναστραφεί το αρνη-

τικό προφίλ της τουρκικής κυβέρνησης και του προέδρου Ερντογάν. Συνεπώς, η αποφυλάκιση των δύο Ελλήνων Στρατιωτικών και του επίτιμου προέδρου της Διεθνούς Αμνηστίας στις 15 Αυγούστου εκλαμβάνεται ως το αρχικό στάδιο μιας ενδεχόμενης επαναπροσέγγισης της Άγκυρας με την Ευρώπη. Επισημαίνεται ιδιαίτερα ότι, αυτό δεν θα πρέπει να δημιουργήσει ψευδαισθήσεις και να εκληφθεί από ελληνικής πλευράς ως ένα βήμα της Άγκυρας για επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών. Άλλωστε, η συγκρότηση τριών νέων ταξιαρχιών καταδρομών, η 41η στο Vize της Ανατολικής Θράκης, η 7η στη Sakarya υπαγόμενη στη Στρατιά Αιγαίου και η 17η στην Τραπεζούντα συνηγορούν υπέρ της άποψης αυτής δεδομένου ότι, αναβαθμίζεται αριθμητικά και ποιοτικά η τουρκική απειλή.

5ον: Προσπάθεια βελτίωσης των διπλωματικών σχέσεων με την Αίγυπτο.

6ον: Αναστολή της συμφωνίας χρησιμοποίησης της τουρκικής αεροπορικής βάσης στο Incirlik και αποχώρηση από αυτήν των αεροπορικών δυνάμεων ξένων κρατών.

7ον: Απαγόρευση των πτήσεων αεροσκαφών των Ηνωμένων Πολιτειών για συμμετοχή σε αεροπορικές επιχειρήσεις και επιχειρήσεις συλλογής πληροφοριών.

8ον: Απόσυρση του ραντάρ AN-TPY-2 που είναι εγκατεστημένο από το 2012 στην περιοχή Kürecik της Malatya στη νοτιοανατολική Τουρκία με συνέπεια να αποστερηθεί η δυνατότητα έγκαιρης προειδοποίησης σε περίπτωση εκτόξευσης βαλλιστικού πυραύλου από το ανατολικό και βόρειο Ιράν.

9ον: Απαγόρευση στα αεροσκάφη εγκαίρου προειδοποιήσεως AWACS του NATO να χρησιμοποιούν τα αεροδρόμια της Τουρκίας.

10ον: Υπογραφή συμφωνίας με το ψευδοκράτος στην κατεχόμενη Κύπρο για τη δημιουργία στρατιωτικών, αεροπορικών και ναυτικών βάσεων πέραν των υπαρχόντων.

11ον: Αναστολή της συμφωνίας 11 δισ. δολαρίων με την αμερικανική πολυεθνική εταιρεία Boeing που υπογράφηκε στις 22-09-2017 για την προμήθεια 25 (+5 opsiyon) αεροσκαφών Dreamliner 787-900 για την κάλυψη των αναγκών των τουρκικών αερογραμμών THK.

12ον: Τερματισμό της επιχείρησης του NATO στο Αιγαίο για τον περιορισμό των προσφυγικών ροών.

13ον: Ανακοίνωση προσωρινής αναστολής της τουρκικής συμμετοχής στις ασκήσεις του NATO στη Μαύρη Θάλασσα.

14ον: Ανακοίνωση απόσυρσης της τουρκικής ναυτικής συμμετοχής από την επιχείρηση UNIFIL του

ΟΗΕ στο Λίβανο.

15ον: Επαναξιολόγηση της Συμφωνίας Αμυντικής Συνεργασίας Τουρκίας-ΗΠΑ.

16ον: Δρομολόγηση των διαδικασιών συνεργασίας με το Ιράν στον τομέα της αμυντικής βιομηχανίας.

17ον: Ανακοίνωση αναστολής της Συμφωνίας με τη Ευρωπαϊκή Ένωση για την επανεισδοχή παράνομων μεταναστών.

18ον: Δρομολόγηση των διαδικασιών για την επιδίωξη αναγνώρισης του ψευδοκράτους στην κατεχόμενη Κύπρο από τη Ρωσία.

19ον: Ανακοίνωση ότι δεν θα υπογραφεί η υποψηφιότητα της Γεωργίας στο NATO.

20ον: Μη αναγνώριση της νέας ονομασίας των Σκοπίων σε Βόρεια Μακεδονία.

21ον: Ολοκλήρωση σε σύντομο χρονικό διάστημα της δίκης κατά του Αμερικανού πάστορα Andrew Brunson σε ανοικτό ακροατήριο.

22ον: Συνέχιση των ψυχολογικών επιχειρήσεων στο εσωτερικό της χώρας και στο εξωτερικό (κατά βάση ισλαμικές χώρες) προκειμένου η κοινή γνώμη των χωρών να υιοθετήσει την άποψη ότι οι κυρώσεις των Ηνωμένων Πολιτειών στερούν το ψωμί από τον τουρκικό λαό.

Συμπερασματικά, εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς ότι, υπό τις παρούσες συνθήκες ο Tayyip Erdoğan εφαρμόζει την πάγια τακτική του. Δηλαδή καταδεικνύει ότι, είναι έτοιμος να υπερβεί τις κόκκινες γραμμές έχοντας όμως ως στόχο να πετύχει το win win (σ.σ. kazan kazan στα τουρκικά). Επίσης, ένα δεύτερο ζήτημα που τίθεται έχει να κάνει με το γεγονός ότι, ο τρόπος με τον οποίο ο Erdoğan διαχειρίζεται την παρούσα κρίση κρίνεται σκόπιμο να εκληφθεί ως το modus operandi μιας ενδεχόμενης ελληνοτουρκικής κρίσης στο μέλλον.

* Ο Χρήστος Μηνάγιας είναι ταξίαρχος ε.α., γεωστρατηγικός αναλυτής και συγγραφέας πέντε βιβλίων. Το πρώτο βιβλίο του με τίτλο «Η Γεωπολιτική Στρατηγική και η Στρατιωτική Ισχύς της Τουρκίας» εκδόθηκε το 2010. Το 2014, εκδόθηκαν τα βιβλία του με τίτλους «Αποκαλύπτοντας τον Τουρκικό Λαβύρινθο-Ισλάμ και Πολιτική στην Τουρκία», «Απόρρητος Φάκελος Τουρκία-Η Εθνική Στρατηγική της Τουρκίας» και «Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις και Εξοπλισμοί». Και το 2018, εκδόθηκε το βιβλίο του με τίτλο «Μέτωπα Σύγκρουσης και Πολέμου της Τουρκίας».

Πηγές:

- Τούρκος καθηγητής πανεπιστημίου Çağrı Erhan
- Τουρκάλα αρθρογράφος Aslı Aydıntaşbaş
- www.21yyte.org/

Σημαντικές ευκαιρίες για την αμυντική βιομηχανία της χώρας μας στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού προγράμματος βιομηχανικής ανάπτυξης στον τομέα της άμυνας (EDIDP) και της μόνιμης διαρθρωμένης συνεργασίας (PESCO)

Του Αντιπτεράρχου (Μ) ε.α. Θεοδώρου Γιαννιτσόπουλου
Επιτίμου Διευθυντού Γ' Κλάδου του ΓΕΑ

Στις αρχές του τρέχοντος έτους (18 – 01 – 2018) παρουσίασα αναλυτικά σε προηγούμενο άρθρο μου στο διαδίκτυο μία πρώτη αναλυτική ενημέρωση για την Μόνιμη Διαρθρωμένη Συνεργασία (Μ.Δ.Σ.) για την Άμυνα και Ασφάλεια (PESCO) της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ως Μοχλό Εμβάθυνσης της Αμυντικής Συνεργασίας μεταξύ των Κρατών Μελών της ΕΕ και Πρώτιστη Ευκαιρία για το ΥΠΕΘΑ και την Αμυντική Βιομηχανία της Χώρας,

<http://www.ikaros.net.gr/images/giakeimena/012018/gian-nitsopoulos-pesco.pdf>

<http://www.elisme.gr/gr/2013-01-06-18-39-21/item/pesco>

<http://www.abcl10.gr/vima/defense-and-security-knowledge-corner/277-pesco>

καταλήγοντας συμπερασματικά μεταξύ άλλων και υπογραμμίζοντας ό,τι η συμμετοχή της χώρας μας στη Μόνιμη Διαρθρωμένη Συνεργασία Μ.Δ.Σ – PESCO, θα πρέπει να αξιοποιηθεί ως μια θαυμάσια ευκαιρία τόσο για την ανάπτυξη της Αμυντικής Βιομηχανίας της Χώρας μας όσο και για το ΥΠΕΘΑ σε θέματα κάλυψης των επιχειρησιακών μας απαιτήσεων, μέσα από τη συμμετοχή μας είτε ως επικεφαλής Χώρα είτε ως συμμετέχουσα σε κοινά προγράμματα με άλλες χώρες. Ταυτόχρονα δε διαμόρφωσα τις ακόλουθες τρεις (3) προτάσεις:

- Να καταβληθεί η μέγιστη προσπάθεια για απορρόφηση όλων των δυνατοτήτων που προσφέρονται τόσο στην κάλυψη των Αμυντικών αναγκών της χώρας μας μέσω κοινών εξοπλιστικών προγραμμάτων – οπλικών συστημάτων κρατών – μελών (κ-μ) της Μ.Δ.Σ – PESCO, με τις οικονομίες κλίμακας που γεννούνται, όσο και στην συμμετοχή της Αμυντικής μας Βιομηχανίας σε προγράμματα συνεργασιών, που εμπεριέχουν τεχνολογίες αιχμής.

- Να συσταθεί ΑΜΕΣΑ Εθνικός Φορέας, με μέριμνα ΥΠΕΘΑ και σε συντονισμό με το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη στο πλαίσιο της Εθνικής Αμυντικής Βιομηχανικής Στρατηγικής, για το χειρισμό θεμάτων PESCO, συμπεριλαμβανομένης και της αξιολόγησης των προγραμμάτων, που θα πρέπει να προταθούν για αποδοχή – έγκριση ως έργα – προγράμματα PESCO. Στο Φορέα αυτό θα πρέπει να συμπεριληφθούν και τα κριτήρια αξιολόγησης των προγραμμάτων με τη συμμετοχή της Αμυντικής μας Βιομηχανίας (Δημόσιας και Ιδιωτικής), λαμβάνοντας υπόψη τις δυνατότητές της , τις προοπτικές της, κ.λ.π. , σε απόλυτο συντονισμό με τις προτεραιότητες της Εθνικής Αμυντικής Βιομηχανικής Στρατηγικής.

- Να εκδηλωθούν ΑΜΕΣΑ ενέργειες, ταυτόχρονα με τη σύσταση του ως άνω Φορέα από το ΥΠΕΘΑ, για αναπροσαρμογή της Εθνικής Αμυντικής Βιομηχανικής Στρατηγικής σε τακτική βάση, λαμβάνοντας τις προβλέψεις της Μ.Δ.Σ – PESCO, όπως αυτή έχει θεσπισθεί μέχρι σήμερα και όπως αυτή θα μετεξελίσσεται στο μέλλον, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των πρώτων 17 έργων που αναλαμβάνει να εκτελέσει η Μ.Δ.Σ και όσων άλλων προκύψουν , έτσι ώστε να επιδιωχθεί η μέγιστη δυνατή συμμετοχή για κάλυψη τόσο επιχειρησιακών αναγκών των ενόπλων μας δυνάμεων με

αξιοποίηση πόρων του Ευρωπαϊκού Ταμείου Άμυνας (ΕΤΑ) όσο και της Αμυντικής μας Βιομηχανίας.

Με ιδιαίτερη ικανοποίηση θα πω ότι η πρόοδος, που έχει σημειωθεί από τον καθ' ύλη αρμόδιο φορέα του ΥΠΕΘΑ , τη ΓΔΑΕΕ και πιστώνεται ο καθ' όλα άξιος και αποτελεσματικός επικεφαλής των δραστηριοτήτων του φορέα στον τομέα της έρευνας και βιομηχανίας, Ταξίαρχος (Μ) Πέτρος Κυριαφίνης της Πολεμικής μας Αεροπορίας, στην κατεύθυνση αξιοποίησης της ως άνω ευκαιρίας σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης , είναι πολύ αξιόλογη και σημαντική.

Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι η Ελλάδα κατατάσσεται στην τρίτη θέση μεταξύ των Κρατών-Μελών της Ε.Ε. σε ότι αφορά στον αριθμό των προγραμμάτων Μόνιμης Διαρθρωμένης Συνεργασίας (PESCO), στα οποία συμμετέχει,

Πράγματι, η Ελλάδα ηγείται στα προγράμματα με τίτλο «Αναβάθμιση Θαλάσσιας Επιτήρησης» και «Πλατφόρμα Κοινής Χρήσης Πληροφοριών Σχετικά με τις Απειλές στον Κυβερνοχώρο και την Ανταπόκριση σε Περιστατικά», ενώ μετέχει σε άλλα 7 ως συμμετέχουσα χώρα και ως παρατηρητής σε επιπλέον 1, σε σύνολο 17 προγραμμάτων, τα οποία απαρτίζουν την πρώτη δέσμη, η οποία εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (European Council).

Γίνεται προφανές ότι με κατάλληλο σχεδιασμό και έγκαιρη προετοιμασία, ελληνικές αμυντικές εταιρείες δύναται να ωφεληθούν σε πολλαπλά επίπεδα (χρηματοδότηση, μεταφορά τεχνολογίας, συνεργασίες, πρόσβαση σε αγορές, κλπ) από την έμφαση, η οποία δίδεται στους τομείς της Ασφάλειας και της Άμυνας από την Ε.Ε..

Επισημαίνω την πρόσφατη απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, σύμφωνα με την οποία,μεταξύ άλλων:

Επικροτεί τις συνεχιζόμενες εργασίες των συμμετεχόντων κ-μ στην εφαρμογή δεκαεπτά συνεργατικών έργων της PESCO και, στο πλαίσιο της πρόσκλησης για υποβολή προτάσεων για δεύτερο κύκλο έργων PESCO, τα ενθαρρύνει να υποβάλλουν περαιτέρω φιλόδοξες προτάσεις για την αντιμετώπιση των επιχειρησιακών αναγκών της ΕΕ και των συμφωνηθεισών προτεραιοτήτων για την ανάπτυξη ικανοτήτων, ώστε να συμβάλουν με τον τρόπο αυτό στην εκπλήρωση των δεσμευτικότερων υποχρεώσεων και την επίτευξη του επιπέδου φιλοδοξίας της ΕΕ, προκειμένου να επικαιροποιηθεί ο κατάλογος των έργων PESCO και των συμμετεχόντων σε αυτά Χωρών, μέχρι το Νοέμβριο του 2018 .

Αξίζει δε να σημειωθεί ότι, στο πλαίσιο της απόφασης αυτής, τον προσεχή Νοέμβριο πρόκειται να εξετασθεί και εγκριθεί από το Συμβούλιο η δεύτερη δέσμη προγραμμάτων PESCO, ενώ η διαδικασία υποβολής προτάσεων από τα Κράτη Μέλη (κ-μ) και ολοκλήρωσης της σχετικής επεξεργασίας από τα αρμόδια όργανα (PESCO secretariat (EDA-EUMS) - διαβουλευσεις με κ-μ, workshops σε EDA κλπ, με σκοπό να συμφωνηθεί από κ-μ νέα (2η) λίστα PESCO projects) , έχει ήδη ξεκινήσει, ώστε με βάση τα τελικά αποτελέσματα να επακολουθήσει σχετική πρόταση της

HR (Μογκερίνι) προς το Συμβούλιο

Πέραν αυτού τον Ιούλιο υπήρξε μια σημαντική απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σύμφωνα με την οποία το Κοινοβούλιο με ευρεία πλειοψηφία συμφώνησε υπέρ της πρότασης για υλοποίηση του πρώτου κοινού ευρωπαϊκού προγράμματος για την ανάπτυξη της καινοτομίας στην αμυντική βιομηχανία, ενώ ακολουθεί η τελική έγκριση του από το Συμβούλιο και η δημοσίευση του στην επίσημη εφημερίδα της ΕΕ.

Πρόκειται για το Ευρωπαϊκό Πρόγραμμα Βιομηχανικής Ανάπτυξης στον τομέα της Άμυνας (European Defence Industrial Development Programme-EDIDP), για το οποίο προβλέπεται στον προϋπολογισμό 2019-2020 της Ε.Ε. χρηματοδότηση με ποσό €500, σηματοδοτώντας την έναρξη μίας καινούριας εποχής για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Σκοπός του προγράμματος αυτού, το οποίο αποτελεί πρωτοβουλία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (European Commission), είναι η παροχή κινήτρων στα κ-μ και στις ευρωπαϊκές αμυντικές βιομηχανίες για την ανάπτυξη συνεργατικών αμυντικών προγραμμάτων.

Ειδικότερα και προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος της επαύξησης της αμυντικής συνεργασίας μεταξύ των κ-μ και μεταξύ των βιομηχανιών, το Πρόγραμμα θα δύναται να συγχρηματοδοτήσει έργα, στα οποία θα συμμετέχουν τουλάχιστον 3 κρατικές ή ιδιωτικές εταιρείες, οι οποίες θα έχουν την έδρα τους σε τουλάχιστον 3 διαφορετικά κ-μ.

Ιδιαίτερη σημασία έχει για χώρες όπως η Ελλάδα, με ανεπτυγμένη την παρουσία Μικρομεσαίων Εταιρειών (Small-Medium Enterprises-SMEs) η πρόβλεψη παροχής στήριξης με υψηλότερα ποσοστά συγχρηματοδότησης σε προγράμματα, τα οποία απευθύνονται σε τέτοιες εταιρείες και τα οποία θεωρούνται επιλέξιμα, όπως και σε δράσεις που εντάσσονται στο πλαίσιο της Μόνιμης Διαρθρωμένης Συνεργασίας (Permanent Structured Cooperation- PESCO).

Το πρόγραμμα EDIDP για τα έτη 2019-2020, θα λειτουργήσει ουσιαστικά ως πιλοτικό πρόγραμμα και έχει προταθεί η οικονομική διάσταση του προγράμματος να μεγεθυνθεί από το 2020 και μετά. Έως το 2027, €8,9 δις προβλέπεται να αφιερωθούν στην συγχρηματοδότηση συνεργατικών προγραμμάτων ανάπτυξης αμυντικών δυνατοτήτων, συμμετέχοντας σε ποσοστό 20% (30% εάν πρόκειται για πρόγραμμα PESCO) του κόστους.

Παράλληλα, και για την υποστήριξη του ερευνητικού σκέλους, επιπλέον €4,1 δις προβλέπεται να διατεθούν για την χρηματοδότηση από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή συνεργατικών προγραμμάτων αμυντικής έρευνας, καλύπτοντας έως και 100% του κόστους της έρευνας.

Σύμφωνα με την πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στα πλαίσια του επόμενου πολυετούς προϋπολογισμού της ΕΕ (multiannual financial framework) για τα έτη 2021-2027, τα προαναφερθέντα σκέλη υπάγονται και θα χρηματοδοτηθούν από το νέο Ευρωπαϊκό Ταμείο Άμυνας (European Defence Fund), το οποίο προβλέπεται να έχει συνολικό προϋπολογισμό ύψους €13 δις.

Πέραν τούτου η έμπρακτη στήριξη της Ε.Ε. στην οικοδόμηση της Ευρωπαϊκής Ασφάλειας και Άμυνας δεν εξαντλείται στο Ευρωπαϊκό Πρόγραμμα Βιομηχανικής Ανάπτυξης στον τομέα της Άμυνας και στα προγράμματα της Μόνιμης Διαρθρωμένης Συνεργασίας. Μία πλειάδα άλλων πρωτοβουλιών έρχεται να τα πλαισιώσει.

Αυτά είναι το Ευρωπαϊκό Ειρηνευτικό Μέσο (European Peace Facility) και η Στρατιωτική Κινητικότητα

(Military Mobility).

- Το Ευρωπαϊκό Ειρηνευτικό Μέσο αποτελεί μία πρόταση της Ύπατης Εκπροσώπου, κ.Μογκερίνι, για τη σύσταση ενός ταμείου εκτός του κοινοτικού προϋπολογισμού, το οποίο θα επιτρέπει την χρηματοδότηση όλων των στρατιωτικών εξωτερικών δράσεων καθώς και των επιχειρήσεων υποστήριξης της ειρήνης που αναλαμβάνουν εταίροι. Ο προτεινόμενος προϋπολογισμός του Μέσου για την περίοδο 2021-2027 ανέρχεται στα €10,5 δις.

- Η πρωτοβουλία της Στρατιωτικής Κινητικότητας αποβλέπει στην διευκόλυνση της μετακίνησης στρατιωτικών δυνάμεων και μέσων στο εσωτερικό της Ε.Ε. Για τη συγκεκριμένη πρωτοβουλία και ιδιαίτερα για το σκέλος που αφορά στην τροποποίηση/αναβάθμιση πολιτικών συγκοινωνιακών υποδομών ώστε να ικανοποιούν και τις ισχύουσες στρατιωτικές προδιαγραφές (dualuse), έχει προβλεφθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή χρηματοδότηση ύψους €6,5 δις.

Από όλα τα προαναφερόμενα είναι εύκολο να συμπεράνουμε ότι:

- Η Ε.Ε. έχει προβεί σε πρωτόγνωρες κινήσεις για την οικονομική ενίσχυση των οικείων δυνατοτήτων στους τομείς της Ασφάλειας και της Άμυνας.

- Τα περισσότερα κ-μ έχουν αντιληφθεί το μέγεθος της ευκαιρίας που παρουσιάζεται και έχουν ήδη λάβει θέσεις ώστε να την εκμεταλλευτούν κατά τον μέγιστο δυνατό τρόπο.

- Η ευκαιρία αυτή δεν πρέπει να περάσει ανεκμετάλλευτη από την Χώρα μας, η οποία έχει κάθε δυνατότητα να διεκδικήσει και να αναλάβει σημαντικό ρόλο και να αξιοποιήσει τα αναλογούντα οφέλη.

Απαιτείται όμως, η υλοποίηση των προαναφερομένων προτάσεων μου στο σύνολό τους με κεντρικό σχεδιασμό, οργάνωση, διαρκή έλεγχο και προσπάθεια, για να υλοποιηθεί η επιτυχής συμμετοχή μας στις παραπάνω εξαιρετικά σημαντικές δράσεις και ευκαιρίες της Ε.Ε.

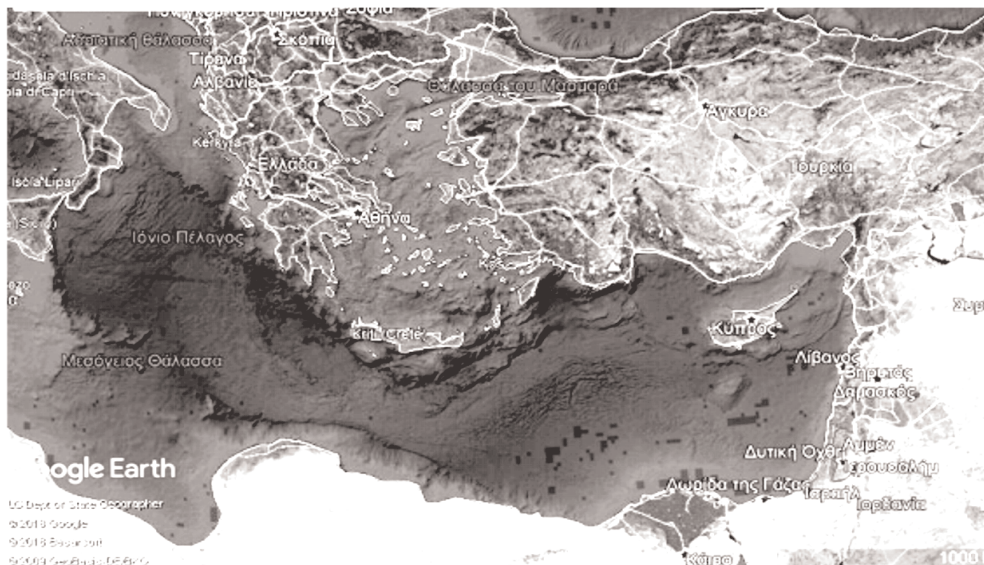
Η Ελλάδα πρέπει να επιδιώξει και να θεωρήσει την αποτελεσματική συμμετοχή στην ΕΕ σαν την κυρία προσπάθεια της στο διεθνή χώρο. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα εθνικά συμφέροντα εξυπηρετούνται καλύτερα στην ΕΕ από ότι σε άλλους διεθνείς οργανισμούς.

Το γεγονός, ότι στην Ευρωπαϊκή Ένωση συμμετέχει μόνο η Ελλάδα και όχι οι περισσότεροι από τους γείτονες μας, σε συνδυασμό με την πολιτική της «ολοκληρωμένης προσέγγισης» σε όλους τους τομείς ανθρωπιστικής, αναπτυξιακής, πολιτιστικής, βιομηχανικής ανάπτυξης στους τομείς Άμυνας – Ασφάλειας και οικονομικής δραστηριότητας, εξασφαλίζει στην Ελλάδα με τους κατάλληλους πολιτικούς και διπλωματικούς χειρισμούς, την κατάκτηση μέσω της ΕΕ, μιας διακεκριμένης θέσης υπεροχής και επιρροής στον ευρύτερο ευρωπαϊκό χώρο.

Τέλος, είναι εξαιρετικά σημαντική η δραστηριοποίηση στο μέγιστο δυνατό βαθμό των ελληνικών αμυντικών βιομηχανιών, σε στενό συντονισμό με τους αρμόδιους φορείς του ΥΠΕΘΑ και στο πλαίσιο της προαναφερόμενης τρίτης πρότασής μου, για αναπροσαρμογή της Εθνικής Αμυντικής Βιομηχανικής Στρατηγικής, λαμβάνοντας υπόψη τις προβλέψεις της Μ.Δ.Σ – PESCO καθώς και όλες τις ευκαιρίες που γεννώνται εντός της ΕΕ, με απώτερο σκοπό την συνεχή ενημέρωση, μέγιστη συμμετοχή τους και εκμετάλλευση των ευκαιριών που τυχόν θα παρουσιαστούν, με βάση τις ραγδαίες εξελίξεις και πληθώρα υποστηρικτικών δράσεων για την άμυνα, σε επίπεδο ΕΕ.

Ο Ατλαντικός της γειτονιάς μας είναι το Αιγαίο και η Κυπριακή ΑΟΖ. Το Ναυτικό σε πρώτο ρόλο.

των κ.κ. Αλεξάνδρου Δρίβα* και Δημητρίου Τσαϊλά**

Η ένταση στις αμερικανοτουρκικές σχέσεις μας θυμίζει για άλλη μια φορά πως η ανθρωπότητα δεν έχει αποβάλει την εχθρότητα και τη σύγκρουση από το «menu» της διεθνούς πολιτικής πρακτικής. Μας θυμίζει και κάτι άλλο. Το πρόσκαιρο και το βραχυπρόθεσμο των συμμαχιών ακόμη και όταν αυτές, για καιρό, υπήρξαν στρατηγικές συμμαχίες. ΗΠΑ και Τουρκία (μαζί με το Ισραήλ) αποτελούσαν ένα στρατηγικό τρίγωνο σταθερότητας στη Μέση Ανατολή. Η μεγάλη εικόνα όμως, αφορά τον Ελληνισμό. Την Ελλάδα και την Κύπρο που σήμερα έχουν μια πολύ μεγάλη ευκαιρία. Να πάνε ξανά την ιστορία τους, στην αρχή του Ψυχρού Πολέμου. Εκεί που το περίφημο Δόγμα Τρούμαν, έδινε στην Ελλάδα μεγαλύτερη σημασία, κάτι που αποδείχθηκε με τα περίπου 2 δις \$ που ξόδεψαν οι Αμερικανοί στην καθημαγμένη από τον Β' Π.Π Ελλάδα. Η θάλασσα ήταν και θα είναι εκείνη που καθιστά κάποια έθνη πλουσιότερα από άλλα (περίκλειστα και ηπειρωτικά). Αυτό ήταν και είναι το συγκριτικό μας πλεονέκτημα. Όσα φαύλα και αν έκαναν οι ελληνικές κυβερνήσεις, ο Ελληνισμός επιβίωσε και επαυξήθηκε χάρη στην επικράτησή του στη Θάλασσα. Η θάλασσα δημιούργησε αυτοκρατορίες και όσες αυτοκρατορίες αντικατέστησαν τις εκάστοτε υφιστάμενες, απλώς «έκλεψαν» τα κλειδιά για να έχουν πρόσβαση στα κύματα. Η πρώτη περίοδος της Ευρωπαϊκής Εποχής, ξεκίνησε με την κυριαρχία της Ισπανίας. Η Ισπανία, για να «σπάσει» τους εκβιασμούς του Σουλτάνου ο οποίος έκανε πιο ακριβό τον

Δρόμο του Μεταξιού, προσπάθησε το 1492 να κάνει τον περιήλιο της Αφρικής ώστε να περάσει στον Ινδικό Ωκεανό. Τελικά, ανακάλυψε την Αμερική. Η Βρετανία στη μάχη του Τράφαλγκαρ εκτόπισε την Ισπανία από την πρωτοκαθεδρία των υδάτων και κυριάρχησε στον κόσμο, υποβοηθούμενη από την παρακμή Ισπανίας, Πορτογαλίας και Ολλανδίας. Όλα αυτά, έως το τέλος του Β' Π.Π όπου οι ΗΠΑ διατηρώντας τεράστιες

ακτογραμμές σε Ειρηνικό και Ατλαντικό, κατάφεραν να επωμιστούν το κόστος φύλαξης των θαλασσιών οδών. Τη δεκαετία του 1990 το εμπόριο που λάμβανε χώρα στον Ειρηνικό Ωκεανό, αυξήθηκε κατά 50% σε σχέση με το αντίστοιχο του Ατλαντικού. Η Ατλαντική περιοχή (ανατολική και δυτική) έπαψε να είναι το κέντρο βαρύτητας του κόσμου. Παρόλα αυτά, λόγω του ότι μόνο οι ΗΠΑ μπορούσαν να επωμιστούν αυτό το κόστος φύλαξης των θαλασσιών οδών (η συντήρηση ενός αεροπλανοφόρου τους, συχνά ξεπερνά το ποσοστό ΑΕΠ που δαπανάται για την άμυνα άλλων χωρών) η Βόρεια Αμερική παραμένει το κυρίαρχο κέντρο ισχύος ανάμεσα σε άλλα κέντρα που έχουν αναδυθεί. Πώς συνδέεται η Ελλάδα; Μέσω Τουρκίας. Η Τουρκία για άλλη μια φορά προσπαθεί με άλλους όρους και άλλα μέσα να γίνει ο κόμβος του Δρόμου του Μεταξιού. Η Κίνα έχει από το 2014 «απαντήσει» στο American Pivot to Asia με τη δημιουργία του One Belt-One Road. Οι φιλοδοξίες της Κίνας, περνούν από την Τουρκία και η τελευταία, έχει ρισκάρει στο ότι το κέντρο παγκόσμιας ισχύος θα μεταφερθεί από τη Βόρεια Αμερική στην Ασία. Ο έλεγχος της Μεσογείου Θάλασσας και κυρίως της ανατολικής της πλευράς, γίνεται όλο και πιο σημαντικός για τις ΗΠΑ οι οποίες γνωρίζουν ότι Αιγαίο Πέλαγος, Δαρδανέλλια και Σουέζ, αποκτούν και πάλι ζωτική σημασία. Το Ελληνικό Πολεμικό Ναυτικό είναι το 6ο πιο ισχυρό εντός του NATO και το Ισραήλ αναζητά πνεύμονα προς τη Δύση και ασφαλή έξοδο στην θάλασσα για να αποφύ-

γει την περικύκλωση που βιώνει πλέον και από την Τουρκία. Η Τουρκία έχει θέσει ως στόχο της στη «Λευκή Βίβλο» της την ανάδειξή της σε ναυτική δύναμη. Ελλάδα και Κύπρος οφείλουν πρωτίστως στον εαυτό τους να ισχυροποιήσουν τη δύναμή τους στα ύδατα καθώς ο «Ατλαντικός» της γειτονιάς μας είναι το Αιγαίο και η ΑΟΖ της Κύπρου. Πολλοί σκέφτονται με χαρά το ενδεχόμενο ενός αγωγού σαν τον East Med όμως ξεχνούν ότι η Ελλάδα έχει ανάγκη την ισχυροποίηση του Ελληνικού ΠΝ ενώ η Κύπρος έχει ανάγκη τη δημιουργία ενός ΠΝ. Οι ΗΠΑ δε σκοπεύουν να σπαταλούν πολλές δυνάμεις στη Μεσόγειο και επιθυμούν η ναυτική ισχύς του 6th Fleet να είναι συμπληρωματική. Το Ισραήλ αναζητά από την Ελλάδα και την Κύπρο για γεωπολιτικούς λόγους και κυρίως, για την ναυτική ισχύ τους. Ας μην ξεχνάμε πως για τους ίδιους λόγους το Ισραήλ έχει βάλει σε πρώτο πλάνο τις σχέσεις του και με την Ινδία. Η ελληνική εμπορική ναυτιλία βρίσκεται στην κορυφή του κόσμου και η Ελλάδα ακόμη, δεν μπορεί να εξαργυρώσει αυτήν την παντοδυναμία η οποία πιθανή εξαργύρωση, θα ήταν ικανή να αλλάξει πολλά στην Ανατολική Μεσόγειο. Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν; Το κυρίαρχο ζήτημα αφορά τις προβλέψεις των χωρών που επιδιώκουν και κατέχουν την ικανότητα να είναι σημαντικές ναυτικές δυνάμεις τις επόμενες δεκαετίες στο ζωτικό μας χώρο του Ελληνισμού. Ένα χρήσιμο σημείο εκκίνησης είναι να υπενθυμίσουμε με έμφαση τις σκέψεις του Θουκυδίδη. Το σεβασμό, το φόβο και τα συμφέροντα μας. Πόσο μακριά θα μπορούσαν αυτά τα τρία κίνητρα να ωθήσουν και να αυξήσουν τις ναυτικές δυνάμεις μας; Επίσης τα βασικά στοιχεία θαλάσσιας εξουσίας μας προσφέρουν τροφή για να καθοριστεί το εάν η χώρα μας απολαμβάνει τις προϋποθέσεις για να γίνει η αδιαφιλονίκητη ναυτική δύναμη στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου. Εννοούμε παράγοντες όπως η οικονομική ανάπτυξη, η δημοσιονομική ικανότητα, η τεχνολογική πολυσημαντότητα, οι πολυεθνικές διπλωματικές σχέσεις μας και η ισχυρή στρατιωτική ηγεσία. Αυτές είναι οι βασικές προϋποθέσεις επιτυχίας και στον τομέα της θαλάσσιας ισχύος. Όσον αφορά τον Ελληνισμό, οι ιστορικές περιπτώσιολογικές μελέτες μας καταδεικνύουν πόσο σημαντική ήταν η θαλάσσια ισχύς στην ιστορική μας εξέλιξη. Καθώς ατενίζουμε τις νέες προκλήσεις, οι προσπάθειες μας πρέπει να εστιαστούν σε μια προοπτική που να μας εμπνεύσει, ακόμα κι όταν τα όρια της προνοητικότητας μας περιορίζουν την ανάγκη για την πρόβλεψη του μέλλοντος. Σαφώς, το μέλλον δεν έχει προκαθοριστεί αλλά εξαρτάται από τις στρατηγικές επιλογές που θα κά-

νουμε εμείς και οι άλλοι πιθανοί αντίπαλοι και εταίροι, καθώς και το παιχνίδι των τριβών όπως τονίζει ο Clausewitz. Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να προετοιμαστούμε για διαφορετικά πιθανά και απροσδόκητα μελλοντικά σενάρια, μερικά από τα οποία έχουν λίγο ως πολύ αναφερθεί τα τελευταία χρόνια. Εάν στο μέλλον υπάρξουν θαλάσσιες συγκρούσεις ή κρίσεις, οι πιθανές περιοχές αναμετρήσεων βρίσκονται σε όλη τη ζώνη της Ευρασίας: της Αρκτικής, της Βαλτικής Θάλασσας, της Μαύρης Θάλασσας, της ανατολικής Μεσογείου, της Ερυθράς Θάλασσας, του Περσικού Κόλπου, του Ινδικού Ωκεανού και του Δυτικού Ειρηνικού. Αυτές είναι οι βασικές αιτίες που το Πολεμικό μας Ναυτικό πρέπει να προχωρήσει επιθετικά και γρήγορα με σκοπό να οικοδομήσουμε την όποια διαφαινόμενη συμμαχία με επιχειρησιακές δυνατότητες. Να αμφισβητήσουμε τις παραδοχές μας, να αναγνωρίσουμε τις προκαταλήψεις μας, να μάθουμε και να προσαρμοστούμε από τις παλαιές αποτυχίες μας ώστε να καινοτομήσουμε, προκειμένου να οικοδομήσουμε ένα στόλο που να είναι έτοιμος να πολεμήσει όχι μόνο στο Αιγαίο αλλά και στη Μεσόγειο. Πρέπει να γίνει πεποίθησή μας ότι σε αυτό το διαμορφούμενο ανταγωνιστικό περιβάλλον ασφαλείας απαιτείται κάθε σπιθαμή της επιδεξιότητάς μας, της εφευρετικότητας και του αγωνιστικού μας πνεύματος. Τότε και μόνο τότε μπορούμε να επικεντρωθούμε στην αποστολή προσβλέποντες στον βέλτιστο τρόπο επίτευξής της. Ο Ελληνικός Στόλος μπορεί και απαιτείται να ενισχύσει την ικανότητά μας να ελιχθούμε και να αγωνιζόμαστε στην Μεσόγειο και, ως εκ τούτου, θα βοηθήσουμε στη διατήρηση της θαλάσσιας ανωτερότητας της Ελλάδας που θα οδηγήσει στην ασφάλεια, την επιρροή και την ευημερία για το έθνος μας και ολόκληρο τον Ελληνισμό.

*Διεθνολόγος, Μέλος ΑΗΕΡΑ Σόλων ΗJ04, μέλος Ομάδας Θαλάσσιας Στρατηγικής στο ΕΛΙΣΜΕ, Συντονιστής του Τομέα Ευρασίας & Νοτιοανατολικής Ευρώπης – Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων – Εισήγηση στην εκδήλωση-ομιλία της 4ης Μαΐου 2018 στην ΛΑΕΔ που διοργάνωσε η ΑΗΕΡΑ Solon ΗJ04.

**Ο Δημήτριος Τσαϊλός είναι Ναύαρχος ε.α.

Πηγή: Ο «Ατλαντικός» της γειτονιάς μας είναι το Αιγαίο και η κυπριακή ΑΟΖ: Το ναυτικό σε πρώτο ρόλο <https://hellasjournal.com/2018/08/o-atlantikos-tis-geitonias-mas-einai-to-aigaio-kai-i-kypriaki-aoz-to-naytiko-se-protorolo/>

Οι ελληνορωσικές σχέσεις και το σύνδρομο της εξάρτησης

Του κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

Η πρωτοφανής διπλωματική κρίση μεταξύ Ελλάδας και Ρωσίας αποτελεί το τελευταίο στάδιο σε έναν ατέρμονα κατήφορο, στον οποίο οι ελληνικές ηγετικές ελίτ έχουν επιλέξει να θέσουν τις ελληνορωσικές σχέσεις τα τελευταία χρόνια. Θα ήταν μάλλον ιδιαίτερα μετριοπαθές να λέγαμε ότι οι σχέσεις των δύο χωρών σήμερα είναι πολύ χειρότερες από ό,τι τις πιο πολωμένες μέρες του Ψυχρού Πολέμου.

Τόσο ο Ανδρέας Παπανδρέου όσο και ο Κωνσταντίνος Καραμανλής πριν από αυτόν, είχαν επιλέξει να διατηρούν μια καλή σχέση με την τότε Σοβιετική Ένωση και τις κομμουνιστικές χώρες των Βαλκανίων ως αντιστάθμισμα και αντίβαρο στην επιρροή της Δύσης στην Ελλάδα. Αντιθέτως, οι σημερινές πολιτικές ελίτ δείχνουν να έχουν επιλέξει μια πολιτική μηδενισμού των ελληνορωσικών σχέσεων και απόλυτης ταύτισης με τα πιο μισαλλόδοξα αντιρωσικά στοιχεία στη Δύση.

Παρεμπιπτόντως, στα στοιχεία αυτά περιλαμβάνονται και φιλοναζιστικά πολιτικά σχήματα, τα οποία επιδιώκουν να νομιμοποιήσουν το ναζισμό με μια ιστορική ανάγνωση της Ρωσίας ως διαρκή απειλή για την Ευρώπη. Αυτή η δαιμονοποίηση της Ρωσίας εμφανίζει εμμέσως πλην σαφώς τους Ναζί ως πρώιμους και παρεξηγημένους υπερασπιστές της Ευρώπης, παρ' όλες τις όποιες «υπερβολές» τους.

Και, εν πάση περιπτώσει, αν αυτή η πολιτική της απόλυτης εχθρότητας με τη Ρωσία και της άνευ όρων ταύτισης με τη Δύση, βασιζόταν σε κάποια στοιχειωδώς ρεαλιστική ανάγνωση του διεθνούς περιβάλλοντος, θα μπορούσαμε ίσως να τη συζητήσουμε. Όμως, κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να συμβαίνει. Στην πραγματικότητα, σε έναν κόσμο έντονων ζυμώσεων και αλλαγών, οι απόλυτες ταυτίσεις με τον έναν ή τον άλλον διεθνή παράγοντα δεν είναι απλώς λάθος. Είναι εγκληματικό λάθος. Δεν βρισκόμαστε στα πρόθυρα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ώστε να επιλέξουμε στρατόπεδο.

Νέο πολυπολικό σύστημα

Είμαστε στην αρχή της δημιουργίας ενός νέου πολυπολικού παγκόσμιου συστήματος, όπου οι σχέσεις μεταξύ των δρώντων είναι ακόμη ρευστές και ασαφείς και θα παραμείνουν έτσι για μεγάλο χρονικό διάστημα. Δεν υπάρχει μια συγκροτημένη και ενιαία

«Δύση» για να ταυτιστεί μαζί της, ούτε η Ρωσία αντιμετωπίζεται ως ξεκάθαρα εχθρική από τις ΗΠΑ και από τα ισχυρότερα ευρωπαϊκά κράτη. Οι πρόσφατες δηλώσεις Τραμπ, ο οποίος υποστήριξε ότι τόσο η Κίνα όσο και η Ρωσία, αλλά και η ΕΕ είναι διαφορετικού τύπου «εχθροί»-ανταγωνιστές των ΗΠΑ, εκφράζουν αυτήν την πραγματικότητα.

Επιπροσθέτως, ο πρόεδρος Τραμπ και το κομμάτι του αμερικανικού κατεστημένου που τον στηρίζει, φαίνεται πως, δειλά δειλά, προωθούν μια προσπάθεια επανεκκίνησης των ρωσοαμερικανικών σχέσεων, έτσι ώστε να αποφευχθεί το ενδεχόμενο δημιουργίας ενός συμπαγούς σινορωσικού συμπλόκου που θα διεκδικούσε τον ρόλο του παγκόσμιου ηγεμόνα σε βάθος χρόνου.

Τέλος, πολλές μεγάλες και μεσαίες ευρωπαϊκές χώρες, δείχνουν να αναζητούν μια επανεκκίνηση των σχέσεών τους με τη Μόσχα γιατί, πολύ απλά, δεν θέλουν και δεν χρειάζονται μια ξεκάθαρα ανταγωνιστική σχέση μαζί της. Δεν υπάρχει, λοιπόν, μια ξεκάθαρη δυτική πολιτική, ούτε καν μια ξεκάθαρη αμερικανική πολιτική, έναντι της Ρωσίας, με την οποία μια δουλοπρεπής Ελλάδα θα μπορούσε να ταυτιστεί και να ησυχάσει.

Η αυτοκρατορική Τουρκία και το προληπτικό πλήγμα

Στο μεταξύ, η Τουρκία του Ερντογάν διεκδικεί, ολοένα και πιο επιθετικά, κυρίαρχη θέση στο ευρασιατικό σύστημα. Θεωρεί την Ελλάδα και την Κυπριακή Δημοκρατία ως δύο ενοχλητικά αγκάθια στο πλευρό της, τα οποία θα πρέπει να βγάλει δια της δραστηκής απομείωσης της εθνικής τους κυριαρχίας. Έτσι ώστε να μπορέσει να ασχοληθεί με αυτό που πραγματικά την απασχολεί, δηλαδή τον προσδιορισμό των σχέσεών της με τη Ρωσία, την Κίνα, την Ινδία, το Ιράν, τις ΗΠΑ και τους άλλους μεγάλους «παίκτες» του διεθνούς συστήματος, ως ομόλογος εταίρος.

Και έναντι αυτής της νέας αυτοκρατορικής Τουρκίας, η Ελλάδα βρίσκεται μόνη της, με την ΕΕ να προσφέρει αραιά και που κάποια φοβισμένη λεκτική «στήριξη» και πέραν τούτου ουδέν. Όσον αφορά δε τις ΗΠΑ, αυτές δείχνουν να είναι εγκλωβισμένες στην τεράστια γεωπολιτική επένδυση που έχουν κάνει στην Τουρκία, παρόλα τα χαστούκια που δέχονται από τον Ερντογάν.

Σ' αυτόν το νέο κόσμο, η Ελλάδα οφείλει να σταθεί στα πόδια της, να κινηθεί αυτόνομα, αυτόφωτα και ανεξάρτητα, έτσι ώστε να επιβιώσει. Αντ' αυτού, δείχνει να έχει επιλέξει την ταύτιση με μια φαντασιακά ενιαία αντιρωσική «Δύση», που δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Κατ' αυτόν τον τρόπο έχει δαιμονοποιήσει κάθε έννοια ανεξάρτητης, πολυπαραγοντικής και εθνικά επωφελούς εξωτερικής πολιτικής.

Γιατί ο πραγματικός στόχος αυτής της εκστρατείας δεν είναι η Ρωσία. Ο πραγματικός στόχος είναι να καταστεί αδύνατη και αδιανόητη η άσκηση ανεξάρτητης εθνικής πολιτικής, που θα προωθεί τα εθνικά συμφέροντα και όχι τα (μικρο)συμφέροντα του δυτικού παράγοντα. Δεν μιλάμε, δηλαδή, για μια καλή ή κακή πολιτική από πλευράς της Ελλάδας, αλλά για άρνηση πολιτικής.

Η αδυναμία των ελληνικών ελίτ

Κατά την άποψη του γράφοντος, η κατάσταση αυτά αποτελεί εκδήλωση ενός οργανικού στοιχείου της διαχρονικής γεωπολιτικής ταυτότητας του νεότερου ελλαδικού κράτους. Όπως, έχουμε υποστηρίξει και σε προηγούμενα άρθρα στο SLpress, το ελλαδικό κράτος δημιουργήθηκε ως κράτος-απόφυση των δυτικών δυνάμεων, έχοντας ως πρωταρχικό ρόλο να λειτουργεί ως φράγμα ενάντια στη Ρωσία, όταν κατέστη αναπόφευκτη η ανεξαρτησία ενός κομματιού των ελληνικών εδαφών μετά την Επανάσταση του 1821 και φάνηκε ότι η Οθωμανική Αυτοκρατορία δεν μπορούσε να παίξει πια αυτόν τον ρόλο μόνη της.

Έκτοτε, μέχρι και σήμερα, οι ελληνικές ηγετικές ελίτ έχουν εκπαιδευτεί από τα γεννοφάσκια τους να λειτουργούν σε αυτό το απλοϊκό και απόλυτο διπολικό σχήμα. Δύση-Ρωσία, Καλοί-Κακοί. Στα χρόνια του Ψυχρού Πολέμου και όταν στην ηγεσία της χώρας βρίσκονταν ηγέτες υψηλού πολιτικού αναστήματος, προέκυπταν αντισταθμιστικές σχέσεις με τη Μόσχα, έτσι ώστε να εξυπηρετούνται τα εθνικά συμφέροντα. Αυτό, όμως, λειτουργούσε στο πλαίσιο ενός ξεκαθαρισμένου διεθνούς διπολικού συστήματος και χωρίς να θίγεται ο στρατηγικός προσανατολισμός της χώρας.

Σήμερα, όμως, αυτό το ξεκάθαρο διεθνές σύστημα δεν υφίσταται πλέον. Υπάρχουν ασάφεια, ζυμώσεις, μεικτά στοιχεία ανταγωνισμού – συνεργιών μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων, πόλωση και διαλυ-

τικά στοιχεία μέσα στο εσωτερικό της «Δύσης» και πολλά άλλα. Όμως, αυτός είναι ένας υπερβολικά πολύπλοκος κόσμος για να γίνει αντιληπτός από τις εκπαιδευμένες να λειτουργούν σε απλά και κατανοητά διπολικά σχήματα ελληνικές ελίτ και δεν αισθάνονται καθόλου άνετα μέσα σε αυτόν.

Έτσι, καταφεύγουν σε έναν ξεκάθαρο και κατανοητό κόσμο, που αποτελεί καρικατούρα του διπολικού διεθνούς συστήματος του Ψυχρού Πολέμου, επιλέγοντας την απόλυτη ταύτιση με τον έναν πόλο και την πλήρη άρνηση σχέσεων με τον άλλον. Το πρόβλημα είναι ότι αυτός ο κόσμος δεν υπάρχει παρά μόνο στο μυαλό τους. Με δυο λόγια, λοιπόν, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το σύστημα άσκησης εξωτερικής πολιτικής της χώρας λειτουργεί στον λάθος ιστορικό χρόνο.

Η γεροντική άνοια

Έχει εγκλωβιστεί σε ένα παρελθόν, που ίσως δεν υπήρξε και ποτέ, και, αδυνατώντας να κατανοήσει τον πολύπλοκο σημερινό κόσμο, καταφεύγει σε μια υπεραπλουστευμένη καρικατούρα του παλαιού διπολικού κόσμου, μέσα στον οποίον νοιώθει άνετα. Το αποτέλεσμα είναι να ταυτίζεται ολοκληρωτικά και απόλυτα με τον δυτικό παράγοντα, τον οποίο είχε μάθει να υπηρετεί και να νοιώθει ότι ασκεί την ορθή εξωτερική πολιτική.

Θα μπορούσαμε, ίσως, να παρομοιάσουμε το ελληνικό σύστημα εξουσίας με έναν γηραλέο άνθρωπο, ο οποίος αντιμετωπίζει προβλήματα άνοιας, δεν αντιλαμβάνεται πια τον κόσμο γύρω του και καταφεύγει φαντασιακά στην παιδική του ηλικία για να βρει καταφύγιο στις απλότητες των σχέσεων εκείνης της εποχής.

Βέβαια, κάποιος μπορεί θεωρήσει ότι τα λεγόμενα του γράφοντος είναι υπερβολικά ή και εντελώς εκτός πραγματικότητας. Όμως, το γεγονός παραμένει ότι η ελληνική κυβέρνηση δείχνει να έχει επιλέξει μια πολιτική απόλυτης ταύτισης με τη «Δύση» και μια εξίσου απόλυτη εχθρότητα έναντι της Ρωσίας, τη στιγμή που τόσο οι ΗΠΑ όσο και πολλές δυτικοευρωπαϊκές χώρες εξετάζουν δυνατότητες επανεκκίνησης των σχέσεων τους με τη Μόσχα. Είναι εμφανές ότι η πολιτική των Αθηνών δεν ταυτίζεται με το γεωπολιτικό χρόνο και αυτό είναι πολύ επικίνδυνο.

Επισκεφθείτε στο διαδίκτυο τις διευθύνσεις
<http://elisme.gr>
<https://www.facebook.com/elisme.gr?ref=ts&fref=ts>

End of the Tunnel for Greece?

by Dr George N. Tzogopoulos *

BESA (Begin-Sadat Center for Strategic Studies) Center Perspectives Paper No. 950, September 16,

EXECUTIVE SUMMARY: Maladministration, overspending, cronyism, and statism over a period of decades made Greece the weakest link in the Eurozone when the world financial crisis hit Europe in 2009. To avoid a chaotic default and an exit from the European system, Greece had no alternative but to accept bailouts offered by the EU and the IMF in exchange for austerity measures and structural reforms. The third and final one expired on August 20, 2018. The day after finds Greece with relatively stable public finances but unable to immediately regain market confidence. Above all, the tendency of politicians to put their political interest above the national one remains even as the society is suffocating from social problems and is pessimistic about the future.

Greek debt and the EU average projected through 2019, data from Eurostat and Ernst and Young, image via Wikimedia Commons

Nine years ago, during a pre-election period in Greece in September 2009, two powerful political parties – then-incumbent conservative New Democracy and center-left PASOK – presented their agendas to citizens. The former told the truth about the country's economic status and the need to take measures (though it only decided to do so after years of government inertia and being behind in all opinion polls). The latter preferred to ignore reality and promised the Greeks a lot of money. They won the election.

The euphoria did not last long. PASOK was not able to refinance the country's debt by accessing international markets. By contrast, it had to immediately reduce the budget and current account deficits, as well as ask for a financial lifeline from the EU and the IMF in May 2010. It was thus in desperate need of political consensus despite its stance while in opposition. New Democracy – now the main opposition – did not back difficult measures in Parliament, hoping to benefit from the damage to PASOK and return to power. This tactic was successful: the party won the national election of June 2012.

The cynical disagreements between New Democracy and PASOK according to their ephemeral political needs highlight flaws in Greek politics that persist even in critical periods.

The responsibility of the two main parties is twofold. First, they undermined the future of young Greeks for decades by creating a huge, unsustainable debt, preserving a bubble, tolerating corruption, and relying on clientism, nepotism, and statism. And second, they failed to cooperate and accelerate an exit from the crisis when it erupted. As a result, while other

problematic states of the Eurozone – Cyprus, Ireland, and Portugal – managed to return to normalcy after receiving initial financial assistance from the EU and the IMF, Greece was in need of a second bailout in February 2012 and a third in August 2015.

Greek citizens also bear some responsibility. They tend to prefer easy solutions and approve of political favoritism, and they are allergic to the truth. In 2014, two years after the second bailout package, the national economy was recovering. Greece – under a coalition government of New Democracy and PASOK, which had forgotten their past rivalry and became political allies – created a budget surplus for the first time. However, the populist leftist party, Syriza, had begun in June 2012 to emerge as the new pole in Greek politics. Once again, there was no consensus in the name of a greater national good. The name of the parties had changed, but the problem remained unsolved.

Syriza cultivated illusions in Greek society instead of assisting the “Grecovery” and contributing to the completion of the second bailout. It promised to cancel the debt, renegotiate the bailout, and find funds in countries like Russia and Venezuela. It presented itself as a fresh political force with the potential to bring about change.

In December 2014 Syriza provoked an early election, and in January 2015 it defeated New Democracy. It took Syriza and its minor coalition partner, the Independent Greeks, all of six months to hit reality and vote for a third bailout in August 2015. As the Grexit risk was looming and several of Syriza's MPs preferred a return to the drachma, New Democracy voted to keep the country in the common currency. One month later, Syriza – now more mature politically and without anti-EU MPs – won a snap election and re-

formed a government with the Independent Greeks.

The Syriza-Independent Greeks government acted against their ideology and refuted critics by completing all of the four required reviews of the third bailout by June 2018. It did so without counting on political support from New Democracy. The conservative party preferred to employ the usual tactics of all main opposition parties to safeguard its own return to power in the next national election.

In a highly polarized political atmosphere, the Greek government recently announced the exit from the bailout. Generally speaking, the progress achieved since 2010 has been impressive. In spite of the dramatic setback of the first six months of 2015, Greece is now maintaining a budget surplus and has managed to decrease its current account deficit. Some important privatizations have taken place. Significant reforms are making the Greek pension system sustainable, tackling tax evasion, introducing transparency into public contracts, and boosting e-governance.

Moreover, the issue of the Greek debt has been settled. In 2012, the private debt of Greece was restructured and private bondholders were forced to accept losses exceeding 50%. As far as the public debt is concerned, a June 2018 Eurozone decision announced practical steps to improve its profile. If additional measures are required, they will be discussed at the Eurozone level in 2032, when Greece's grace period will end.

Some skeptics argue that the Eurozone did not safeguard the sustainability of the Greek public debt. From an economic perspective, they are right. However, the Eurozone ministers could not ignore the political aspect. The Lisbon Treaty does not allow a normal debt haircut. Further to this, national parliaments and public opinion in Eurozone member states might not easily accept a settlement forgiving a significant part of Greece's public debt as it has been accrued since 2010.

What matters more is that the Eurozone not abandon Greece but stand by its side. Against this backdrop, the country is leaving the bailout with a sizeable cash buffer of €24.1 billion to facilitate its smooth return to the markets in the next two years. Of course, the exit from the bailout does not signal an end to the adventure. Although Greece is not expected to receive additional loans from the EU and the IMF, it has to continuously implement reforms and sustain bailout objectives in order to pay back all its creditors over the medium and long term. The Greek govern-

ment has already committed to maintain a primary surplus of 3.5% of GDP until 2022 and possibly 2.2% of GDP from 2023 until 2060.

The main problem is that Greek governments – irrespective of their political orientation – rely heavily on cuts and taxes to achieve surpluses. They do not always support healthy public or private investment but prefer to spend funds to serve political goals. Under these circumstances, unemployment is on the rise. The public sector has largely frozen hiring and when it recruits, non-transparent criteria are frequently applied. For its part, the private sector is suffocating due to high taxation and limited access to cheap credit. As a consequence, young people are looking for jobs abroad, depriving Greece of hope and dynamism and worsening the problem of an aging population.

For years, if not decades, to come, Greece will be under “enhanced surveillance” by the European Commission to remain on track. The stabilization of public finances has not yet been accompanied by a sustainable growth rate to help the economy breathe. Perspectives are not bright either. Greek politicians are unable to build on consensus and jointly support a growth plan by undertaking a national ownership of reforms. The ongoing political debate between Syriza, which is replacing PASOK in domestic politics, and New Democracy is being conducted almost exclusively around pension cuts, which have already been voted for. For political reasons, Syriza opposes a post-bailout credit line guaranteeing lower interest rates and seeks to spend funds from the budget surplus to boost its social profile in view of the forthcoming election. For its part, New Democracy is promising better days without Syriza in power but provides no details on how it will meet agreed fiscal targets.

The inability of Greek politicians to inspire the society and leave a legacy of unity and vision remains a central problem more than eight years after the first bailout. Even when the economy is improving, politics does not allow for real optimism. The Greek crisis is primarily political, not economic.

[View PDF](#)

Dr George N. Tzogopoulos is a BESA Research Associate, Lecturer at the Democritus University of Thrace, and Visiting Lecturer at the European Institute of Nice.

Dr. George N. Tzogopoulos (Ph.D. Loughborough University) specializes in media and international relations as well as Chinese affairs.

Σχέσεις Τουρκίας-Ισραήλ και η θέση της Ελλάδας

Του κ. Π. Δακουτρού*

Η Ελλάδα, η Τουρκία και το Ισραήλ αποτελούν από τους σημαντικότερους παίκτες στη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, τόσο σε επίπεδο στρατιωτικής και οικονομικής ισχύος, όσο και πολιτιστικής κληρονομιάς και διπλωματικής επιρροής. Οι σχέσεις αυτών των χωρών έχουν περάσει από διάφορα στάδια, τόσο θετικά όσο και αρνητικά. Όμως επειδή η ιστορία υπάρχει για να μας διδάσκει και όχι για να προκαλεί τα πάθη, ο ψύχραιμος παρατηρητής της μπορεί να αξιοποιήσει τη πορεία των γεγονότων και να προετοιμαστεί για το μέλλον. Εξετάζοντας τις σχέσεις αυτές υπό το πρίσμα του ρεαλισμού, χρήζει να κάνουμε ένα καθορισμό των στόχων της Ελλάδας. Ύστερα, μία ανάλυση των ευκαιριών και δυνατοτήτων για την επίτευξή τους. Επίσης, θα εξετάσουμε τους πιθανούς κινδύνους, κυρίως αυτούς που πηγάζουν από τους ίδιους τους στόχους και της δυνατότητες της Τουρκίας και του Ισραήλ. Τέλος, τους λόγους που έφεραν αυτές τις δύο χώρες κοντά, και τις αιτίες που τις απομάκρυναν.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1980 και τις αρχές της δεκαετίας του 1990, με το τέλος του ψυχρού πολέμου και την απομείωση του σοβιετικού κινδύνου, επικράτησε εντός της Τουρκίας η φοβία ότι ο ρόλος της στο νέο status quo της περιοχής θα έχανε τη σημασία του. Με δεδομένη την ευμετάβλητη κατάσταση των συνόρων στα γειτονικά στη Τουρκία κράτη, και με πρωτοβουλία του Προέδρου Οζάλ, έγινε επαναπροσδιορισμός της εξωτερικής πολιτικής με σκοπό την ανάλυση του ρόλου του διαμορφωτή των τοπικών εξελίξεων. Τέθηκαν τέσσερις βασικοί στόχοι που συννοήζονταν στην αποκατάσταση της στρατηγικής σημασίας της Τουρκίας στα μάτια των Η.Π.Α. Επίσης, την εκμετάλλευση αναδυόμενων ευκαιριών για οικονομική και εμπορική δραστηριότητα, αντιστάθμιση της αποτυχίας εξασφάλισης θέσης ως μέλος της Ε.Ο.Κ. και προβολή της Τουρκίας ως αυτόνομη περιφερειακή δύναμη¹. Η άποψη σημαντικού μέρους της ηγεσίας της Τουρκίας ήταν πως το μέλλον της χώρας εξαρτάται από την εμπορική και οικονομική της εξάπλωση. Κυρίως την αξιοποίηση αναπτυξιακών έργων ως μέσο επιρροής των τοπικών εξελίξεων. Ως βασικός συνεργάτης θεωρείτο το Ισραήλ. Μέσω μίας στενής συνεργασίας με το Ισραήλ, η Τουρκία μπορούσε να εξασφαλίσει την υποστήριξη του αμερικανο-εβραϊκού λόμπυ όσον αφορά διάφορα θέματα : εξοπλιστικά, υποστήριξης θέσεων για το Κυπριακό και για τους αγωγούς πετρελαίου της Κεντρικής Ασίας. Επίσης, ενίσχυση της στρατηγικής σημασίας της Τουρκίας, τόσο στα σχέδια των Η.Π.Α., όσο και ως ενός ανεξάρτητου παίκτη στη περιοχή. Επιπλέον, θα επετύγγανε συνεργασία μυστικών υπηρεσιών κυρίως με στόχο την αντιμετώπιση του PKK, καθώς και αναβάθμιση των δυνατοτήτων χειρισμού κρίσεων της Τουρκίας, σχετικά με διμερή προβλήματα με τη Συρία, το

Ιράν και το Ιράκ. Τέλος, προσέβλεπε σε σημαντικά οικονομικά ωφέλη σχετικά με την προώθηση τουρκικών οικονομικών βλέψεων προς τη Κεντρική Ασία. Στη συνέχεια, την εξασφάλιση μεταφοράς πετρελαίου από τον Καύκασο μέσω Τουρκίας, επενδύσεις και προώθηση των σχεδίων της Τουρκίας να γίνει ο μεγαλύτερος εξαγωγέας νερού στα αραβικά κράτη και το Ισραήλ. Αυτό θα το πετύχαινε μέσω της συμμετοχής στην ειρηνευτική διαδικασία και τέλος συνεργασία στο τομέα της πολεμικής βιομηχανίας με την ισραηλινή και ανάδειξη της Τουρκίας ως κέντρο παραγωγής συστημάτων.

Για το Ισραήλ, η ανάπτυξη των σχέσεων με τη Τουρκία αποτελούσε επιθυμία των πρώτων μάλιστα κυβερνήσεών του. Ο ίδιος ο Μπεν Γκούριον υποστήριζε πως μία στενή συνεργασία με τη Τουρκία και το Ιράν (πριν την Ισλαμική Επανάσταση), θα μπορούσε να το ενισχύσει έναντι των αράβων αντιπάλων του. Διπλωματικοί κύκλοι του Ισραήλ υποστήριζαν μία ευρύτερη οπτική του ωφέλους. Η Τουρκία ήταν μία δυτικά προσανατολισμένη, ισλαμική χώρα, με δυναμικό πληθυσμό περίπου εβδομήντα εκατομμυρίων. Ανάπτυξη σχέσεων θα σήμαινε, ενίσχυση της προσπάθειας ενσωμάτωσης του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή. Επιπροσθέτως, αποδόμηση της αραβικής προπαγάνδας μέσω ανάπτυξης φιλικών σχέσεων με μία Ισλαμική χώρα και. Από το 1979 και ύστερα, λόγω των συνόρων Τουρκίας και Ιράν, θα λειτουργούσε ως ένα ανάχωμα στις εχθρικές βλέψεις του έναντι του Ισραήλ.² Όσον αφορά τα οικονομικά ωφέλη για το Ισραήλ, η Τουρκία ήταν μία χώρα με ελκυστική αγορά λόγω του πληθυσμού, του μεγέθους και των φυσικών της πόρων. Επιπλέον, λόγω του γεγονότος ότι οι οικονομίες της Τουρκίας και του Ισραήλ είναι συμπληρωματικές. Τέλος, ενισχύονταν και οι ισραηλινές οικονομικές και πολιτικές επιδιώξεις στη περιοχή του Καυκάσου και της Κεντρικής Ασίας, κυρίως ο περιορισμός της επιρροής του Ισλάμ.

Αρκετές ήταν οι φωνές εντός του Ισραήλ που καλούσαν για προσεκτική προσέγγιση με τη Τουρκία. Το Υπουργείο Εξωτερικών του Ισραήλ ανησυχούσε για τη πορεία των ειρηνευτικών διαδικασιών με τα αραβικά κράτη, λόγω της έντονης ανάπτυξης των σχέσεων με τη Τουρκία. Επιπλέον, αρκετοί εξέφραζαν φόβους για την ανάπτυξη στρατιωτικών σχέσεων, καθώς και εξασφάλισης εξοπλιστικών προγραμμάτων προς τη Τουρκία. Το (μακρινό βέβαια για τότε) σενάριο μίας Ισλαμιστικής Τουρκίας προβλημάτιζε αρκετούς, καθώς και η ενδεχόμενη σύγκρουση συμφερόντων. Επίσης, υπήρχε το πρόβλημα της αντιμετώπισης του Κουρδικού ζητήματος. Δεδομένου ότι το Ισραήλ παραδοσιακά θεωρεί του Κούρδους συμμάχους τους, λόγω του ότι αποτελούν καταπιεσμένες μειονότητες, στα εχθρικά

προς το ίδιο, αραβικά κράτη και το Ιράν. Αντίθετα, Το Υπουργείο Άμυνας υποστήριζε την ανάπτυξη των σχέσεων. Τα ωφέλη που παρουσίαζε η στρατιωτική ηγεσία αφορούσαν τη στρατιωτική βιομηχανία και τα συμβόλαια πωλήσεων πολεμικού υλικού που θα κέρδιζε σε μία σημαντική αγορά. Θα αναβαθμιζόταν η επιχειρησιακή ικανότητα των ισραηλινών πιλότων, οι οποίοι εκπαιδεύονταν πάνω από τη θάλασσα και στερούνται εκπαίδευσης πάνω από ορεινές περιοχές. Επιπλέον, πιθανή παροχή ασφαλούς διαδρόμου σε ενδεχόμενη στρατιωτική επιχείρηση κατά του Ιράν. Τέλος, η δημιουργία πλέγματος ασφάλειας με τη συμμετοχή της Ιορδανίας και των Η.Π.Α., και η ενίσχυση της αποτρεπτικής ισχύος έναντι του Ιράν και ενδεχομένως ενός εχθρικού Ιράκ.

Τα αποτελέσματα της ανάπτυξης των σχέσεων των δύο χωρών ήταν σημαντικά. Ύστερα από υπογραφή αρκετών και σημαντικών συμφωνιών, οι δύο χώρες προχώρησαν σε συνεκπαιδεύσεις στα εδάφη τους, συμφωνίες συνεργασίας πολεμικής βιομηχανίας και εξοπλιστικών προγραμμάτων και άλλες σημαντικές εμπορικές συμφωνίες. Το Ισραήλ ανέλαβε σημαντικό ρόλο στη διαδικασία εκσυγχρονισμού του πολεμικού υλικού της Τουρκίας. Έγινε προσπάθεια μάλιστα να είναι η πρώτη χώρα που θα γίνονταν εξαγωγές του Μερκάβα, του βασικού τανκ του Ισραήλ. Ο τουρισμός γνώρισε σημαντική ανάπτυξη φτάνοντας τις πεντακόσιες εξήντα χιλιάδες ισραηλινούς τουρίστες, πριν το Πόλεμο της Γάζας το 2008. Οι εμπορικές σχέσεις αναπτύχθηκαν σε σημείο να φτάσουν τα τέσσερα δισεκατομμύρια δολάρια το 2015. Κύρια εμπορεύματα, ήταν τα τρόφιμα, σιτηρά και βιοτεχνικά προϊόντα από πλευράς Τουρκίας, και χημικά, πλαστικά και υλικά υψηλής τεχνολογίας από πλευράς Ισραήλ. 3

Ιστορικά οι σχέσεις Ελλάδας και Ισραήλ είχαν μία αρνητική πορεία. Οι κύριοι λόγοι αφορούσαν μία προσπάθεια των ελληνικών κυβερνήσεων να διατηρήσουν καλές εμπορικές σχέσεις με τις αραβικές χώρες. Άλλος λόγος ήταν η αποτροπή της εκδίωξης του ελληνικού στοιχείου από την Αίγυπτο, και η πιθανή υποστήριξη για το Κυπριακό από τα πολυάριθμα αραβικά κράτη (σε αντίθεση με τη μία ψήφο του Ισραήλ), όσον αφορά τις αποφάσεις του Ο.Η.Ε. Οι αποτυχίες επίτευξης αυτών των στόχων, δημιούργησαν θετικό κλίμα για την ανάπτυξη των σχέσεων με το Ισραήλ. Από τη δεκαετία του 1990 και ύστερα, η Ελλάδα με το Ισραήλ ακολούθησαν μία πορεία αναβάθμισης και ανάπτυξης των διμερών σχέσεων. Βέβαια, μικρότερης κλίμακας σε σχέση με την αντίστοιχη Τουρκίας – Ισραήλ. Τα τελευταία χρόνια όμως, λόγω διαφόρων πολιτικών της κυβέρνησης Ερντογάν που πηγάζουν από διαφορετική προσέγγιση του ζητήματος του γεωστρατηγικού ρόλου της Τουρκίας, οι καλές σχέσεις που διατηρούσε με το Ισραήλ, έχουν επηρεαστεί αρνητικά σε μεγάλο βαθμό. Εκατέρωθεν αρνητικές δηλώσεις και ισχυρές κατηγορίες σε εύλεκτα θέματα όπως το ζήτημα της Παλαιστίνης, η Χαμάς, η κατοχή του βόρειου τμήματος της Κύπρου κα., έχουν φέρει τις δύο

χώρες από το σημείο της πολύ κοντινής συνεργασίας, σε σχεδόν εχθρικό. Αυτή η κατάσταση έδωσε τη δυνατότητα στην Ελλάδα να αναπτύξει περισσότερο τις σχέσεις της με το Ισραήλ, κυρίως από το 2010 και ύστερα. Με παράλληλη συμμετοχή της Κύπρου, έφτασαν σήμερα στο σημείο των κοινών στρατιωτικών ασκήσεων, συνεργασίας στον ενεργειακό τομέα και στο ζήτημα των αγωγών και της προμήθειας ηλεκτρικού ρεύματος. Παρουσιάζεται σημαντική ανάπτυξη της τουριστικής κίνησης, καθώς και των εμπορικών σχέσεων. Αν και παραμένουν κύρια ζητήματα στα οποία οι δύο πλευρές είναι δύσκολο να έρθουν σε πλήρη συνεννόηση, όπως το Παλαιστινιακό, παρατηρείται αμοιβαία κατανόηση των θέσεων. Η συνεργασία των δύο χωρών ακολουθεί διαρκώς θετική πορεία.

Λόγω του ότι η καλή πορεία των σχέσεων Ελλάδας και Ισραήλ είναι σχετικά νέα, υπάρχουν ακόμα αρκετοί τομείς που μπορούν να ισχυροποιηθούν. Πέραν από το τομέα της ενέργειας, προτεινόμενοι οικονομικοί και εμπορικοί τομείς αποτελούν ο τομέας του fintech. Η Ελλάδα έχει καλή δυναμική και δυνατότητα ανάπτυξης, και το Ισραήλ κατέχει τεχνογνωσία, εμπειρία και έτοιμες υποδομές. Επιπλέον, στενή συνεργασία ελληνικών με ισραηλινές βιομηχανίες θα έδινε νέα πνοή στην αποδομημένη σε μεγάλο βαθμό βιομηχανική παραγωγή της Ελλάδας. Επιπλέον, ένα ανοιχτό πεδίο επενδύσεων για το Ισραήλ σε μία χώρα με υψηλό επίπεδο κατάρτησης και ευνοϊκό μισθολογικό περιβάλλον. Επίσης, άμεση πρόσβαση στις αγορές των ευρωπαϊκών χωρών. Πιθανή συνεργασία ελληνικών με ισραηλινές επιχειρήσεις σε διάφορους κλάδους επιχειρηματικότητας, θα έδινε ώθηση στη χαμηλή παραγωγικότητα που παρουσιάζει η ελληνική οικονομία. Η χαμηλή παραγωγικότητα είναι ένας από τους λόγους που δημιουργούνται σημαντικά προβλήματα στις εμπορικές σχέσεις της χώρας. Η ανταλλαγή τεχνογνωσίας θα ενίσχυε την πολυπλοκότητα και ενσωμάτωση της ελληνικής αγοράς στη παγκόσμια, κάνοντάς τη πιο ανταγωνιστική, γεγονός που αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα προβλήματά της. Σύμφωνα με δηλώσεις του Προέδρου του Ισραήλ, "η συνεργασία των δύο χωρών μπορεί να επεκταθεί στους τομείς της τεχνολογίας στην ανάπτυξη τροφίμων, τη γεωργία και τη διαχείριση υδάτων, την ιατρική, τον τουρισμό και το τομέα της ασφάλειας και κυβερνοασφάλειας." Σημαντική ώθηση μπορεί να δοθεί στο πρωτογενή τομέα των δύο χωρών, με κοινή έρευνα στα ζητήματα των πρώτων υλών και μετάλλων, των υψηλής ποιότητας τροφίμων και της ιχθυοκαλλιέργειας. Επιπλέον, κοινή έρευνα σε θέματα αντιμετώπισης της ερημοποίησης και της κλιματικής αλλαγής. Τέλος, σημαντικές προοπτικές έχουν οι κλάδοι των θαλάσσιων μεταφορών και του shipping, καθώς και της εκπαίδευσης.

Πέρα από τα σημαντικά οικονομικά και τεχνολογικά ωφέλη, τα στρατιωτικά αποτελούν επίσης πολύ μεγάλο κίνητρο. Μέσω των κοινών εκπαιδεύσεων, οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις συνεργάζονται με εμπειροπρόλημους στρατιωτικούς. Σημαντικά ωφέλη έρχονται από την

επαφή με το στρατιωτικό δόγμα μίας χώρας που εφαρμόζει καθεστώς καθολικής στράτευσης όπως και η Ελλάδα (με εξαίρεση την υποχρεωτική στράτευση του γυναικείου πληθυσμού). Η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών στο συγκεκριμένο ζήτημα, καθώς και σε άλλα επιχειρησιακά ζητήματα, θα ενίσχυε τις δυνάμεις άμεσης επέμβασης και των δύο χωρών. Η ανταλλαγή εμπειριών και γνώσεων σχετικά με το θέμα της χρήσης στρατιωτικού υλικού, αλλά και εκπαίδευσης των επαγγελματιών και των στρατιωτών θητείας, θα ανέβαζε το επίπεδο της ποιότητας των ενόπλων δυνάμεων και θα ενίσχυε την αποτρεπτική ισχύ. Επιπλέον, η αποτρεπτική ισχύς τόσο της Ελλάδας όσο και του Ισραήλ (και της Κύπρου), ενισχύεται σημαντικά και με τη δημιουργία του εναέριου και υδάτινου διαδρόμου Ελλάδα-Κύπρος-Ισραήλ. Άλλοι τομείς συνεργασίας παρουσιάζονται μέσω της κοινής δράσης ελληνικού και ισραηλινού λόμπυ στην Αμερική για τη προώθηση των εθνικών θεμάτων και των δύο χωρών.

Η απομάκρυνση της Τουρκίας και του Ισραήλ, έχει δημιουργήσει αρκετές ευκαιρίες, τις οποίες η Ελλάδα θα πρέπει να καλύψει για να εξασφαλίσει τη θέση της ως βασικός σύμμαχος του Ισραήλ. Βασική επιδίωξη της θα πρέπει να είναι η ανάδειξη της αναγκαιότητας και αμοιβαίας ενίσχυσης των δύο χωρών. Οι ενδείξεις είναι πολύ θετικές για τη μελλοντική πορεία των σχέσεων Ελλάδας και Ισραήλ. Δεν πρέπει όμως να παραβλέπουμε σημαντικούς παράγοντες που θα μπορούσαν να αλλάξουν το τοπίο. Το ενδεχόμενο επαναπροσέγγισης της Τουρκίας και του Ισραήλ, θα άφηνε την Ελλάδα εκτεθειμένη σε μία αναθεωρητική Τουρκία. Χάρην στη ραγδαία οικονομική και πληθυσμιακή άνοδο των τελευταίων ετών, οι φωνές για οικονομικό και εδαφικό επεκτατισμό πληθαίνουν. Πάγια θέση κύκλων της διπλωματικής υπηρεσίας του Ισραήλ παραμένει ότι η χώρα τους πρέπει να έχει φιλικές σχέσεις με τη Τουρκία. Μπορεί σύμφωνα με τη παρούσα πολιτική κατάσταση στη Τουρκία, να είναι δύσκολη η επαναπροσέγγιση με το Ισραήλ, όμως εξίσου αδύνατο φαινόταν πριν μερικά χρόνια οι δύο χώρες να μην είναι σύμμαχες. Η Τουρκία εξάλλου αποτελεί σήμερα σημαντικό πόλο άμεσων ξένων επενδύσεων, με σημαντική ανάπτυξη των υποδομών της σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Παρά τα πρόσφατα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει, παραμένει ένας από τους σημαντικότερους παίκτες στη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου σε όλους τους τομείς. Τα οικονομικά δεδομένα της Ελλάδας είναι κατά πολύ μικρότερα από αυτά της Τουρκίας και οι στρατιωτικές της δυνατότητες έχουν ενισχυθεί σημαντικά, τόσο σε τεχνολογικό επίπεδο όσο και στην εγχώρια παραγωγή οπλικών συστημάτων. Αν και η Τουρκία παραμένει σημαντικότερος εμπορικός εταίρος τόσο για την Ελλάδα όσο και για το Ισραήλ, σε συνολικό όγκο και αξία εμπορίου, αυτό δε σημαίνει ότι το εμπόριο ανάμεσα στην Ελλάδα και το Ισραήλ δε μπορεί να αποτελέσει άλλον ένα συνδετικό κρίκο. Ως ένα βαθμό οι οικονομίες των δύο χωρών είναι συμπληρωματικές. Με τη σωστή διαχείριση και καθοδήγηση της παραγωγής μπο-

ρούν να γίνουν ακόμη περισσότερο. Μία πολύπλευρη προσέγγιση των δύο χωρών, σε οικονομικά, στρατιωτικά, διπλωματικά και πολιτιστικά ζητήματα θα ισχυροποιούσε τους δεσμούς και θα παρήγαγε το απαραίτητο αποτέλεσμα για τη διατήρηση της φιλίας και συμμαχίας.

Η παρούσα κατάσταση στις διεθνείς σχέσεις μοιάζει με ένα παιχνίδι όλων εναντίων όλων. Οι συμμαχίες και οι φιλίες έχουν πρόσκαιρο και ευκαιριακό χαρακτήρα και στηρίζονται πάνω στο χρονοδιάγραμμα της χρησιμότητάς τους. Οι επενδύσεις στους τομείς της ενέργειας και των υδρογονανθράκων, αν και ισχυροποιούν τα θεμέλια των διμερών ή πολυμερών σχέσεων. Η οικονομική διπλωματία, όμως, δεν ακολουθεί απαραίτητα της ίδια πορεία με τη πολιτική διπλωματία. Αντίθετα, συχνά, κράτη με αρνητικές πολιτικές σχέσεις μπορούν να έχουν ισχυρούς οικονομικούς δεσμούς.

*Δακουτρός Παναγιώτης του Ιακώβου, γεννημένος στην Αθήνα στις 6/7/91. Απόφοιτος του τμήματος Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας με κατεύθυνση Πολιτική και Οικονομία. Υποψήφιος μεταπτυχιακός φοιτητής στο ΠΜΣ "Διεθνές Δίκαιο και Διπλωματικές Σπουδές" στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Απολύθηκε από το σώμα των Καταδρομών με τιμητικό βαθμό του υποδεκανέα. Εργασιακή εμπειρία στη ΜΚΟ "Διεθνής Οργάνωση Βιοπολιτικής". Απονομή βραβείου και πιστοποιητικού εκτίμησης από το "Royal institute Mehmet Ali". Γλώσσες : Αγγλικά, Γαλλικά, Ρωσικά και Σερβικά.

Σημειώσεις

- 1 Βερέμης Θάνος, Ντόκος Π. Θάνος : Η σύγχρονη Τουρκία, Κοινωνία, Οικονομία και Εξωτερική Πολιτική 510
- 2 Βερέμης Θάνος, Ντόκος Π. Θάνος : Η σύγχρονη Τουρκία, Κοινωνία, Οικονομία και Εξωτερική Πολιτική ,516-518
- 3 Ihan Güllü, Miraç Yazıcı : Describing Turkey-Israel Relationships with its trade dimensions, 104-108

Αναφορές :

- <https://www.jpost.com/Opinion/Whither-Greece-Israel-relations-542126>
<http://www.skai.gr/news/world/article/373637/netaniahou-se-erdogan-opois-katehei-edafi-tis-kuprou-den-borei-na-mila/>
<https://www.mcclatchydc.com/news/nation-world/world/article28859827.html>
<http://www.ekathimerini.com/225287/article/ekathimerini/comment/potential-is-great-in-greek-israeli-relations-president-rivlin-tells-kathimerini>
<https://tradingeconomics.com/israel/balance-of-trade>
<https://tradingeconomics.com/greece/balance-of-trade>
<https://www.mfa.gr/en/blog/greece-bilateral-relations/israel/>
<https://www.dw.com/en/turkey-and-israel-animosity-ends-when-it-comes-to-money/a-41766113>
https://www.researchgate.net/publication/309160428_Describing_Turkey_Israel_Relationships_With_Its_Trade_Dimension
<https://www.chambersandpartners.com/an-overview-of-the-israeli-fintech-ecosystem>
https://www.huffingtonpost.com/demetriospogkas/can-fintech-be-an-opportu_b_9194934.html?guccounter=1

ΑΝΑΛΥΣΗ: Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΣΤΗΝ ΣΥΡΙΑ. ΠΩΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΙ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

Οι εξελίξεις στη Συρία είναι ραγδαίες, αποσαφηνίζουν το τοπίο και αποκαλύπτουν τους σχεδιασμούς και τις επί μέρους συμφωνίες των δυνάμεων με ισχυρή προβολή ισχύος που κατοχυρώνουν τα συμφέροντά τους στην περιοχή. Συμφέροντα που διασφαλίζονται είτε αμέσως και δη φανερά, είτε εμμέσως δια αντιπροσώπων και δια μυστικών συμφωνιών, που θα αποκαλυφθούν στην τελική λύση για ολόκληρη την περιοχή.

Και αναφερόμαστε πρώτα από όλα στις ΗΠΑ και στην Ρωσία, ως τις δύο μεγάλες δυνάμεις με μεγάλη προβολή ισχύος και κατόπιν σε περιφερειακές δυνάμεις, όπως το Ιράν, η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία, το Ισραήλ και ακόμη μικρότερες, σύμμαχοι αυτών, όπως η Χεζμπολάχ του Λιβάνου, οι Κούρδοι της Συρίας, οι Δρούζοι της Συρίας, θρησκευτικές ομάδες όπως Σουνίτες, Σίιτες, Αλαβίτες κλπ.

Για πρώτη φορά από το 2014, η κυβέρνηση της Συρίας διακήρυξε πρόσφατα την απελευθέρωση και κατοχή ολόκληρης των νότιων και νοτιοδυτικών επαρχιών της Συρίας (Νταράα και Κουνέιτρα). Ιδιαίτερα στα σύνορα με το Ισραήλ, στα καταληφθέντα από το Ισραήλ, στον πόλεμο του 1967, στα συριακά υψώματα του Γκολάν. Έτσι, σύμφωνα με στρατιωτική ανακοίνωση της 30ης Ιουλίου 2018 από το κυβερνείο της περιοχής Νταράα, η 4η Τεθωρακισμένη Μεραρχία του Συριακού Αραβικού Στρατού κατέλαβε όλα τα σημεία που μπορούσε να διέλθει το Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ), μετά από σκληρές μάχες με την εξτρεμιστική ισλαμική οργάνωση Jaysh Khaled bin Walid, θυγατρική του ΙΚ.

Συρία: Ποιός ελέγχει τι. Ακόμη, στο μέτωπο της πόλης Σιαζάραχ (Shajarah) οι ελίτ δυνάμεις με την επωνυμία Tigers του Συριακού Αραβικού Στρατού εκκαθάρισαν σχεδόν ολόκληρη την περιοχή, εκτός ενός θύλακα 50 τετρ. χλμ, όπου ακόμη κατέχεται από τζιχαντιστές. Όταν λοιπόν εκκαθαριστεί και αυτός ο θύλακας όλη η περιοχή της Νότιας Συρίας από το λεκανοπέδιο του Γιαρμούκ, νότια της Δαμασκού μέχρι ολόκληρη την περιοχή της Νταράα μέχρι τα σύνορα με το Ισραήλ, θα έχει απελευθερωθεί από κάθε μορφής τζιχαντικής οργάνωσης για πρώτη φορά από το 2011 όταν άρχισε ο «εμφύλιος» πόλεμος στην Συρία.

Εκκαθάριση περιοχών Νταράα και Κουνέιτρα, απέναντι από το Γκολάν. (Πηγή: <https://www.almasdarnews.com/>)

Οι εξελίξεις αυτές αποδεικνύουν την εμφοτική

νίκη του προέδρου της Συρίας Άσαντ, που με την βοήθεια των συμμάχων του, Ρωσίας, Ιράν και Χεζμπολάχ, έχει ανακτήσει το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής δυτικά του Ευφράτη ποταμού. Ωστόσο, τρεις περιοχές είναι εκτός ελέγχου στον βορρά όπου οι Τούρκοι εισέβαλαν και κατέλαβαν και ελέγχουν τουλάχιστον δύο περιοχές της Συρίας έχοντας την έγκριση της Ρωσίας και την ανοχή των ΗΠΑ. Μέχρι τώρα οι ΗΠΑ τουρκική παρουσία στην περιοχή επιτυγχάνεται ως εξής:

1. Ουσιαστικός έλεγχος της επαρχίας του Ιντλίμπ, όπου συγκεντρώνονται τα απομεινάρια των τζιχαντιστών όλων των εξτρεμιστικών ισλαμιστικών οργανώσεων με την στήριξη και επίβλεψη της Τουρκίας, εφαρμόζοντας την απόφαση της Συνόδου της Αστάνα (Σεπτέμβριος 2017), μεταξύ Ρωσίας, Ιράν και Τουρκίας, με σκοπό τον έλεγχο και περιστολή της έντασης στην περιοχή, εγκαθιστώντας εντός του συριακού εδάφους 12 σημεία επιτήρησης.

2. Με την επιχείρηση «Ασπίδα του Ευφράτη» (Αύγουστος 2016-Μάρτιος 2017) έθεσε υπό έλεγχο την ευρύτερη περιοχή της πόλης Γιαραμπλούς, καταλαμβάνοντας 243 κατοικημένους τόπους, μια περιοχή 2.015 τ.χλμ.

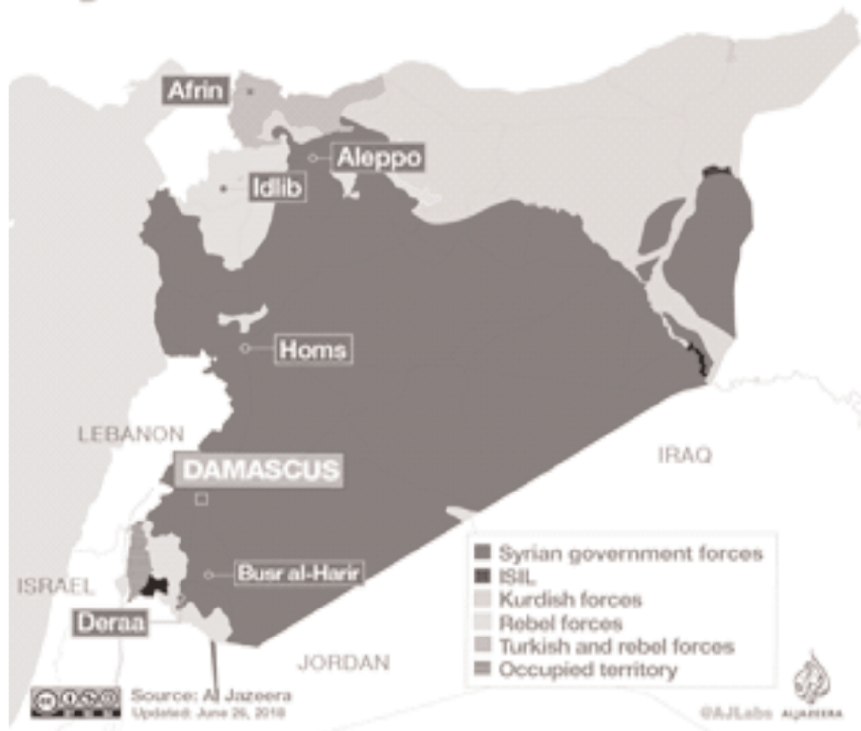
3. Με την επιχείρηση «Κλάδος Ελαίας» (Ιανουάριος 2018 έως Μάρτιος 2018) κατέλαβε εξολοκλήρου το κουρδικό καντόνι του Αφρίν, εκδιώκοντας τους Κούρδους της περιοχής αυτής.

Φυσικά όλες οι στρατιωτικές επιτυχημένες επιχειρήσεις των Τούρκων έγιναν με την έγκριση και ανοχή των Αμερικανών και Ρώσων για διαφορετικούς λόγους και αιτίες, που δεν θα αναφερθούν στο παρόν.

Το Ισραήλ ανησυχεί

Βέβαια το Ισραήλ, που ανησυχεί με τις εξελίξεις, είχε μεριμνήσει να συμμαχήσει και να θέσει υπό την στήριξή του τις τζιχαντιστικές οργανώσεις που δρούσαν στην περιοχή Κουνέιτρα και Νταράα. Ο αρχικός σχεδιασμός ήταν να δημιουργηθούν ζώνες ασφαλείας 50 χλμ. από τα βορειοανατολικά σύνορά του με την Συρία στα υψώματα του Γκολάν, με τον φόβο ότι στις περιοχές αυτές θα εγκαθίσταντο στρατιωτικές δυνάμεις του Ιράν και της Χεζμπολάχ. Ο σχεδιασμός αυτός του Ισραήλ, αν και αρχικά υλοποιήθηκε, τελικά οι εξελίξεις διαφοροποίησαν τους σχεδιασμούς του.

Syria: Who controls what?

Έτσι η κατάληψη των περιοχών στα σύνορά του από τις συριακές δυνάμεις ανησύχησαν το Ισραήλ, πλην όμως δεν απέτρεψαν τις εν λόγω επιχειρήσεις. Προφανώς διότι πείστηκαν από τις διαβεβαιώσεις του προέδρου Πούτιν στον πρωθυπουργό Νετανιάχου, ότι η Ρωσία εγγυάται και δεν θα επιτρέψει να συμβεί αυτό που φοβούνται. Δηλαδή να εγκατασταθούν στην (βόρεια) αυλή του Ισραήλ στρατιωτικές δυνάμεις του Ιράν.

Η σχεδιαζόμενη Ζώνη Ασφαλείας του Ισραήλ, Ανατολικά του Γκολάν, που πλέον δεν υφίσταται. (Πηγή: <https://theintercept.com>) Ο ισραηλινός Τύπος επικρίνει την αδράνεια της κυβέρνησής του, καθόσον όπως ισχυρίζεται, οι παραπάνω επιτυχίες επετεύχθησαν όχι από τις συριακές δυνάμεις, αλλά από ιρανικές δυνάμεις και δυνάμεις της Χεζμπολάχ, που ονομάστηκαν για ευνόητους λόγους «Τοπικές Συριακές Δυνάμεις» και ήταν υπό την διοίκηση των Ιρανών. Άρα ο κίνδυνος του Ιράν είναι υπαρκτός και άμεσος για την ισραηλινή ασφάλεια.

Το τέλος του πολέμου και η Τουρκία

Ο πόλεμος στη Συρία φθάνει στο τέλος του. Σήμερα το Ισλαμικό Κράτος έχει απωλέσει το 95% των εδαφών που κατείχε στην Συρία και στο Ιράκ, όταν άρχισε τις επιχειρήσεις του πριν 4 χρόνια, τον Μάιο του 2014. Πλέον, ευρίσκεται σε απομονωμένες περιοχές-νησίδες, οι οποίες σιγά σιγά εξαλείφονται. Όταν άρχισε η εξέγερση της λεγόμενης τότε συριακής

αντιπολίτευσης κατά του Άσαντ και μάλιστα από την περιοχή της Ντεράα τον Μάρτιο του 2011, οι εκτιμήσεις των Δυτικών, Ισραηλινών και άλλων ειδικών ήταν ότι ο Άσαντ θα ανατραπεί μέσα σε λίγες εβδομάδες ή μήνες.

Η διάψευση της εκτίμησης αυτής ήταν εκκωφαντική και αποτέλεσε δε μια από τις μεγαλύτερες ανθρωπιστικές κρίσεις μεταπολεμικά. Έτσι, μετά από επτάμισι χρόνια διάρκειας ο υποκινούμενος από εξωτερικές δυνάμεις πόλεμος, που δεν ήταν εμφύλιος αφού συμμετείχαν πολλές χώρες και μαχητές-τζιχαντιστές από δεκάδες άλλες χώρες, φαίνεται να φθάνει στο τέλος του. Ένας πόλεμος που, σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, αφήνει πίσω του περί τους 500.000 νεκρούς, 5,4 εκατ. πρόσφυγες και 6,3 εκατ. μετεγκατεστημένους Σύριους στο εσωτερικό της χώρας.

Η Αγκυρα ισχυρίζεται και εκβιάζει, ότι στην Τουρκία έχουν καταφύγει 3.500.000 Σύριοι πρόσφυγες εν δυνάμει υποψήφιοι να περάσουν στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, όπως έγινε και το 2015, αποτελώντας μια βόμβα στα θεμέλια της ΕΕ. Όπως προαναφέραμε οι Τούρκοι κατέχουν δύο περιοχές (όχι πολύ μεγάλες) στη βόρειοδυτική Συρία, το καντόνι του Αφρίν και την περιοχή της Γιαραμπλούς. Τις κατέχουν με το πρόσχημα και τις συμφωνίες Αστάνα και Σότσι (Ρωσία, Τουρκία, Ιράν) για δημιουργία Ασφαλών Περιοχών (Güvenli Bölgeleri), στην βόρεια Συρία, προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι τζιχαντιστές, στο αγώνα που κάνει(!) εναντίον τους. Την ίδια στιγμή όμως, είναι γνωστή στους πάντες η μεγάλη βοήθεια και στήριξη που παρείχε στους τζιχαντιστές από την αρχή του πολέμου μέχρι και τώρα στην επαρχία Ιντλίμπ.

Στην ουσία, την Τουρκία ενδιαφέρει μόνο η ακύρωση δημιουργίας κουρδικού κράτους στη βόρεια Συρία, καθόσον η δημιουργία του θα αποτελέσει την θρυαλλίδα για τις καταιγιστικές εξελίξεις σε ολόκληρη την περιοχή (Τουρκία, Συρία, Ιράκ και Ιράν). Είναι γεγονός ότι στην περιοχή αυτή υπάρχουν περίπου 35 εκατομμύρια Κούρδοι, εκ των οποίων πάνω από 15 εκατομμύρια ευρίσκονται στη νοτιοανατολική Τουρκία.

Η συμφωνία ΗΠΑ-Ρωσίας

Σε ό,τι αφορά τη Συρία, ένα δημοσίευμα της φιλοκυβερνητικής συριακής εφημερίδας El Watan μας

«αποκαλύπτει» το μέλλον της πολύπαθης αυτής χώρας. Φαίνεται ότι η Ρωσία και οι ΗΠΑ «έχουν καταλήξει» σε μια συμφωνία για τη Συρία. Στην ουσία την έχουν μοιράσει στα δύο. Ως γνωστόν κατά τις πολεμικές επιχειρήσεις κατά του Ισλαμικού Κράτους, Ρωσία και ΗΠΑ είχαν διαχωρίσει την Συρία σε δύο τομείς. Ανατολικά του Ευφράτη οι ΗΠΑ με τους συμμάχους τους τις SDF (Syrian Democratic Forces), δηλαδή Κούρδοι της Συρίας και μετριοπαθείς Άραβες. Δυτικά του Ευφράτη, ο Συριακός Αραβικός Στρατός (Άσαντ) με τους συμμάχους του, Ρωσία, Ιράν και Χεζμπολάχ.

Ο Ευφράτης ποταμός, στο κέντρο του χάρτη χωρίζει την Συρία στις δύο σφαίρες επιρροής. Ανατολικά οι ΗΠΑ και Δυτικά η Ρωσία. Έτσι, με βάση το δημοσίευμα της El Watan, κατά τις πρόσφατες συνομιλίες ΗΠΑ-Ρωσίας συζητήθηκε το θέμα της μετατροπής των δυνάμεων του PKK/PYD (Κούρδοι της Συρίας) σε έμμισθο στρατό που θα υπάγεται στον εθνικό στρατό της Συρίας. Η εφημερίδα El Watan, που αποτελεί ημιεπίσημο όργανο του κόμματος Μπάαθ και της κυβέρνησης Άσαντ, επιβεβαίωσε ότι κορυφαία στελέχη του PKK/PYD (Οργάνωση Κούρδων της Συρίας) βρίσκονται στη Δαμασκό, για επαφές με την κυβέρνηση και επετεύχθη συμφωνία των δύο μερών.

Οι στρατιωτικές δυνάμεις του PKK/PYD, δηλαδή ο YPG (Δυνάμεις Προστασίας του Λαού), που δραστηριοποιούνται ανατολικά του Ευφράτη, προετοιμάζονται για να ενταχθούν ως ξεχωριστή δύναμη στον εθνικό στρατό της Συρίας. Σύμφωνα με το πλαίσιο των συζητήσεων, στην περιοχή που ελέγχουν οι Κούρδοι θα επαναλειτουργήσουν τα στρατολογικά γραφεία, θα αναρτηθούν οι σημαίες της Συρίας, θα τοποθετούνται οι δημόσιοι υπάλληλοι από την κυβέρνηση της Δαμασκού, ενώ θα αναγνωριστούν ειδικά πολιτικά και στρατιωτικά δικαιώματα στους Κούρδους του PKK/PYD.

Ο μισθός των στελεχών του PKK/PYD θα πληρώνεται από τη Δαμασκό. Όσον αφορά τους μαχητές που πολέμησαν τα προηγούμενα χρόνια στις τάξεις του YPG, η περίοδος αυτή θα θεωρηθεί θητεία στον συριακό στρατό. Στις περιοχές που ελέγχονται από το PYD η εκπαίδευση θα επανασχεδιαστεί και θα γίνεται στα κουρδικά και τα αραβικά. Επίσης, έχει συμφωνηθεί ο υπουργός Πετρελαίου της Συρίας να είναι Κούρδος, όπως και η συνέχιση της παραμονής των στρατευμάτων των ΗΠΑ στην περιοχή, ανατολικά του Ευφράτη.

Δηλαδή, σύμφωνα με τις αποκαλύψεις της εφημερίδας και όπως φαίνεται από τις τελευταίες εξελίξεις, προς το παρόν δεν δημιουργείται ανεξάρτητο κουρδικό κράτος στην βόρεια Συρία, αλλά οι Κούρδοι

της Συρίας λαμβάνουν μεγάλη αυτονομία σε μια ομόσπονδη Συρία και συμμετέχουν στην μελλοντική κυβέρνηση.

Ξεκρεμάστε Οτσαλάν, κρεμάστε Άσαντ

Στις πετρελαιοφόρες περιοχές που ελέγχονται από το PYD, δικαίωμα άντλησης και εκμετάλλευσης θα έχουν εταιρείες δυτικών συμφερόντων (ΗΠΑ και σύμμαχοί τους). Η Ρωσία, πέραν της νομιμοποίησης-μονιμοποίησης της στρατιωτικής της παρουσίας στις περιοχές Χομς, Ντερ Ελ Ζορ, Λατάκειας και Ταρτούς, θα αποκτήσει ενισχυμένα δικαιώματα άντλησης και εκμετάλλευσης στις περιοχές που υπάρχουν αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου, δυτικά του Ευφράτη.

Βασικά το σχέδιο επανένωσης της Συρίας, προβλέπει την παραμονή των στρατιωτικών βάσεων των ΗΠΑ ανατολικά του Ευφράτη, αλλά και στην περιοχή Ριμελάν και τούτο για να σταματήσουν τα σχέδια της Τουρκίας για την Ιεράπολη/Μένμπετζ και την περιοχή Γκίρε Σπι / Τελ Αμπιάντ. Ήδη στην Ιεράπολη, την Γκίρε Σπι / Τελ Αμπιάντ και τη Ράκα/αρχαία Καλλινίκη, οι Κούρδοι ήδη έχουν αρχίσει να κατεβάζουν τα πορτρέτα του Οτζαλάν και τις σημαίες του PKK και σύντομα θα αναρτηθούν οι σημαίες της Συρίας και τα πορτρέτα του Άσαντ.

Φυσικά, σημαντικό ρόλο στη νέα Συρία θα έχει στις περιοχές δυτικά του Ευφράτη και το Ιράν. Η Τεχεράνη αποδείχτηκε σταθερός σύμμαχος της Συρίας από την αρχή του πολέμου, καθώς τα πρώτα τέσσερα χρόνια έσωσε στην κυριολεξία τον Άσαντ. Απέτρεψε δε τον διαμελισμό της χώρας από τους τζιχαντιστές, μέχρι την στρατιωτική εμπλοκή της Ρωσίας από τον Οκτώβριο του 2015.

Το Ιράν, αν και θα το επιθυμούσε θα «παρίσταται» υπό μορφή συμβούλων στις Ένοπλες Δυνάμεις της Συρίας, καθώς και σε στρατιωτικές βάσεις, αλλά σε περιοχές μακράν των συνόρων με το Ισραήλ. Η εξήγηση είναι ότι η εγγύτητα των δύο μισητών εχθρών (Ισραήλ και Ιράν) αποτελεί εύφλεκτη ύλη για θερμή σύρραξη στην περιοχή. Η δε Χεζμπολάχ έγινε πλέον εμπειροπόλεμη, καλά εξοπλισμένη πολιτικο-στρατιωτική δύναμη, που θα έχει λόγο στην περιοχή και ιδιαίτερα στον Λίβανο, όπου συμμετέχει στις πολιτικές διεργασίες.

Επίλογος-Εκτιμήσεις

Όπως προαναφέραμε το τέλος του πολέμου στην Συρία, φαίνεται ότι πλησιάζει. Οι δύο μεγάλες δυνάμεις φαίνεται ότι βρήκαν την ιδανική λύση και

φυσικά με τα συμφέροντά τους αζημίωτα. Οι δύο περιοχές που κατέχουν οι Τούρκοι (Αφρίν και Γιαραμπλούς), καθώς και η ελεγχόμενη τρίτη περιοχή (επαρχία Ιντλίμπ) που όπως φαίνεται θα αποτελέσει χώρο συγκέντρωσης και απομόνωσης των υπολοίπων τζιχαντιστών, θα αποτελέσουν περιοχές εκκρεμότητας και μελλοντικής επίλυσης.

Προς το παρόν αυτό που δημιουργείται δεν είναι ένα κουρδικό κράτος στη βόρεια Συρία αλλά ένα κουρδικό αυτόνομο ομόσπονδο κράτος, ανατολικά του Ευφράτη, με μεγάλες αλλαγές σε εκπαίδευση, γλώσσα, προνόμια κλπ, το οποίο θα συμμετέχει με υπουργούς στην κυβέρνηση της Βαγδάτης. Οι υπό κατάληψη περιοχές των Τούρκων θα αποτελέσουν χαρτί πίεσης από και προς την Τουρκία των δύο δυνάμεων Ρωσίας και ΗΠΑ, ανάλογα με τις γεωπολιτικές εξελίξεις, όπως π.χ. που θα καταλήξει το παιχνίδι της πολιτικής ισορροπίας και πολιτικών εκβιασμών της Τουρκίας, μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας. Και εδώ έχουμε πολλά να δούμε ακόμη, γιατί το γεωπολιτικό αυτό παίγνιο είναι εν εξελίξει.

Το Ιντλίμπ εκτιμούμε ότι στην παρούσα φάση, είναι το αναγκαίο κακό, που πρέπει να υπάρξει και να διατηρηθεί σε αυτή την μορφή. Ουδείς επιθυμεί να εκκαθαριστεί το Ιντλίμπ από τους τζιχαντιστές που έχουν συγκεντρωθεί. Και τούτο, καθώς είναι πολύ πιθανόν και αναμενόμενο πολλοί από τους εναπομείναντες τζιχαντιστές να διασκορπιστούν κατόπιν σε ολόκληρη την Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, απειλημένοι, έμφορτοι ακραίων θρησκευτικών ιδεοληψιών και εκδικητικών αντιλήψεων, καθώς και από την επιθυμία τους να καταστούν Shahid (Μάρτυρες) και να αιματοκυλίσουν τον κόσμο όλο.

Το Ιντλίμπ εκτιμάται ότι θα καταστεί μια μεγάλη φυλακή τύπου Γάζας. Ένας βούρκος με θρησκευτικά εξτρεμιστικά περιττώματα, φυλασσόμενος και ταυτόχρονα προστατευόμενο εξτρεμιστικό θρησκευτικό είδος. Αργότερα και μετά τις ρυθμίσεις στην περιοχή θα επανεξετασθεί το μέλλον του.

Η Συρία θα ανακτήσει σχεδόν ολόκληρη την εδαφική της έκταση, με τις εθνότητες και τις θρησκευτικές ομάδες, χαλαρά συνεννοούμενες σε μια μορφή που θα είναι μεταξύ «ενιαίας» και ομοσπονδιακής κρατικής οντότητας. Ουσιαστικά ένας χώρος-προτεκτοράτο ελεγχόμενος από τις χώρες που συμμετείχαν στο μεγάλο αυτό ανθρωπιστικό έγκλημα του αιώνα μας και θέλουν να διατηρήσουν την προβολή ισχύος τους, προς χάρη των συμφερόντων τους. Ρωσία και ΗΠΑ τα έχουν κανονίσει και τα έχουν συμφωνήσει όλα.

Καμιά συγγνώμη

Και ο Άσαντ; Αμφιβάλλει κανείς ότι είναι ο μεγάλος νικητής, αφού από διεθνές πολιτικό απόβλητο και εν δυνάμει «εγκληματίας πολέμου» πριν λίγα χρόνια από όλη σχεδόν την διεθνή κοινότητα, τώρα είναι ουσιαστικό μέρος της λύσης του συριακού ζητήματος και ισοδύναμος συνομιλητής με τις άλλες πλευρές; Τουλάχιστον τώρα. Και ίσως αύριο να αποσυρθεί και να παραδώσει την εξουσία σε άλλον ηγέτη, για την επίτευξη της ήδη συμφωνημένης λύσης.

Και τι έμεινε από όλα αυτά; Μα οι νεκροί οι πρόσφυγες οι εκτοπισμένοι, μια χώρα γεμάτη ερείπια με τις υποδομές της κατεστραμμένες. Για τους ανθρώπους βέβαια καμιά συγγνώμη από τους μεγάλους υπεύθυνους και καμιά τιμωρία. Όσο για την κατεστραμμένη ολοσχερώς αυτή χώρα, κανένα πρόβλημα, έρχεται η ανοικοδόμηση. Δυτικές και ρωσικές εταιρείες βάζουν μπροστά από τώρα τα μηχανήματά τους για την γιγαντιαία ανοικοδόμηση της χώρας, όπως έχει μοιραστεί ήδη: ανατολικά του Ευφράτη, Αμερικανοί και Δυτικοί και δυτικά του Ευφράτη, Ρώσοι, σύμμαχοί τους και πιθανότητα και η Τουρκία, ο μεγάλος ένοχος στα εγκλήματα της Συρίας. Και από χρήματα; Μα φυσικά οι φυσικοί πόροι της χώρας, που δεσμεύονται πλέον για δεκαετίες.

Το Διεθνές Δίκαιο είναι για τις μικρές χώρες και τους μικρούς ηγέτες, οι οποίοι το επικαλούνται ή και ελέγχονται από τους κανόνες του και τα διεθνή του δικαστήρια. Για τις μεγάλες χώρες και τους ηγέτες του, το Διεθνές Δίκαιο απλά αγνοείται. Εκεί ισχύει το πολιτικό δίκαιο, ή αλλιώς το Δίκαιο της Ισχύος, όπως μας διδάσκει από την αρχαιότητα και ισχύει μέχρι σήμερα ο μέγας Θουκυδίδης, στον περίφημο και δραματικό διάλογο Αθηναίων και Μηλίων: «ὅτι δίκαια μὲν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἰσῆς ἀνάγκης κρίνεται, δυνατὰ δὲ οἱ προύχοντες πράσσουσι καὶ οἱ ἀσθενεῖς ζυγωροῦσιν» {5.89}.

Πηγές:

1. <https://www.almasdarnews.com/>
2. <https://theintercept.com/>
3. <https://www.debka.com/syria-proclaims-control-of-borders>.
4. <http://www.alwatan.sy/>
5. Εθνικές Επάλξεις, Αρ. Τεύχους 124, Χρήστου Μηνάγια, Ανάλυση Κυρίων Γεγονότων στην Τουρκία.
6. <http://makhaterltakfir.com/en>

Θεωρία Παιγνίων:

Από την πτήση της μέλισσας στον εμπορικό πόλεμο

Γράφει η Χριστίνα Μπαρμπαρούση
Αναλύτρια ΕΛΙΣΜΕ

“Οι μάχες κερδίζονται ή χάνονται πριν δοθούν” Σουν Τζου | ~5ος αι. π.Χ.

Σύμφωνα με τους νόμους της Αεροδυναμικής (Magnan, 1934), οι μέλισσες είναι αδύνατο να πετάξουν• τα μικρά φτερά τους είναι αδύνατο να σηκώσουν το μεγάλο σώμα τους από το έδαφος. Οι μέλισσες φυσικά πετούν. Αδιαφορώντας για όσα οι άνθρωποι θεωρούν ακατόρθωτα, διαπραγματεύονται το βάρος τους με τους ειδικούς μυς πτήσης που έχουν αναπτύξει και τελικά κερδίζουν τη διαπραγμάτευση με τη βαρύτητα. Οι μέλισσες δεν πιστεύουν στα διλήμματα (όπως “πτήση/μη-πτήση”), γιατί –σε αντίθεση με την κοινωνία των ανθρώπων– στη φύση επικρατεί ισορροπία δυνάμεων.

Σύμφωνα με τους νόμους των Μαθηματικών (Arrow, 1951), η κοινωνική επιλογή είναι αδύνατο να προκύψει δημοκρατικά. Διότι ανάμεσα σε δύο επιλογές (α και β), πάντα θα υπάρχει μια τρίτη (γ), που θα υπερτερεί των άλλων δύο. Άρα, το γ πάντα θα επικρατεί ως δικτάτορας επί των προτιμήσεων/ψήφων/εκτιμήσεων των υπολοίπων ατόμων που προτιμούν το α ή β, καταστέλλοντας το μηχανισμό παραγωγής της κοινωνικής ευημερίας. Στην πράξη φυσικά δεν ισχύει. Οι τοπικές κοινωνίες της Μαριναλέδας στην Ισπανία και της Ανάβρας στη Μαγνησία, αδιαφορώντας για το δίλημμα “παγκοσμιοποίηση ή φτώχεια”, προτίμησαν δημοκρατικά μια τρίτη επιλογή, αυτή της ενδογενούς τοπικής ανάπτυξης και εντός του υπάρχοντος συστήματος της αγοράς.

Τι είναι όμως αυτό που ενώνει το πέταγμα της μέλισσας με την ενδογενή ανάπτυξη, το κλάμα ενός μωρού με την περιστροφή της γης, την πυρηνική ενέργεια με τις εργασιακές σχέσεις, το λιώσιμο των πάγων με το πολίτευμα μιας χώρας, έναν ποδοσφαιρικό αγώνα με τον εμπορικό πόλεμο; η Θεωρία Παιγνίων. Η τρίτη μεγάλη ενοποιητική θεωρία του 20ου αιώνα μετά το Μαρξισμό και τη Σχετικότητα, που φιλοδοξεί να ενοποιήσει τις κοινωνικές επιστήμες. Άλλως, η μαθηματική διατύπωση της διαδικασίας λήψης αποφάσεων συνεργασίας ή σύγκρουσης σε κάθε είδους σχέση δράσης – αντίδρασης.

Το 1904 η Elizabeth Magie Phillips, υποκινούμενη από το αίσθημά της περί κοινωνικής και οικονομικής δικαιοσύνης, δημιούργησε το πρώτο χειραγωγούμενο παίγνιο της Ιστορίας με αυτή τη μορφή, υπό

την ονομασία “The Landlord’s Game”. Σκοπός του παιγνίου ήταν η πρακτική επίδειξη του σημερινού συστήματος αρπαγής της γης με όλες τις συνέπειες για τα εμπλεκόμενα μέρη. Το παίγνιο της Lizzie έγινε αργότερα γνωστό ως “Monopoly Game”. Παρά το γεγονός, ότι η θεωρία παιγνίων είναι τόσο παλιά όσο και η χρονολογία του σύμπαντος και ενώ γνωρίζουμε την ακμή της επί αρχαίου ελληνικού και κινεζικού πολιτισμού, πριν το “The Landlord’s Game” δεν έχει εντοπιστεί παίγνιο συστηματοποιημένο κατά τέτοιο τρόπο.

Έπειτα, το 1928, ο σπουδαίος πανεπιστήμονας John von Neumann, εισάγει τη θεωρία – βόμβα στα θεμέλια του κόσμου όπως ήταν γνωστός έως τότε, υπό την ονομασία “Zero-Sum Games” (Μη-Συνεργατικά Παίγνια, Μηδενικού Αθροίσματος ή απόλυτης σύγκρουσης). Ο ίδιος θεωρούσε, ότι η σύγκρουση ήταν αυτή που τροφοδοτούσε οποιαδήποτε μορφή φυσικής και κοινωνικής αλληλεπίδρασης και έκανε τη γη να κινείται. Όμως ο άνθρωπος θεωρείται ον ορθολογικό (μη-παράλογο). Και εδώ προκύπτει το παράδοξο των ορθολογικών συγκρούσεων: πώς είναι δυνατόν οι λογικοί άνθρωποι να καταλήγουν σε πολέμους; Αν και ο κανόνας, ότι στη διαπραγμάτευση μεταξύ των δύο ο ένας πάντα θα κερδίζει και ο άλλος πάντα θα χάνει έχει καταρριφθεί δύο φορές από τότε (Nash, 1951, Παπακωνσταντινίδης, 1988), ωστόσο έμελλε να συστηματοποιήσει για πάντα τη συμπεριφορική διάσταση των μαθηματικών στη στρατηγική λήψη αποφάσεων δράσης και αντίδρασης.

Το 1951 ο “υπέροχος” μαθηματικός John Forbes Nash Jr. αμφισβήτησε το ως άνω θεώρημα με μετατροπή της σύγκρουσης σε διαπραγμάτευση, υπό την ονομασία Win-Win Games. Ο ίδιος απέδειξε, ότι μπορούν δύο (ή πεπερασμένοι) παίκτες να αποφύγουν τη σύγκρουση με το να διαπραγματευθούν και να κερδίσουν και οι δύο (Συνεργατικά Παίγνια, Μη-Μηδενικού Αθροίσματος) από το κλείσιμο μιας συμφωνίας (Ισορροπία Nash). Και εδώ όμως το πρόβλημα είναι το αν θέλουν να διαπραγματευθούν. Μπορεί να μη θέλουν, ο μύθος του εργαλειακού ορθολογισμού έχει επίσης καταρριφθεί• οι παίκτες γνωρίζουν το συμφέρον τους, αλλά είναι δυνατό να μην το επιδιώξουν, λόγω αδιαφορίας, ελλιπούς ενημέρωσης, εγωισμού,

αφερεγγυότητας, κ.λπ.

Το 1988 ο καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας και εκ των σχεδιαστών του ευρωπαϊκού προγράμματος LEADER για την αγροτική ανάπτυξη Λεωνίδα Α. Παπακωνσταντινίδης μετατρέπει την προτίμηση/ψήφο/εκτίμηση σε διαπραγμάτευση και διατυπώνει το μοντέλο αποφυγής συγκρούσεων ή απόλυτης συνεργασίας “Win-Win-Win Papakonstantinidis Model”, θέτοντας το εξής ερώτημα που ανακινεί τα Οικονομικά: αν τελικά αποφασίσουν οι δύο παίκτες να διαπραγματευθούν και κερδίσουν από τη συμφωνία (win-win), τί γίνεται με το περιβάλλον εκτός του παιγνίου; Ωφελείται ή ζημιώνεται από τη διαδικασία; Έστω, ότι: οι Trump και Putin αποφασίζουν να συνεργαστούν και να διαμορφώσουν από κοινού την εμπορική πολιτική της παγκόσμιας αγοράς.

Τί συμβαίνει με τους υπόλοιπους 7 δις ανθρώπους, των οποίων οι ζωές είναι συνδεδεμένες με αυτή την πολιτική; Συμφωνούν ή διαφωνούν με αυτή την απόφαση; Οπότε, απαιτείται ένας τρίτος διαπραγματευτής στη διαδικασία (δηλαδή, να συμμετέχει το εξωτερικό περιβάλλον), που θα διασφαλίζει καθολική νίκη με διάχυση του οφέλους στην κοινωνία (εδώ οι πάσης φύσεως οργανωσιακές οντότητες με το ενιαίο σύστημα αξιών τους). Ο μέσος παράγοντας σαν σαφής τρίτος διαπραγματευτής παρεμβαίνει ως επιδιαιτητής, ηγέτης και κύριος (και ταυτόχρονα απλό μέλος) του παιγνίου, υπό την ονομασία “Overall Agent” (Papakonstantinidis, Barbarousi, 2018) και επιτυγχάνει τη λήψη απόφασης, που λειαίνει τις γωνίες της σύγκρουσης και κλειδώνει τη συμφωνία σε ένα μόνο σημείο μέγιστου οφέλους για όλες τις πλευρές την ίδια χρονική στιγμή. Σε αυτό το μοντέλο αποφυγής συγκρούσεων ή απόλυτης συνεργασίας (Papakonstantinidis, Barbarousi, 2018), θεωρούμε ότι αν ο τρίτος διαπραγματευτής δεν παρέμβει με τον τρισδιάστατο ρόλο του, δηλαδή όντας μόνο ισότιμος με τους άλλους δύο, τότε πρόκειται για έναν ακόμη παίκτη στην ισορροπία Nash. Άρα καμία συμβολή στο αναπτυξιακό πρόβλημα (ή πρόβλημα ανισότητας, δύο πόλων, δύο άκρων κ.λπ.). Επίσης, δεν μπορεί να είναι ούτε μόνο ισχυρότερος από τους άλλους δύο, γιατί τότε πρόκειται για το δικτάτορα του Αγρω που εξουσιάζει πάντα τις άλλες δύο επιλογές. Οπότε θα πρέπει να αποδεχθούμε, ότι πράγματι δεν μπορούμε να επιλέξουμε δημοκρατικά, π.χ. για τον τρόπο επίτευξης της οικονομικής ανάπτυξης. Συνεπώς, ο τρίτος παίκτης είναι και ίσος και πρώτος μεταξύ ίσων στο παίγνιο.

Παρ’ όλα αυτά, ένα πράγμα έχουμε αποδεχθεί. Ότι δεν μπορούμε να αναγκάσουμε δύο παίκτες να

διαπραγματευθούν. Μπορούμε όμως να τους παρακινήσουμε στη συνεργασία, χτυπώντας τον εγωισμό τους, επιδεικνύοντας τον ανάλογο βαθμό αδιαφορίας και στους δυο. Στρέφοντας το ενδιαφέρον μας σε μια τρίτη σαφή επιλογή, πολύ πριν αλληλο-συντριβούν, μοιραία θα ισορροπήσουν. Αυτό σημαίνει, ότι καμία πλευρά δεν έχει τη δύναμη ή το δικαίωμα να επιβάλλει την απόφασή της και δείχνει την πραγματική δύναμη της διαπραγμάτευσης...

Βιβλιογραφία

- Amin, S., (1976), “Unequal Development: An Essay on the Social Formations of Peripheral Capitalism”, New York : Monthly Review Press
- Arrow, K., (1951), “Social Choice and Individual Values”, New York : Wiley
- Aumann, R., (1976), “Agreeing to Disagree”, The Annals of Statistics, Vol. 4, No. 6. pp. 1236 – 1239
- Dodson, E., (2011), “How Henry George's Principles Were Corrupted Into the Game Called Monopoly”, The Henry George.org
- Friedmann, J., Weaver, C., (1979), “Territory and function: the evolution of regional planning”, Berkeley : University of California Press
- Harsanyi, J., (1967), “Games with incomplete information played by Bayesian players”, Management Science, Vol. 14, No 5, pp. 159 – 502
- Nash, J., F., (1953), “The Bargain Problem”, Econometrica, Vol. 21, Is. 1, pp. 128 – 140
- Nash, J., F., (1951), “Non-Cooperative Games”, Annals of Mathematics, Vol. 54, No. 2, pp. 286 – 295
- Neumann, J., von, Morgenstern, O., (1947), “Games Theory and Economic Behavior”, Princeton : Princeton University Press
- Papakonstantinidis, L., (2017), “The ‘Win-Win-Win Papakonstantinidis Model’: from Social Welfare’s Philosophy Towards a Rural Development Concept by Rural Tourism Approach: The WERT Case Study”, International Journal of Innovation and Economic Development, Vol. 3, Is. 5, pp. 7-25
- Papakonstantinidis, L., Barbarousi, C., (2018), “A Social Welfare Economics Proposal through Bargaining Theory: a Win-Win-Win Papakonstantinidis Model approach inserting Overall Arbitrator Player to the Local Development Game”, International Journal of Innovation and Economic Development, Vol. 3, Is. 6, pp.50-56
- Segelken, R., (2000), “Bumblebees Finally Cleared for Takeoff: Insect Flight Obeys Aerodynamic Rules”, Cornell University Chronicle
- Sen, A., (1994), “The formulation of rational choice”, American Economic Review, Papers and Proceedings, pp. 385 – 390n
- Varoufakis, V., (2008), “Game Theory: Can it unify the social sciences?”, Organization Studies, Vol. 29, pp. 1255 – 77

Η επίδραση της τέταρτης Βιομηχανικής Επανάστασης στη διεθνή Ασφάλεια και το μέλλον του πολέμου

Του κ. Κωνσταντίνου Λαμπρόπουλου

Αναμφισβήτητα, οι τεκτονικές αλλαγές που λαμβάνουν χώρα στο λυκαυγές της τρίτης δεκαετίας του 21ου αιώνα στο τεχνολογικό πεδίο και η παρούσα επίδρασή τους, καθώς και οι δυνητικές εφαρμογές τους στον στρατιωτικό τομέα τις προηγούμενες δεκαετίες, προσιδιάζουν στις αντίστοιχες αλλαγές που συνέβησαν στο τεχνολογικό - στρατιωτικό - κοινωνικό επίπεδο από τα μέσα του 19ου αιώνα ως το 1914, όταν η επιλεγόμενη Δεύτερη Βιομηχανική Επανάσταση και τα τεχνολογικά επιτεύγματά της επέδρασαν καταλυτικά στην στρατιωτική στρατηγική, στη διεξαγωγή του Πολέμου σε παγκόσμια κλίμακα και οδήγησαν στην αναδιαμόρφωση της ισορροπίας ισχύος στο διεθνές σύστημα.

Οι τεχνολογικές καινοτομίες του 21ου αιώνα, ως αποτελέσματα της Τέταρτης Βιομηχανικής Επανάστασης παρουσιάζουν χαρακτηριστικά που αλλάζουν τα υπάρχοντα δεδομένα, ήτοι αποτελούν *game changers* τόσο στο στρατηγικό, όσο και στο επιχειρησιακό/τακτικό επίπεδο, ως εκ τούτου συνιστούν καταλύτες (*enablers*) μετατόπισης της διεθνούς ισορροπίας ισχύος.

Παράλληλα, όπως και στην περίπτωση της Δεύτερης Βιομηχανικής Επανάστασης, η ριζικά μεταπλαστική (*transformative*) εισαγωγή καινοτομίας προήλθε εκτός του πλαισίου του στρατιωτικού συμπλέγματος (*military establishment*), εν προκειμένω, ως αποτέλεσμα ευρείας και ενδεδειγμένης ανάπτυξης της έρευνας σε πολλαπλά πεδία από τον ιδιωτικό τομέα.

Συνολικά, η διαρκώς αναπτυσσόμενη τεχνολογική καινοτομία εκτείνεται σε πέντε ευρεία πεδία, τα οποία λόγω των στρατιωτικών εφαρμογών τους, επηρεάζουν την εθνική και κατ' επέκταση την διεθνή ασφάλεια: Το πρώτο πεδίο αφορά την βιολογία, βιοτεχνολογία και Ιατρική, το δεύτερο, την Τεχνητή Νοημοσύνη, τη Ρομποτική και την Επαυξημένη Νοημοσύνη (*Human Augmentation*) που αφορά την Συνεργασία Ανθρώπου -Μηχανής), το τρίτο, τις Τεχνολογίες της Πληροφορίας και Επικοινωνίας και την Γνωσιακή Επιστήμη (*Cognitive Science*), το τέταρτο την νανοτεχνολογία και τα λεγόμενα ανεπτυγμένα, υψηλής απόδοσης υλικά (*advanced materials*) και το πέμπτο την ενεργειακή τεχνολογία. Τα ανωτέρω πεδία κωδικοποιούνται προς συντόμηση ως *BRINE*.

Κάθε τεχνολογική εξέλιξη στα ανωτέρω πεδία, αφορά και δυνητικές εφαρμογές στον στρατιωτικό τομέα. Εν παραδείγματι, η πρόοδος στη βιολογία, βιοτεχνολογία και ιατρική οδηγούν σε εξατομικευμένη και αναγεννητική ιατρική, συνθετική βιολογία και χαρτογράφηση του εγκεφάλου, γεγονός που δυνητικά αλλάζει τις δυνατότητες βελτίωσης της διανοητικής και ψυχολογικής ικανότητας του στρατιώτη στο πεδίο της μάχης.

Η ραγδαία ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης και της ρομποτικής διευκολύνει τη χρήση μη επανδρωμένων και αυτόνομων οχημάτων και πλατφορμών για πολεμικές επιχειρήσεις με μελλοντική δυνατότητα αυτο-επούλωσης από πλήγματα και δυνατότητες αυτόνομης επιλογής στόχων.

Επιπρόσθετα, η πρόοδος στις τεχνολογίες πληροφοριών και στη γνωσιακή επιστήμη αυξάνουν την ταχύτητα και την ευελιξία στην μεταφορά δεδομένων, ευνοούν την αποθήκευση, συσσώρευση και επεξεργασία των μαζικών δεδομένων (*bigdata*) προσφέροντας ανεκτίμητη αξία στις υπηρεσίες πληροφοριών και κατ' επέκταση στην επίγνωση

της κατάστασης, το λεγόμενο *situational awareness* σε πραγματικό χρόνο στο σύγχρονο δικτυοκεντρικό περιβάλλον μάχης.

Παράλληλα με την ανάπτυξη και της κβαντικής υπολογιστικής (*quantum computing*) αυξάνονται εξαιρετικά οι δυνατότητες κυβερνο-πολέμου και κυβερνο-άμυνας, γεγονός που αποτελεί σημαντικό πολλαπλασιαστή ισχύος για το σύγχρονο πολυφασικό (*fullspectrum*) στρατιωτικό δόγμα.

Ακολουθώντας η ανάπτυξη της νανοτεχνολογίας και των υψηλής απόδοσης «έξυπνων» υλικών πολλαπλών εφαρμογών, σε συνδυασμό με τις ανεπτυγμένες προδιαγραφές της τρισδιάστατης (3-D) ή και τετραδιάστατης (4-D) Εκτύπωσης στο πλαίσιο της Πρόσθετης Παραγωγής (*Additive Manufacturing*), ευνοούν τη δημιουργία οικονομιών κλίμακας, ενώ δύνανται να επιφέρουν τεράστια επίδραση στην ανθεκτικότητα των συστημάτων, στο πεδίο της αναγνώρισης των στόχων (*reconnaissance*) και στο πεδίο της διοικητικής μέριμνας (*logistics*) μεταξύ άλλων.

Εν κατακλείδι, η ανεπτυγμένη ενεργειακή τεχνολογία δημιουργεί τις προϋποθέσεις υιοθέτησης κατευθυνόμενων ενεργειακών όπλων κατά προσωπικού και ηλεκτρομαγνητικών πυροβόλων κατά επερχόμενων κατευθυνόμενων πυραύλων, ενώ ο συνδυασμός της χρήσης ενεργειακής τεχνολογίας με τη χρησιμοποίηση ανεπτυγμένων μετα-υλικών και τη χρήση της τεχνολογίας των πληροφοριών δύνανται να οδηγήσουν στην ανάπτυξη υπερηχητικών ευέλικτων όπλων που αναπτύσσουν ταχύτητες άνω των 5Mach και καθιστούν το υπάρχον αντιβαλλιστικό δόγμα ανεπαρκές και προβληματικό.

Ποιος είναι ο αντίκτυπος όμως της νέας Τεχνολογικής Επανάστασης σ' ότι αφορά την διεθνή ασφάλεια και το μέλλον του Πολέμου;

Πρώτον, η νέα τεχνολογική επανάσταση αυξάνει την πιθανότητα αποδοχής (*acceptance*) του πολέμου ως επιλογής, καθώς η ύπαρξη και η ευρύτερη χρήση μη επανδρωμένων οχημάτων απομακρύνει το ανθρώπινο στρατιωτικό δυναμικό από το πεδίο της μάχης, δημιουργώντας τοιούτοτρόπως συνθήκες ανοχής των πολεμικών επιχειρήσεων από τις κοινωνίες, ιδίως από εκείνες που αποστρέφονται την πιθανότητα ανθρώπινων απωλειών, όπως οι δυτικές κοινωνίες.

Το γεγονός αυτό όμως δύναται να λειτουργήσει και αντίστροφα. Καθώς η απόκτηση ανεπτυγμένων στρατιωτικών τεχνολογιών από ένα κράτος προσφέρει στρατηγικό πλεονέκτημα έναντι των υπολοίπων, ταυτόχρονα εξαιτίας της αυξανόμενης τεχνολογικής καινοτομίας, δημιουργείται μια ψευδαίσθηση ανωτερότητας ενώ αυξάνεται και η εξάρτηση του θεσμικού μηχανισμού ασφάλειας από την τεχνολογία.

Η τεχνολογική εξάρτηση δημιουργεί τρωτότητες οι οποίες δύνανται να γίνουν αντικείμενο εκμετάλλευσης από κρατικούς και μη κρατικούς δρώντες, οι οποίοι επενδύουν σε ασύμμετρες τακτικές, μετατρέποντας το αρχικό πλεονέκτημα αποφυγής των ανθρώπινων απωλειών σε μειονέκτημα, καθώς στοχοποιείται ο άμαχος πληθυσμός ως αντιστάθμιση.

Δεύτερον, η ταχύτητα της τεχνολογικής καινοτομίας δυσκολεύει την διατήρηση της παρακολούθησης των νέων στρατιωτικών δυνατοτήτων από το εθνικό θεσμικό σύστημα ασφάλειας, ενώ ελλοχεύει ο κίνδυνος της στρατηγικής παραπλάνησης.

Στο πεδίο του κυβερνοπολέμου εν παραδείγματι, καθώς οι επιθετικές δυνατότητες στον κυβερνοχώρο βασίζονται στην στιγμιαία εκμετάλλευση τρωτοτήτων, καθίσταται ιδιαίτερα δύσκολη η ταυτόχρονη επίδειξη (demonstration) και διατήρηση (maintaining) των ανωτέρω δυνατοτήτων, καθώς ο δεχόμενος την κυβερνο-επίθεση, αντιδρά, αποκαθιστώντας την ζημία, καθιστώντας στη συνέχεια τον αρχικά επιτιθέμενο, ευάλωτο στις επιθετικές δυνατότητες του αρχικά αμυνόμενου.

Το πλαίσιο του συμβατικού πολέμου αλλάζει λόγω της ταχύτητας με την οποία θα διεξάγονται οι επιχειρήσεις, ενώ θα καταστεί εξαιρετικά ανεδαφική η λεγόμενη ενδοπολεμική αποτροπή (intra-wardeterrence). Κατά τα λεγόμενα του Αμερικανού στρατηγού William Hix, ένας συμβατικός πόλεμος στο μέλλον θα είναι εξαιρετικά θανατηφόρος και σύντομος, ενώ θα είναι εξαιρετικά δύσκολο να αποτραπεί η κλιμάκωσή του.

Τρίτον και άκρως σημαντικό, οι νέες στρατιωτικές δυνατότητες δύνανται να ανατρέψουν την ισορροπία μεταξύ επίθεσης-άμυνας, δημιουργώντας συνθήκες αποσταθεροποίησης σε στρατηγικό επίπεδο, ευνοώντας την ανάληψη ρίσκου και επιθετικής στρατηγικής συμπεριφοράς, ενώ το μοντέλο του προληπτικού Πρώτου Πλήγματος δύνανται να κυριαρχήσει έναντι της Αποτροπής βασισμένης στην ικανότητα του αμυνόμενου να εξαπολύσει ένα δεύτερο πλήγμα από πλατφόρμες που δύσκολα εντοπίζονται και γίνονται στόχοι.

Αυτό ισχύει δυνητικά, στην περίπτωση ανάπτυξης αυτόνομων πλατφορμών με τεχνητή νοημοσύνη που θα τους επιτρέπει να εντοπίζουν και να επιλέγουν αυτόνομα στόχους, χωρίς να δύναται ο αμυνόμενος να διαγνώσει έγκαιρα τον κίνδυνο (early warning) εξαπολύοντας ένα καθολικό πρώτο πλήγμα που θα παραλύσει τον αντίπαλο, κυρίως τα συστήματα διοίκησης και ελέγχου (command and control) εξανεμίζοντας τις δυνατότητες μαζικών αντιπoinών και ευέλικτης ανταπόδοσης (καθιστώντας το ψυχροπολεμικό παράδειγμα αποτροπής παρωχημένο).

Τέταρτον, καθώς η ανεπτυγμένη τεχνολογία καθίσταται φθηνότερη, διαχέεται στην ευχέρεια ευρείας γκάμας δρώντων. Στην τρέχουσα δεκαετία, περισσότερες από 70 χώρες διαθέτουν δορυφόρους παρακολούθησης σε τροχιά με την Γη. Νανο-δορυφόροι γίνονται επιχειρησιακοί από Πανεπιστήμια και ιδιωτικές εταιρείες. Μία αυξανόμενη δεξαμενή μικρών κρατών δύναται να αγοράσει εξοπλισμό off the shelf τελευταίας τεχνολογίας. Το διάστημα έχει ήδη καταστεί πεδίο ανταγωνισμού όχι μόνο κρατών αλλά και ιδιωτικών εταιρειών.

Η διαθεσιμότητα για εμπορικούς σκοπούς και το παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον ευνοεί την ευρεία και ταχεία διασπορά της τεχνολογίας διττού σκοπού σε κρατικούς και μη κρατικούς δρώντες ενώ ο αυξανόμενος ανταγωνισμός, καθιστά ολοένα και δυσκολότερη την επίτευξη συμφωνιών για να αποτραπεί η απόκτηση της ανωτέρω τεχνολογίας από διεφθαρμένα καθεστώτα και εγκληματικά δίκτυα.

Πέμπτον, η ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών και η εφαρμογή τους στο στρατιωτικό πεδίο, ευνοούν το υβριδικό μοντέλο πολέμου, θολώνοντας τα όρια μεταξύ πολέμου και ειρήνης και δημιουργώντας προϋποθέσεις κορεσμού των Ενόπλων Δυνάμεων και στρατηγικής αστάθειας (strategic instability).

Από τα παραπάνω προκύπτει αβίαστα τα εξής ερωτήματα: Πως η υπάρχουσα θεσμική δομή εθνικής ασφάλειας θα ενσωματώσει τις τεκτονικές αλλαγές που λαμβάνουν χώρα σε τεχνολογικό επίπεδο και αλλάζουν τα δεδομένα

(game changers) στο πεδίο της ασφάλειας σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο; Πως θα επιτευχθεί η σύμπραξη δημόσιου και ιδιωτικού τομέα για την αξιοποίηση των δεδομένων της 4ης Βιομηχανικής Επανάστασης στις Στρατιωτικές Υποθέσεις;

Οι απαντήσεις προφανώς δεν είναι εύκολες. Κατ' αρχάς υπάρχει το εξής παράδοξο αναφορικά με την αξιοποίηση της Τεχνολογίας από το θεσμικό σύστημα εθνικής ασφάλειας, το οποίο συνίσταται στο γεγονός ότι η ανάπτυξη της τεχνολογίας ασκεί πιέσεις στους στρατηγιστές, στους διαμορφωτές αποφάσεων και στο θεσμικό σύστημα να υιοθετήσουν τις νέες τεχνολογίες και να τις ενσωματώσουν στο στρατηγικό δόγμα. Η πίεση δύναται να προέλθει τόσο από το δυναμικό του ίδιου του συστήματος, όσο και από την διαπίστωση ή τον φόβο ότι ένας δυνητικός αντίπαλος αναπτύσσει αυξημένες στρατιωτικές δυνατότητες στηριζόμενος στις νέες τεχνολογίες.

Παραταύτα οι γραφειοκρατίες και κυρίως οι ιεραρχικοί οργανισμοί όπως το θεσμικό σύστημα εθνικής ασφάλειας παρουσιάζουν δυσκολίες σε πιθανές αλλαγές καθώς εκ σχεδιασμού έχουν ως καθήκον να πραγματοποιούν δεδομένες αποστολές με συνέπεια και συνέχεια.

Το συγκεκριμένο χαρακτηριστικό προκαλεί στον στρατηγιστή - αναμορφωτή το εξής δίλημμα: Το θεσμικό σύστημα επιβάλλεται να αλλάξει για να επιβιώσει στα νέα δεδομένα αλλά ανθίσταται στην καινοτομία λόγω της εγγενούς αδυναμίας του που απορρέει από το λειτουργικό του πλαίσιο. Το πρόβλημα γίνεται οξύτερο από το γεγονός ότι η κατεύθυνση και το momentum της βέλτιστης μεταρρύθμισης συχνά διακρίνεται από αβεβαιότητα και είναι προϊόν πολλών παραγόντων.

Επιπρόσθετα η Τεχνολογία και εξ αυτής καινοτομία αφορούν καταστάσεις μέλλοντος και ως εκ τούτου οι ανάγκες και οι προκλήσεις του παρόντος δύνανται να αγνοηθούν. Θα πρέπει λοιπόν να υπάρξει ισορροπία αναφορικά με τις απαιτήσεις της μακροσκοπικής στρατηγικής και την αντιμετώπιση των απειλών και των προκλήσεων ασφάλειας του παρόντος στον στρατηγικό σχεδιασμό.

Μία σημαντική παράμετρος αφορά το γεγονός πως η τεχνολογική καινοτομία αποτελεί προϊόν που παράγεται εκτός θεσμικού πλαισίου με τον ιδιωτικό τομέα να καταλαμβάνει την μερίδα του λέοντος. Ήδη οι πλέον ανεπτυγμένες χώρες, όπως οι ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο έχουν προχωρήσει στην διαμόρφωση του πλαισίου που επιτρέπει την κοινοπραξία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα για την βέλτιστη αξιοποίηση των νέων τεχνολογιών στον στρατιωτικό τομέα. Παραταύτα, εξακολουθεί να παρατηρείται σημαντική εκροή εξειδικευμένου ανθρώπινου δυναμικού προς τον ιδιωτικό τομέα, στερώντας από το θεσμικό σύστημα, πολύτιμες και ανεκτίμητες εφεδρείες, γνώσεις και πληροφόρηση.

Κατά συνέπεια, μια μεγάλη πρόκληση για την εθνική θεσμική δομή θα είναι το πως θα προσελκύσει το εξειδικευμένο ανθρώπινο δυναμικό υψηλής κατάρτισης και απόδοσης προσφέροντας βέλτιστες συνθήκες εργασίας και απολαβές.

Παράλληλα συνεπώς με την προσαρμογή στα νέα δεδομένα που αφορούν την ενσωμάτωση της τεχνολογικής προόδου στο στρατηγικό δόγμα, η πολιτική προσέγκυσης ανθρώπινου δυναμικού υψηλής κατάρτισης και η επένδυση στην περαιτέρω ανάπτυξη του υπάρχοντος δυναμικού αποτελούν τις εκ των ων ουκ άνευ προϋποθέσεις για την βέλτιστη ανταπόκριση του θεσμικού πλαισίου στις τρέχουσες και μελλοντικές προκλήσεις.

Η κρίση με τις ΗΠΑ από την σκοπιά της Τουρκίας: Διδάγματα με ελληνικό ενδιαφέρον...

Του διεθνολόγου κ. Βασίλη Κοψαχείλη*

Στην αγγλόφωνη ηλεκτρονική έκδοση της τουρκικής εφημερίδας Sabah Daily, δημοσιεύθηκε την περασμένη Δευτέρα (6 Αυγούστου) ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο που υπογράφεται από τον Yahya Bostan με τίτλο σε ελεύθερη μετάφραση «Ένας οδηγός αποκλιμάκωσης της Τουρκο-Αμερικανικής κρίσης».

Το άρθρο αυτό είναι σημαντικό από πολλές πλευρές. Είναι σημαντικό διότι αποτυπώνει το σύγχρονο τρόπο σκέψης της τουρκικής ελίτ, που έχει δεθεί στο μαξιμαλιστικό-ηγεμονικό σχέδιο του προέδρου Ερντογάν σε ότι αφορά τις διεθνείς σχέσεις της χώρας.

Είναι όμως ακόμη πιο σημαντικό για εμάς εδώ στην Ελλάδα, που φοβάμαι ότι σχεδιάζουμε ακόμη την στρατηγική μας απέναντι στην Τουρκία, βάσει της εμπειρίας παλαιών ετών...

Πως βλέπει η Τουρκία τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ

Το άρθρο κάνει μια αποτίμηση της κατάστασης της Τουρκίας πριν το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, το πώς αναπτύχθηκαν οι συμμαχικές της σχέσεις με τις ΗΠΑ, και πως είναι σήμερα η Τουρκία στη δεύτερη φάση της Μετα-Ψυχροπολεμικής Εποχής.

Αναφέρει ότι η Τουρκία ήταν μία φτωχή και αδύναμη χώρα τα προπολεμικά χρόνια, που υπέφερε οικονομικά από τους ανταγωνισμούς μεταξύ των μεγάλων Ευρωπαϊκών δυνάμεων, που κατέληξαν στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, όπου σύμφωνα με τον αρθογράφο κατέστρεψε οικονομικά τη χώρα. Μετά τον πόλεμο, η τότε Σοβιετική Ένωση ζήτησε εδάφη από την Τουρκία, με την οποία είχε κοινά σύνορα και ανήμπορη όπως ήταν η Τουρκία, στράφηκε προς τις ΗΠΑ και το NATO για βοήθεια και ασφάλεια.

Πάντα σύμφωνα με τον αρθογράφο, καθ' όλη τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου η Τουρκία υπόμεινε και ζημιώθηκε από τις θυσίες που έπρεπε να κάνει λόγω των συμμαχικών της δεσμεύσεων.

Αυτό που ο αρθογράφος τονίζει επανειλημμένα στο κείμενό του, είναι ότι παρότι η Τουρκία ήταν αδύναμη, ποτέ δεν έκανε εκπτώσεις στα ζητήματα της εθνικής της ασφάλειας και στα κυριαρχικά της συμφέροντα, με όποιο κόστος. Χαρακτηριστικά αναφέρει ότι δεν σκέφτηκε η χώρα του τις επιπτώσεις από την επέμβαση στην Κύπρο το '74 και ότι οι ΗΠΑ επέβαλαν στην Τουρκία εμπάργκο όπλων.

Έ, και... προεκτείνω εγώ τη σκέψη του τούρκου δημοσιογράφου. Λίγα χρόνια αργότερα το πήραν πίσω και μια ολόκληρη γραμμή συναρμολόγησης αεροσκαφών F-16 στήθηκε στη Τουρκία από την οποία βγήκαν πάνω από 200 μαχητικά που εξόπλισαν την τουρκική αεροπορία και μετέφεραν πολύτιμη γνώση σε χιλιάδες τεχνικούς και επιστήμονες της χώρας.

Όταν ο Ψυχρός Πόλεμος τελείωσε, συνεχίζει ο αρθογράφος, ένα νέο κεφάλαιο άνοιξε για την Τουρκία. Απελευθερωμένη από τα δεσμά των προηγούμενων ετών, εκμεταλλεύτηκε τις δυνατότητές της, καθώς την γεωγραφική και πολιτισμική της θέση, και αναπτύχθηκε πέρα από

κάθε προσδοκία.

Υπό τον Ερντογάν, η χώρα έγινε οικονομικά, παραγωγικά, τεχνολογικά και στρατιωτικά πολύ ισχυρή και πλέον διεκδικεί ανάλογη θέση και σεβασμό στις διεθνείς υποθέσεις.

Το πρόβλημα κατά τον αρθογράφο είναι ότι οι ΗΠΑ έχουν μείνει στα δεδομένα και στις συμπεριφορές της δεκαετίας του 1960. Για τον αρθογράφο, η Τουρκία είναι το θύμα, ενώ η Αμερική είναι το κακό αφεντικό που δεν έχει καταλάβει ότι δεδομένα και εποχές άλλαξαν...

Το μήνυμα που εκπέμπει η Τουρκία είναι ότι δεν φοβηθήκαμε όταν ήμασταν αδύναμοι, θα φοβηθούμε τώρα; Μπροστά στα θέματα που άπτονται των κυριαρχικών μας συμφερόντων δεν κάνουμε πίσω.

Και φαίνεται πως η Τουρκία είναι πλέον αρκετά πειστική στην δική της αποτροπή, ακόμη και έναντι των ΗΠΑ. Και φαίνεται επίσης πως το μήνυμα «όχι εντολές, αλλά παζάρι συμφερόντων... και κάπου στη μέση να συμφωνήσουμε» να βρίσκει ευήκοα ώτα στην Ουάσιγκτον...

Το ελληνικό ενδιαφέρον...

Το άρθρο του Yahya Bostan στη Sabah έχει ιδιαίτερο Ελληνικό ενδιαφέρον. Στη χώρα μας, σε πολύ γενικές γραμμές, έχουμε στηρίξει ολόκληρη την στρατιωτική μας στρατηγική πάνω στην παραδοχή ότι αν είναι να υπάρξει κάποια στιγμή μία θερμή κρίση με την Τουρκία, τότε αυτή θα διαρκέσει μερικές ώρες μέχρι να παρέμβει καταλυτικά ο Αμερικανικός παράγοντας, να απαιτήσει επιστροφή στο status quo ante και να τηρηθούν ίσες αποστάσεις...

Το ζήτημα πλέον βρίσκεται στο ερώτημα, αν η Τουρκία θα ακούσει τις ΗΠΑ ή θα επιδιώξει μια διαπραγμάτευση υπό τις νέες συνθήκες που θα έχουν δημιουργηθεί, αν φυσικά αυτές οι συνθήκες την ευνοούν...

Και από την άλλη, οι ΗΠΑ θα επέμβουν με αποφασιστικό τρόπο, απαιτώντας σταθερότητα και επιστροφή στο status quo ante; Ή ποια η παρεμβατική αξία των υπολοίπων Νατοϊκών εταίρων όταν βρίσκονται στα μαχαίρια με τον ισχυρό Ατλαντικό σύμμαχο και μπερδεμένοι μεταξύ Αρχών και Συμφερόντων σε ότι αφορά την Τουρκία; Για να μην αναφερθώ στην παρεμβατική αξία των Ευρωπαίων εταίρων μας στην Ε.Ε... Τέλος, ποιος θα είναι ο ρόλος του Κρεμλίνου σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο που περιμένει ακριβώς μια τέτοια ευκαιρία για να διαλύσει την όποια πολιτική συνοχή έχουμε ακόμη στην Ελλάδα... και ας μην αναφερθώ στις γεωπολιτικές τους επιδιώξεις...

Θέλω να καταλήξω στο ότι υπάρχει άμεση ανάγκη να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε την στρατηγική μας γενικά και την στρατιωτική στρατηγική μας ειδικά, έξω από τα συμβατικά κουτάκια και τις βεβαιότητες του παρελθόντος...

Δεν σας κρύβω ωστόσο, ότι η εφαρμοσμένη «επιχειρησιακή μας αποτελεσματικότητα» στην τραγωδία στο Μάτι, θα στοιχειώνει για πολλά χρόνια τις όποιες αισιόδοξες σκέψεις μου, ότι κάτι προς το καλύτερο μπορεί να αλλάξει στη χώρα μας...

Το colpo grosso του ευρωιερατείου!!

του κ. Σταύρου Αυγερού

Τώρα που τυπικά τα Μνημόνια αποτελούν παρελθόν, τώρα που οι εταίροι μας χειροκροτούν τον ελληνικό λαό για τις θυσίες του, έχει σημασία να θυμηθούμε το colpo grosso που το ευρωιερατείο έστησε σε βάρος των Ελλήνων. Ας αρχίσουμε, λοιπόν, από τα προφανή και στοιχειώδη που στην περίπτωση μας παρακάμφθηκαν για να μην βρεθούν με μαύρες τρύπες οι ευρωπαϊκές τράπεζες που είχαν στα χαρτοφυλάκιά τους ελληνικά ομόλογα, όπως εκ των υστέρων ομολόγησε και το Bloomberg.

Στον καπιταλισμό, λοιπόν, είναι κανόνας ότι μία χώρα που δεν μπορεί να πληρώσει τους δανειστές της χρεοκοπεί. Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι πέφτει στα χέρια του ΔΝΤ. Το Ταμείο της επιβάλλει ένα σκληρό πρόγραμμα λιτότητας, συνδυασμένο με σαρωτικές αλλαγές νεοφιλελεύθερης κατεύθυνσης. Ταυτόχρονα, όμως, επιβάλλει στους δανειστές και το κούρεμα του χρέους. Κούρεμα σε ποσοστό που θα επιτρέψει στη χρεοκοπημένη χώρα να ξανασταθεί με κάποιον τρόπο στα πόδια της και να μπορέσει να πληρώσει το χρέος που θα παραμείνει μετά το κούρεμα.

Ας μην ξεχνάμε ότι στον καπιταλισμό ευθύνη δεν έχει μόνο ο δανειζόμενος, έχει και ο δανειστής. Εάν ήταν κάθε κράτος να πληρώνει το χρέος του, δεν θα υπήρχε διαφοροποίηση στο επιτόκιο δανεισμού. Η διαφορά στα επιτόκια δανεισμού αντανακλά ακριβώς τη διαφορά ρίσκου. Το κούρεμα, λοιπόν, ενός μη βιώσιμου δημόσιου χρέους είναι η τιμωρία του δανειστή, ο οποίος δεν υπολόγισε σωστά το ρίσκο, ή ρισκάρισε και έχασε.

Όσον αφορά το ελληνικό χρέος το 2009-10, δεν υπάρχει οικονομολόγος στην υφήλιο που να υποστηρίζει ότι ήταν βιώσιμο. Η Ελλάδα, άλλωστε, την άνοιξη του 2010 είχε αποκλεισθεί από τις αγορές.

Οι γερμανικές και οι γαλλικές τράπεζες που τότε είχαν στα χέρια τους τον μεγάλο όγκο των ελληνικών ομολόγων δεν ήθελαν να υποστούν το αναγκαίο κούρεμα. Ούτε οι κυβερνήσεις στο Βερολίνο και στο Παρίσι το ήθελαν, επειδή θα έπρεπε να καλύψουν την τρύπα που θα δημιουργούσε το κούρεμα. Για την ακρίβεια, θα υποχρεώνονταν να ανακεφαλαιοποιήσουν τις τράπεζες τους με χρήματα από τον γερμανικό και τον γαλλικό κρατικό προϋπολογισμό.

Δανειακές συμβάσεις για να μας πληρώνεις

Αντί γι' αυτό και αφού βρήκαν τους αναγκαίους πρόθυμους στο ελληνικό πολιτικό σύστημα, εφάρμοσαν το colpo grosso. Έβαλαν όλες οι χώρες-

μέλη της Ευρωζώνης, ακόμα και τις πιο φτωχές, να δανείσουν την Ελλάδα -ανάλογα με το ποσοστό τους στο ΑΕΠ της Ευρωζώνης- για να πληρώσει στο άρτιο (στην ονομαστική τιμή τους) όλα τα ομόλογα που έληγαν μέχρι τις αρχές του 2012, όταν έγινε το περιβόητο PSI.

Οι γερμανικές και γαλλικές τράπεζες είχαν εσωτερική πληροφόρηση από τις κυβερνήσεις τους, οι οποίες και αποφάσιζαν σχετικά. Κράτησαν, λοιπόν, τα ελληνικά ομόλογα που έληγαν μέχρι τις αρχές του 2012, ξέροντας ότι θα τα πληρωθούν στο ακέραιο. Τα υπόλοιπα, που έληγαν αργότερα, τα «έσπρωξαν» στη δευτερογενή αγορά. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μην πληρώσουν το τίμημα της επιπολαιότητάς του να δανείσουν στην Ελλάδα ποσά που ουσιαστικά δεν μπορούσε να αποπληρώσει.

Με το πρώτο Μνημόνιο, λοιπόν, η Ελλάδα βρέθηκε σε τριπλά χειρότερη θέση:

- Πρώτον, το χρέος της πέρασε από το ευνοϊκό ελληνικό δίκαιο στο δυσμενές για τον οφειλέτη αγγλικό δίκαιο.
- Δεύτερον, το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ εκτοξεύθηκε παρά το PIS, λόγω της δραστηκής συρρίκνωσης του ΑΕΠ.
- Τρίτον, ο κορμός του ανεπομείναντος χρέους έπαψε να είναι χρέος προς ιδιώτες και έγινε χρέος προς κράτη. Η αλλαγή αυτή κατέστησε από πολιτικής απόψεως εξαιρετικά δύσκολο μελλοντικό κούρεμά του.

Μεταμοντέρνα αποικία

Η ειρωνεία της υπόθεσης είναι πως αυτοί που έστησαν το colpo grosso επικαλούνταν στη συνέχεια το αποτέλεσμα της δικής τους μεθόδευσης (το γεγονός ότι η Ελλάδα μετά την ψήφιση του πρώτου Μνημονίου και της πρώτης δανειακής σύμβασης χρώσταγε κατά κανόνα σε κράτη, δηλαδή σε φορολογούμενους) για να αρνηθούν την ελάφρυνση.

Πρώτοι και καλύτεροι οι Μέρκελ και Σόιμπλε.

Γι' αυτούς, το ελληνικό χρέος δεν ήταν ένα πρόβλημα που έπρεπε να επιλυθεί. Πρώτον, για να μπορέσει η Ελλάδα να σταθεί και πάλι στα πόδια της. Δεύτερον, για να αντιμετωπισθεί ένας παράγοντας αστάθειας στην Ευρωζώνη. Γι' αυτούς το ελληνικό χρέος χρησιμοποιήθηκε σαν όπλο για τη μετατροπή του αδύναμου κρίκου της ευρωπαϊκής αλυσίδας (Ελλάδα) σε μεταμοντέρνα αποικία, στην οποία έχουν πάψει να ισχύουν οι κανόνες και οι ποικίλες οικονομικές-κοινωνικές προδιαγραφές που ισχύουν ως κοινοτικό δίκαιο στην υπόλοιπη ΕΕ.

Με το *colpo grosso* ουσιαστικά παρακάμφθηκαν οι κανόνες του καπιταλισμού. Γιατί η κυβέρνηση του Γιώργου Παπανδρέου αποδέχθηκε τη μεθόδευση του ευρωιατείου; Είχε δίκιο όταν έλεγε πως κληρονόμησε μία δημοσιονομική βόμβα, αν και είχε προειδοποιηθεί γι' αυτό και δεν έκανε τίποτα για να προλάβει τα χειρότερα. Η κυβέρνησή του διέπραξε αλλεπάλληλα λάθη. Δεν προσπάθησε σοβαρά να απενεργοποιήσει τη δημοσιονομική βόμβα που κληρονόμησε. Για την ακρίβεια, προκάλεσε την έκρηξή της, αυξάνοντας μάλιστα το κόστος για τη χώρα.

«Μνημόνιο ή χρεοκοπία;»

Το πολιτικό όπλο της κυβέρνησης του Γιώργου Παπανδρέου ήταν το εκβιαστικό δίλημμα «Μνημόνιο ή χρεοκοπία». Με αυτό το όπλο εφαρμόστηκε η τακτική του σοκ, που το ΔΝΤ έχει ήδη εφαρμόσει σε άλλες χώρες. Η τακτική αυτή έχει σκοπό να ακινητοποιεί την κοινωνία, ώστε να μην είναι σε θέση να αντιδράσει όταν υποβάλλεται σ' αυτό το ιδιότυπο κράμα «θεραπείας» που συνδυάζει το νεοφιλελευθερισμό και τη λεηλασία.

Το επιτυγχάνουν, προβάλλοντας εκβιαστικά διλήμματα, τα οποία επιδέχονται μονοσήμαντη απάντηση. Με άλλα λόγια, βάζουν την κοινωνία να διαλέξει ανάμεσα στην υποτιθέμενη καταστροφή και στην επώδυνη θεραπεία που της προτείνουν. Υπό το κράτος αυτού του εκβιαστικού διλήμματος, η ελληνική Βουλή ψήφισε το πρώτο Μνημόνιο και τα δύο επόμενα που ακολούθησαν.

Γιατί, όμως, η χρεοκοπία θα ήταν περισσότερο καταστροφή από αυτό που συντελέστηκε τα τελευταία οκτώ και χρόνια; Προφανώς, σε περίπτωση χρεοκοπίας θα είχε επιβληθεί μία βίαιη δημοσιονομική προσαρμογή. Αυτή, όμως, επιβλήθηκε και με τα Μνημόνια. Πιθανότατα θα είχε επιβληθεί με ταχύτερο ρυθμό. Με τη χρεοκοπία, όμως, εκ των πραγμάτων θα

είχε κουρευτεί το χρέος και μάλιστα δραστικά, προκειμένου να καταστεί βιώσιμο.

Η απειλή του ευρωιατείου για να μη συμβεί αυτό ήταν πως εάν η Ελλάδα επέλεγε να κηρύξει χρεοκοπία, θα την εξανάγκαζε να φύγει από το ευρώ. Είναι αμφίβολο εάν σ' εκείνες τις συνθήκες η απειλή αυτή θα γινόταν πράξη, λόγω του συστημικού κινδύνου που θα προέκυπτε τότε για ολόκληρη την Ευρωζώνη. Ακόμα και εάν υποθέσουμε, όμως, ότι θα συνέβαινε υπήρξε η οποιαδήποτε αξιόπιστη μελέτη για τα συν και πλην των δύο επιλογών;

Η απάντηση είναι όχι. Το ελληνικό πολιτικό σύστημα ήταν ιδεολογικά και πολιτικά μονοδρομισμένο. Το ίδιο και η ελληνική κοινή γνώμη, η οποία ήθελε να πιστέψει τις διαβεβαιώσεις για σύντομη έξοδο από την κρίση. Χρειάστηκε να υποστεί όσα υπέστη τα τελευταία οκτώ χρόνια για να κάνει δεύτερες σκέψεις και όχι πάντα.

Και στα γόνατα και σε ομηρία

Το μόνο σίγουρο είναι, πάντως, πως οι Γερμανοί και οι Γάλλοι διέσωσαν τις τράπεζές τους, φορτώνοντας όλο το βάρος στον ελληνικό λαό και σε όσους απροειδοποίητους τρίτους υπέστησαν το κούρεμα του PSI στις αρχές του 2012. Μετά από αυτό τον επιτυχέστατο γι' αυτούς χειρισμό της ελληνικής χρεοκοπίας, πως να μην επαινούν τους Έλληνες που πλήρωσαν ολόκληρο τον λογαριασμό!

Έτσι φθάσαμε στο σήμερα. Η Ελλάδα βγαίνει από τα Μνημόνια, αλλά έχοντας η οικονομία και η κοινωνία υποστεί καταστροφές. Και βεβαίως έχοντας αναλάβει επώδυνες δεσμεύσεις για πολλά-πολλά χρόνια (π.χ. δυσβάσταχτο πρωτογενές πλεόνασμα). Αν και είναι κοινός τόπος πως το ελληνικό χρέος και μετά το PSI παραμένει μη βιώσιμο έχει αποκλεισθεί με τη βούλα του Eurogroup και με την ελληνική υπογραφή πως η ελάφρυνση δεν θα προκύψει από κούρεμα. Τα μέτρα αναδιάρθρωσης του ελληνικού χρέους ήταν δειλά, γεγονός που αντί να λύνει το πρόβλημα το μεταθέτει.

Είναι κοινός τόπος για τους ανεξάρτητους οικονομολόγους πως το ελληνικό χρέος παραμένει μη βιώσιμο και μετά τα μεσοπρόθεσμα μέτρα που αποφάσισε το Eurogroup. Αυτός είναι ο λόγος, άλλωστε, που το ΔΝΤ αρνήθηκε να συμμετάσχει χρηματοδοτικά στο ελληνικό πρόγραμμα και η ΕΚΤ αρνήθηκε να εντάξει την Ελλάδα στο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης. Το αποτέλεσμα είναι η ελληνική οικονομία να παραμένει και στα γόνατα και σε ιδιότυπη ομηρία.

slpress.gr

**ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΓΓΡΑΦΩ ΣΗΜΕΡΑ
ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ (ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.)**

Επιμέλεια Α. Μπασαράς, Αντιπρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΛΙΣΜΕ: Το ΕΛΙΣΜΕ είναι ένα Ινστιτούτο αδέσμευτης και ανεξάρτητης άρθρωσης δημοσίου λόγου επί θεμάτων γεωπολιτικής, επί εξωτερικών και εσωτερικών θεμάτων εθνικού ενδιαφέροντος, ένα βήμα ανταλλαγής απόψεων και προβληματισμών.

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΓΓΡΑΦΩ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ (ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.)

ΚΑΘΙΣΤΑΜΑΙ ΕΝΗΜΕΡΟΣ και ΕΝΕΡΓΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ: Προάγω τις γνώσεις μου, είμαι ενήμερος για τις εξελίξεις, και καθίσταμαι μέλος μιας δεξαμενής σκέψης που υπερασπίζεται και προωθεί τα **ΕΘΝΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ**, με κάθε δυνατό τρόπο, σε κάθε χώρο, προς κάθε κατεύθυνση και προς κάθε φορέα.

ΤΟ ΕΛΙΣΜΕ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΣΜΕΥΤΟ και ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ: Στηρίζεται μόνο στις συνδρομές των μελών του, δεν συνδέεται με κανένα τρόπο με οποιοδήποτε κόμμα, οργάνωση, εταιρεία, ή ομάδα συμφερόντων του εσωτερικού ή του εξωτερικού, γεγονός που διασφαλίζεται και στο Καταστατικό του (άρα χρειάζεται και βασίζεται στη δική σου ΕΝΙΣΧΥΣΗ)

ΔΙΑΤΗΡΩ & ΕΠΕΚΤΕΙΝΩ ΤΙΣ ΕΠΑΦΕΣ ΜΟΥ με αξιόλογους ανθρώπους από κάθε τομέα της κοινωνίας, ανταλλάσσοντας γνώμες και προβληματισμούς ενώ συγχρόνως επεκτείνω τον κοινωνικό αλλά και επαγγελματικό μου περίγυρο με νέες γνωριμίες και ευκαιρίες.

ΕΧΩ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ:

- Ελεύθερης παρακολούθησης(δωρεάν) δεκάδων παρουσιάσεων επ' ωφελεία αποκλειστικά των μελών, καθώς και δεκάδων ημερίδων, σεμιναρίων, παρουσιάσεων & λοιπών εκδηλώσεων σε θέματα γενικού και ειδικού ενδιαφέροντος του ΕΛΙΣΜΕ αλλά και άλλων αντίστοιχων ινστιτούτων και φορέων.
- Ενεργού εθελοντικής συμμετοχής στις παραπάνω εκδηλώσεις, σε ομάδες εργασίας και σε συνεργασίες με άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα και φορείς εξωτερικού και εσωτερικού.
- Αρθρογραφίας σε ιστοσελίδες, περιοδικά, εφημερίδες και παρουσίας σε ΜΜΕ.

ΔΕΝ ΔΙΑΤΗΡΩ ΚΑΜΜΙΑ ΔΕΣΜΕΥΣΗ ή ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ καθόσον η παρακολούθηση και συμμετοχή είναι απολύτως ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ.

ΧΑΜΗΛΟ ΚΟΣΤΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ (50 ΕΥΡΩ το χρόνο). Το κόστος αυτό, σε τελευταία ανάλυση και με καθαρά οικονομικά κριτήρια είναι **ΑΝΤΑΠΟΔΟΤΙΚΟ**, αφού πέραν παρεχομένων των ευκαιριών ενημέρωσης και επιμορφώσεως, τα μέλη λαμβάνουν δωρεάν το τριμηνιαίο περιοδικό του Ινστιτούτου «Προβληματισμοί».

Εγγραφείτε, ως ώριμοι και ενεργοί πολίτες, στο Ινστιτούτο μας και παροτρύνετε και τους φίλους, με τις ίδιες ανησυχίες με εσάς για τα κοινά, να γίνουν μέλη μας. Πραγματοποιήστε μία νέα αρχή και Προγραμματίστε από την επόμενη Πέμπτη (10.00-12.00) να Επισκεφθείτε το χώρο μας (Νίκης 11, ΤΚ 10557, Σύνταγμα).

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ:

Τηλ: 0030-210-8211025-6 (από Τρίτη έως και Πέμπτη 09.30 με 14.00) ,

Fax: 0030-210-8211056

Web: www.elisme.gr,

e-mail: elesme@otenet.gr,

facebook: www.facebook.com/elisme.gr

Τα Σεπτεμβριανά του 1955

και γιατί η “ελληνοτουρκική φιλία” είναι ουτοπία.

Της Λιάνας Μυστακίδου

Η θλιβερή επέτειος του Πογκρόμ της 6/7ης Σεπτεμβρίου είναι μια ευκαιρία για να αφυπνιστούν συνειδήσεις. Οι Έλληνες της Πόλης εξοντώθηκαν, ξεριζώθηκαν βάσει οργανωμένου σχεδίου από την εποχή των Νεοτούρκων και το Πογκρόμ ήταν ίσως η τελευταία πράξη του δράματος.

Μια δημοκρατική κυβέρνηση, οργανώνει ομάδες πολιτών για να λεηλατήσουν και να καταστρέψουν περιουσίες Χριστιανών πολιτών, ελληνικής καταγωγής τους οποίους όφειλε να προστατεύει βάσει της Συνθήκης της Λωζάνης. Τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά, Εκείνο που δεν είναι γνωστό είναι το πόσο βαθιά ριζωμένο είναι το μίσος και η εχθρότητα εναντίον των μη Μουσουλμανικών μειονοτήτων που ζουν στην Τουρκία.

Η γνωστή δημοσιογράφος Αϊσέ Χιουρ υποστηρίζει ότι γνωρίζει πόσο βαθιές είναι οι ρίζες της εχθρότητας εναντίον των “άλλων” και σε άρθρο της που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Ταράφ το 2012 με τίτλο “Η Έκθεση για τις Μειονότητες της Δημοκρατίας” καταγράφει όλα όσα έγιναν σε βάρος των μη Μουσουλμάνων πολιτών. Ενδεικτικά αναφέρει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

-16 Μαρτίου 1923: Ο Ατατούρκ σε ομιλία του στα Άδανα είπε: “Η χώρα επέστρεψε πάλι στα χέρια των πραγματικών ιδιοκτητών της. Οι Αρμένιοι και οι άλλοι δεν έχουν κανένα δικαίωμα στα εδάφη αυτά. Αυτά τα εύφορα εδάφη ανήκουν στους Τούρκους”.

-Ιούνιος 1923: Αρχισαν να απομακρύνονται από τις δημόσιες υπηρεσίες οι Έλληνες, οι Αρμένιοι, οι Εβραίοι και να προσλαμβάνονται Μουσουλμάνοι. Τέθηκαν περιορισμοί στις μετακινήσεις των μελών των Μειονοτήτων εντός της επικράτειας. Η απόφαση αυτή ήταν τόσο ξαφνική που πολλοί άνθρωποι δεν μπόρεσαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους.

-Σεπτέμβριος 1923: Απαγορεύτηκε η επιστροφή των Αρμενίων που είχαν φύγει εξαιτίας του Πολέμου, στη γενέτειρά τους την Κιλικία (Αδανα)

-Δεκέμβρης 1923 :Διέταξαν την απομάκρυνση των Εβραίων από την περιοχή της Τσατάλτζα εντός 48 ωρών.

-24 Ιανουαρίου 1924: Για την έναρξη λειτουργίας Φαρμακείου ήταν υποχρεωτική η συμμετοχή Τούρκου.

-3 Μαρτίου 1924: Τέθηκαν περιορισμοί στην επισκευή, επέκταση και κατασκευή νέων σχολικών κτηρίων για τις εκπαιδευτικές ανάγκες των Μειονοτήτων. Το υπουργείο εθνικής παιδείας άρχισε να ελέγχει το πρόγραμμα διδασκαλίας των Μειονοτικών Σχολίων.

-3 Απριλίου 1924 με την ψήφιση του νόμου για την άσκηση του δικηγορικού επαγγέλματος, αφαιρέθηκαν οι άδειες ασκήσεως επαγγέλματος σε 460, από συνολικά 960 δικηγόρους. Το 57% των Εβραίων και των ¾ Ελλήνων και Αρμενίων έμειναν άνεργοι.

-29 Ιανουαρίου 1925: Επιβίβασαν τη νύχτα σε τρένο τον εκλεγμένο Πατριάρχη Κωνσταντίνο Αράπογλου και τον έστειλαν στην Θεσσαλονίκη, γιατί δεν ήταν αρεστός στην κυβέρνηση. Η υπόθεση έφτασε στην Χάγη και στην Κοι-

νωνία των Εθνών, αλλά μετά την απειλή της Τουρκίας ότι θα διώξει εκτός των συνόρων το Πατριαρχείο, η Ελλάδα αναγκάστηκε να αποσύρει την καταγγελία της και η υπόθεση έκλινε με την “οικειοθελή παραίτηση” του Πατριάρχη. -22 Απριλίου 1926 : Επιβλήθηκε η υποχρέωση της χρήσης της τουρκικής γλώσσας στην εμπορική αλληλογραφία. Όσοι δεν γνώριζαν τουρκικά απομακρύνθηκαν από τις εργασίες τους.

-13 Ιανουαρίου 1928: Τοιχοκολλήθηκαν παντού αφίσες με το σλόγκαν “συμπολίτη μίλα τουρκικά”.

-1933: Ο Πατριάρχης των Συροχαλδέων εξαιτίας των καταπιέσεων που υπέστη, αναγκάστηκε να φύγει από το Μάρντιν και να εγκατασταθεί στη Συρία. Δεν επέστρεψε ποτέ.

-21 Ιουνίου-4 Ιουλίου: Πογκρόμ εναντίον των Εβραίων στη Θράκη

-1938-1939: Λόγω του επικείμενου πολέμου εξαναγκάστηκαν να μετακινηθούν όλοι οι μη Μουσουλμάνοι που ζούσαν σε επαρχίες και χωριά, στα μεγάλα αστικά κέντρα.

-22 Απριλίου 1941 : Οι δυνάμεις της Στρατοχωροφυλακής μπήκαν ξαφνικά στα σπίτια των μη Μουσουλμάνων και συγκέντρωσαν 12.000 άνδρες, τους οποίους οδήγησαν στα τάγματα εργασίας για να σπάνουν πέτρες και να σκάβουν σήραγγες στα ελώδη, κακοτράχαλα μέρη της Μικράς Ασίας. Οι αξιωματικοί απειλούσαν τους άνδρες 20-40 ετών ότι δεν θα ξαναδούν την Πόλη.

-11 Νοεμβρίου 1942: Η κυβέρνηση Σαράτσογλου ψήφισε το βαρλίκι, το νόμο με τον οποίο λεηλατήθηκαν οι περιουσίες των Ελλήνων, των Αρμενίων και των Εβραίων. Όσοι δεν είχαν να πληρώσουν το ληστρικό φόρο που υπολογιζόταν αυθαίρετα, οδηγήθηκαν στα Τάγματα εργασίας στην Ερζερούμη. Πολλοί δεν άντεξαν τις κακουχίες και δεν επέστρεψαν ποτέ.

-6-7 Σεπτεμβρίου 1955: Πογκρόμ εναντίον των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης.

-1964: Η Τουρκία κατάργησε μονομερώς τη Συνθήκη φιλίας και απέλασε εντός 24 ωρών όλους τους Έλληνες υπηκόους, επιτρέποντας τους να πάρουν μαζί τους μόνο 200 λίρες Τουρκίας.

-1984: Έκλεισαν την Θεολογική Σχολή της Χάλκης Σίγουρα υπάρχουν και άλλες περιπτώσεις που πρέπει να προστεθούν σε αυτό τον μακρύ κατάλογο. Βέβαια στον ελλαδικό χώρο είναι περισσότερο γνωστή η περίπτωση των Απελάσεων του 1964 χάρη στην ταινία Πολιτική κουζίνα του Τάσου του Μπουλμέτη.

Καλό θα ήταν όλοι όσοι ασχολούνται με θέματα εξωτερικής πολιτικής να γνωρίζουν την κατάσταση αυτή και να μην βαυκαλίζονται με το όραμα της φιλίας, της συνεργασίας και της καλής γειτονίας. Το κακό έχει βαθιές ρίζες. Οι ελάχιστες φωνές ειλικρίνειας που υψώνονται από την απέναντι πλευρά δυστυχώς ηχούν σαν το βιολί μέσα σε ένα ποδοσφαιρικό ντέρμπι.....
militaire.gr

Σχολιάζοντας την Συμφωνία των Πρεσπών

Του Ταξιάρχου ε.α. Βασιλείου Ι. Βάσιλα

Σχολιάζοντας την ΣΥΜΦΩΝΙΑ των ΠΡΕΣΠΩΝ θα μπορούσε να πει κανείς χωρίς ενδοιασμό ότι η ΣΥΜΦΩΝΙΑ αυτή φέρνει στην μνήμη μας την ΑΝΤΑΛΚΗΔΕΙΟ ΕΙΡΗΝΗ. Αναρωτιέται κάθε σώφρων και νουνεχής πατριώτης τι θα μπορούσε να προσθέσει στις ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΔΙΑΠΡΕΠΩΝ και ΚΑΤΑΞΙΩΜΕΝΩΝ ΣΥΝΕΛΛΗΝΩΝ σχετικών με την ΣΥΜΦΩΝΙΑ αυτήν που έχουν ως εξής :

ΠΡΩΤΟ: Του τέως Προέδρου της Δημοκρατίας κυρίου Σαρτζετάκη, ο οποίος Δήλωσε ότι <<... Ο ΕΘΝΟΠΡΟΔΟΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ του εγχωρίου ΚΑΤΑΤΡΟΠΩΘΕΝΤΟΣ ΚΟΥΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ συνεχίζεται αφού πρωτοστατούν από εκδικητική μανία αδιάντροπα ΦΥΤΑΔΕΣ ΚΟΥΜΜΟΥΝΙΣΤΟ ΣΥΜΜΟΡΙΤΕΣ της περιόδου 1940-1949 και ΑΠΟΓΟΝΟΙ των >>. Όλα αυτά τα οποία ΔΗΛΩΣΕ ευθαρσώς και μετά ΠΑΡΗΣΙΑΣ ο εντιμότατος και ΑΔΕΚΑΣΤΟΣ Ανώτατος Δικαστικός λειτουργός Εξοχότατος κύριος Χ. Σαρτζετάκης αν τα έλεγε οποιοσδήποτε εξ ημών, θα τον εχαρακτήριζαν οι Κυβερνώντες, κατ' ελάχιστον ως ΦΑΣΙΣΤΑ και ΑΚΡΟΔΕΞΙΟ.

Η ΔΗΛΩΣΗ αυτή περιτοίει ιδιαίτερη τιμή στον ΑΝΔΡΑ τον οποίο προβάλλουμε προς μίμηση και ιδιαίτερα προς τους ΝΕΟΥΣ αν και δεν είναι η πρώτη φορά που ορθώνει το ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ του σε θέματα παρανομίας και διαφθοράς, για τα οποία θα έπρεπε η ΠΟΛΙΤΕΙΑ να τον ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΕΙ, για την πάταξη των ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΩΝ και την εξυγίανση του Δημοσίου Βίου, διότι ΑΝΘΡΩΠΟΙ τοιούτου ΗΘΙΚΟΥ ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΟΣ σπανίζουν στον τόπο μας.

ΔΕΥΤΕΡΟ Ο Παγκοσμίου κύρους και ΠΡΟΒΟΛΗΣ σοφολογιότατος και γνήσιος ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ κύριος Μ. Θεοδωράκης, ο οποίος στον λόγον τον οποίον εκφώνησε στο ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ της 4/2/2018 στην Πλατεία ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ μεταξύ των άλλων είπε (και τι δεν είπε) και τα εξής <<...Ναι είμαι ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ και μάχομαι τον ΦΑΣΙΣΜΟ σε όλες του τις μορφές και προ πάντων στην πιο ΑΠΑΤΗΛΗ και ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ μορφή του την ΑΡΙΣΤΕΡΟΣΤΡΟΦΗ.... σαν αυτήν των μειοψηφειών που μας κυβερνούν και καταστρέφουν την ΧΩΡΑ μας. >>

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του αναφέρει << Αν αναγνωρίσουμε αυτή τη στιγμήτο όνομα είναι σαν να ανοίγουμε ΔΙΑΠΛΑΤΑ τα ΣΥΝΟΡΑ μας σε αυτούς που μας ΑΠΕΙΛΟΥΝ ανοιχτά και ΞΕΔΙΑΝΤΡΟΠΑ μέσα από το ίδιο τους το ΣΥΝΤΑΓΜΑ>> το οποίο, μπορούν να το αλλάξουν πρόσκαιρα, για να επιτύχουν τις γνωστές ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ και όταν τις επιτύχουν να επαναφέρουν τις γνωστές περί ΑΛΥΤΡΩΤΙΣΜΟΥ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ των.

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του αναφέρει ότι << Οφείλουμε να επαγρυπνούμε >> και εδώ θα θυμηθούμε τον Ν. Καζάζη στον οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια << για την διαφύλαξη της ΕΘΝΙΚΗΣ μας ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΟΣ... Η περίπτωση της ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ είναι ακόμη νωπή. Το επόμενο ΘΥΜΑ θα είναι η Χώρα μας. >> Σε άλλο σημείο αναφέρει, ότι << Το γεγονός ότι υπάρχουν χώρες που αναγνωρίζουν τα ΣΚΟΠΙΑ με το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, παραβλέποντας, ότι έτσι γελοιοποιούνται μπροστά στην ΙΣΤΟΡΙΑ δεν νομίζω ότι μας αφορά, αφού η δική μας ΑΠΟΦΑΣΗ και ΜΟΝΟ είναι που θα νομιμοποιήσει ΙΣΤΟΡΙΚΑ και θα κρίνει ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΑ το θέμα αυτό. Γιατί μόνο εμάς τους ΕΛΛΗΝΕΣ το όνομα της ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ είναι ΑΝΑΠΟΣΠΑΣΤΟ ΚΤΗΜΑ του ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ. Και για να το πω και πιο ΑΠΛΑ χρειάζεται η ΒΟΥΛΑ της ΕΛΛΑΔΟΣ, για να ΜΠΟΥΝ τόσο στο ΝΑΤΟ όσο και στην Ε.Ε

>> και συνεχίζει << Η ΛΥΣΙΣ είναι ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ >>. ΤΡΙΤΟ. Αλλά δεν είναι μόνο οι ΣΟΦΕΣ απόψεις των συγχρόνων ΔΙΑΠΡΕΠΩΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ και ΚΑΤΑΞΙΩΜΕΝΩΝ συμπατριωτών μας είναι και αυτές των παλαιότερων παρομοίων των με κυριότερον τον τέως πρύτανη του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών αείμνηστο Νεοκλή Καζάζη, ο οποίος σε σύγγραμμά του το 1907 με θέμα <<ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ >> στις σελίδες 285 και επέκεινα στο κεφάλαιο << Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ >> σχετικά με τα όρια του ΕΔΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΟΣ της ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ γράφει << Ανάγκη μόνο να εξαιρεθεί από της ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ το τμήμα εκείνο ... το συνορεύον προς την ΣΕΡΒΙΑΝ και την ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΝ ήτοι το νομόν του ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟΥ η πρωτεύουσα παλαιά μητρόπολη των Σέρβων Βασιλέων τα ΣΚΟΠΙΑ >>. Που ως επαρχία της ΣΕΡΒΙΑΣ σημειώνεται σε γραμματόσημο μέχρι το 1940 ως ΒΑΡΔΑΣΚΑ. Και συνεχίζει ο Ν.Κ αναφέροντας ότι << Την ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ αποτελούν οι δύο νομοί (ΒΙΛΑΕΤΙΑ κατά την Τουρκική) της ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ και του ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ στους οποίους πλεονάζει το ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ >>.

Σε άλλο βιβλίο του με τίτλο << Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ των ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ >> το οποίο έγραψε το 1925 οπότε η κατανομή της ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ είχε πραγματοποιηθεί με την Συνθήκη της ΛΩΖΑΝΗΣ αναφέρει την ακόλουθη προφητική ΥΠΟΘΗΚΗ προς τις επερχόμενες γενιές η οποία έχει ως εξής << ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ είναι κατ'εξοχήν Ελληνικό ΠΡΟΒΛΗΜΑ εν τη χερσονήσω του ΑΙΜΟΥ. Η οριστική αυτού λύση δεν εσημειώθει ακόμαο μέγας Αγών υπέρ της Εθνικής αποκαταστάσεως ανεστάλη επί του παρόντος αλλά δεν ετερματίσθη. Καθήκον έχουν να κατανοήσουν τούτο οι διανοούμενοι των Ελλήνων, θάπτον ή βράδιον θέλει σημάνει και πάλιν του κινδύνου ο κώδων καλών εις προσοχήν, αλλά και εγρήγορσιν και ενέργεια το γένος των Ελλήνων >>. Δεν πέρασαν παρά μόνο 19 χρόνια από την προφητική αυτή ΔΗΛΩΣΗ και το καλοκαίρι του 1944 ο τότε πρόεδρος της ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ στρατάρχης Τίτο (δεύτερος στην ιεραρχία του Κουμμουνισμού μετά τον ΣΤΑΛΙΝ) προς πραγματοποίηση των σκοπών του ΠΑΝΣΛΑΒΙΣΜΟΥ ανεκήρυξε την μέχρι τότε επαρχία της ΒΑΡΔΑΣΚΑΣ ως την δην Ομόσπονδη Λαϊκή Σοσιαλιστική Δημοκρατία με το ΚΛΕΜΜΕΝΟ όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Και τίθεται ευθέως το ερώτημα προς τον κατά τα άλλα σεβαστόν πρόεδρον της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ο οποίος σε αντίθεση με τους προλαλήσαντας, με τις ΔΗΛΩΣΕΙΣ του ΕΠΑΙΝΕΙ και κατά συνέπεια θα υπογράψει τη συμφωνία των ΠΡΕΣΠΩΝ, ως μία ΕΠΙΤΥΧΙΑ, είναι εν ΑΡΜΟΝΙΑ με την συνείδηση του και την θέληση του ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ :

Και αναρωτιέμαι εγνώριζε τις ΥΠΟΘΗΚΕΣ του αειμνήστου Νεοκλή Καζάζη περί << του χρέους το οποίο έχουν οι διανοούμενοι των Ελλήνων (ως ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ και ΑΥΤΟΣ και όχι μόνο) να βρίσκονται εν εγρηγόρσει, για την αντιμετώπιση του ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ και αν το εγνώριζε τι έπραξε τόσα χρόνια που ΗΓΕΜΟΝΕΥΕΙ στην πολιτική ΖΩΗ για αυτό : Και τι έπραξε καθ'όλην αυτήν την περίοδο, για να μην ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΗ η ΒΑΡΔΑΣΚΑ ως ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ από 140 χώρες της ΥΦΗΛΙΟΥ:

Θλίβομαι βαθύτατα διότι σε όλες (μα όλες) τις εκλογές σας τιμούσα με την ψήφο μου και με γνωρίζετε, γιατί με παίρνατε τηλέφωνο ο ίδιος προσωπικά.

Η σημερινή Κυβέρνηση η οποία ΥΠΕΓΡΑΨΕ την ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ των ΠΡΕΣΠΩΝ με τις στοιχειώδεις γνώσεις τις οποίες διαθέτουμε περί πολιτικής φρονούμε ότι είναι ΑΚΥΡΗ διότι δε είναι σύμφωνη μ' αυτήν ολόκληρη η Κυβέρνηση παρά μόνο από το ΣΥΡΙΖΑ . Εφ' όσον έτσι έχουν τα πράγματα γιατί δεν παρεμβαίνετε εξοχότατε τόσο ως ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ του ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ και ΤΗΡΗΤΗΣ του ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ , αλλά και ως ΔΙΑΠΡΕΠΗΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΛΟΓΟΣ για να την ΑΚΥΡΩΣΕΤΕ :

Και εάν εκ των καθηκόντων Σας δεν έχετε τέτοια ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ γιατί ενώ είναι αντίθετη προς την μεγάλη μερίδα του Ελληνικού Λαού , δεν προκηρύσσετε ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ και αν αυτό δεν εμπίπτει στη ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ Σας , γιατί δεν κάνετε κάτι που οπωσδήποτε εμπίπτει στην ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ Σας που είναι η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ Σας :

Μόνο τότε θα είστε ΑΞΙΟΣ του ΘΩΚΟΥ τον οποίον κατέχετε και ΑΞΙΟΣ της ΠΑΤΡΙΔΟΣ και θα μείνετε στην ιστορία ως ΦΩΤΕΙΝΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ για τις ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΓΕΝΙΕΣ των ΕΛΛΗΝΩΝ (Αν θα υπάρξουν κι από αυτές ένεκα των ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΩΝ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ) .

Αλήθεια γνωρίζετε κύριε Πρόεδρε , ότι το 2017 οι ΘΑΝΑΤΟΙ Ανήλθαν στις 113247 και οι ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΚΑΤΗΛΘΑΝ στις 81850 είχαμε δηλαδή μείωση του Πληθυσμού της χώρας κατά 31397 μη υπολογιζομένων των ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ :

Θα μου απαντήσετε (ενδεχομένως) ότι οι ΑΠΩΛΕΙΕΣ αυτές θα αναπληρωθούν από τους ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ τους οποίους η ΕΞΟΧΟΤΗΤΑ Σας ΠΡΟΣΚΑΛΕΣΕ στην ΦΙΛΟΞΕΝΗ (όπως είπατε) ΧΩΡΑ μας μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνονται και ΑΔΥΣΤΑΚΤΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ή ακόμα και ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ (να είχατε τουλάχιστον την πρόνοια να ξεχωρίσετε τους χριστιανούς) αυτά όλα είναι καταγεγραμμένα από τις τηλεοπτικές κάμερες και δεν αποτελούν αποκύημα της φαντασίας μας .

Και μετά αυτήν την παρένθεση επανερχόμεθα επί της ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΟΥ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ (που εάν την ΥΠΟΓΡΑΨΕΤΕ) θα Σας στιγματίσει ως έτερον ΑΝΤΑΛΚΙΔΑ . Αναρωτηθήκατε " τι θα είχατε να απαντούσατε στον τέως Πρόεδρο της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ αείμνηστον Κ. Καραμανλή (ο οποίος σας ανέδειξε) αν ΕΡΧΟΤΑΝ στον ΥΠΝΟ Σας μαζί με τις ΕΡΙΝΥΕΣ (που τιμωρούσαν την αδικπραγμία και τους εγκληματίες , διότι περί ΕΘΝΙΚΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ πρόκειται η ΠΡΟΔΟΣΙΑ της ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ στους ΣΛΑΒΟΥΣ) . Επαναλαμβάνω αν ήρχετο στον ύπνο Σας ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ Σας και Σας έθετε το ΕΡΩΤΗΜΑ << Ωστε λοιπόν , ούτε ΕΣΕΝΑ τέκνο ΠΡΟΚΟΠΗ (κατά το τέκνο ΒΡΟΥΤΕ) δεν ΣΥΓΚΙΝΕΙ το ΔΑΚΡΥ μου , ενώπιό του ανά την ΥΦΗΛΙΟ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ για την ΓΕΝΕΤΕΙΡΑ μου , για την οποία ΑΓΩΝΙΣΤΗΚΕ ο Δάσκαλος πατέρας μου ; >> όπως ΑΝΕΡΥΘΡΙΑΣΤΑ χωρίς ΝΤΡΟΠΗ , χωρίς αιδώ ΔΗΛΩΣΑΤΕ ΕΠΙΣΗΜΩΣ . Τι θα ΑΠΑΝΤΟΥΣΑΤΕ ; Ότι είναι μια καλή ΣΥΜΦΩΝΙΑ ; Τι να τα κάνω τα πτωχία και τι αξία έχουν , όταν αυτά δεν ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΝΟΝΤΑΙ στην ιστορική ΡΗΣΗ που λέγει << Ο ΛΑΟΣ και προ πάντων οι ΗΓΕΤΕΣ (οι ΤΑΓΟΙ) πρέπει να θεωρούν ΕΘΝΙΚΟ ότι είναι ΑΛΗΘΕΣ >> και ΑΛΗΘΕΣΤΕΡΟ από το ότι η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ της οποίας η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ αριθμεί χιλιάδες χρόνια δεν υπάρχει . ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΑΤΕ λοιπόν τις ΘΕΣΕΙΣ Σας ΕΞΟΧΟΤΑΤΕ με ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ . Όσο είναι καιρός καθ' όσον , κατά Θουκυδίδη << ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ ΟΥ ΜΕΝΕΤΟΙ >> και το γνωρίζετε αυτό καλύτερα παντός άλλου και δια τους εγκρίτους αναγνώστες μας το ερμηνεύουμε που σημαίνει ότι << οι καιροί δεν περιμένουν να τους ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ και περνούν γρήγορα >> .

Αλλά και οι παραινήσεις στο Ρ32 της Ιλιάδος που μας συμβουλεύουν ότι << Μόνο όταν γίνει το κακό ο ανόητος μαθαίνει >>

ας βιαστούμε λοιπόν για να προφθάσουμε το ΚΑΚΟ .

Τέλος κατά Αριστοτέλη << Ευγενής μεν εστίν το εξ αγαθού γένους , ΓΕΝΝΑΙΟ δε το μη ΕΞΙΣΤΑΜΕΝΟ εκ της αυτού φύσεως >> Και εξ όσων γνωρίζουμε και ΕΥΓΕΝΗΣ αλλά και ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΕΙΣΤΕ .

Μένει μόνο να το ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΕΤΕ στην ΠΡΑΞΗ , διότι μόνο οι ΠΡΑΞΕΙΣ ΜΕΤΡΟΥΝ στην ΙΣΤΟΡΙΑ . Με την ΓΕΝΝΑΙΑ ΠΡΑΞΗ της ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΣΑΣ ως έσχατο αλλά ΜΕΓΙΣΤΟ μέσο ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ της ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗΣ συμφωνίας των ΠΡΕΣΠΩΝ θα μείνετε στην Ιστορία ως ΦΩΤΕΙΝΟ και ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ για τις ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΓΕΝΙΕΣ και των ανά την ΥΦΗΛΙΟΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ μας .

Τολμήστε το αυτό Εξοχότατε θα βγήτε ΚΕΡΑΙΣΜΕΝΟΣ και η Οικογένεια Σας θα ΣΕΜΝΗΝΕΤΑΙ και θα είναι ΥΠΕΡΦΑΝΗ . Λίγο το έχετε αυτό ; Βεβαίως δεν είμαι ΔΙΑΣΗΜΟΣ , όπως οι προαναφερθέντες , τις απόψεις των οποίων αναφέραμε , γιατί στην Ελλάδα σημασία δεν έχει " το τι λέγει κάποιος αλλά ποιός το λέγει " , αυτό όμως δεν μου στερεί το ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ να έχω ΑΠΟΨΗ και να την ΔΙΑΤΥΠΩΝΩ και η ΣΥΜΦΩΝΙΑ των ΠΡΕΣΠΩΝ κατά την ΑΠΟΨΗ μου είναι ΚΑΤΑΦΟΡΑ ΑΔΙΚΗ για την ΠΑΤΡΙΔΑ μας .

Όσο για τους ΣΚΟΠΙΑΝΟΥΣ είναι γνωστή η ΑΣΥΝΕΠΕΙΑ των , τόσο για την μη τήρηση της ΕΝΔΙΑΜΕΣΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ , αλλά και διότι πριν στεγνώσει το μελάνι επί της υπογραφείσης συμφωνίας των ΠΡΕΣΠΩΝ , στην ομιλία που εκφώνησε ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ της FYROM διατύπωσε κατ' επανάληψη τη ΦΡΑΣΗ << Εσείς οι ΕΛΛΗΝΕΣ και ΕΜΕΙΣ οι ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ >> . Και ο παριστάμενος ΕΛΛΗΝ πρωθυπουργός , με την κουστοδία των ταλαιπωρων ΑΒΟΥΛΩΝ ΔΥΣΜΟΙΡΩΝ ΑΜΗΧΑΝΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΣΥΡΙΖΕΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ , αντί να κάνει παρατήρηση στον ΘΡΑΣΥΤΑΤΟΝ ΣΚΟΠΙΑΝΟ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΝ , για το ΣΚΟΠΙΜΟ ΑΤΟΠΙΜΑ του αυτό , να ΕΠΙΔΙΔΕΤΑΙ σε ένα ΣΑΡΔΟΝΙΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΑΜΗΧΑΝΙΑΣ και ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΗΣ για την ΕΘΝΙΚΗ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ από την ΕΘΝΙΚΗ ΜΕΙΟΔΟΣΙΑ που μόλις πριν λίγα λεπτά είχε ΔΙΑΠΡΑΞΕΙ , που αρμόζει μόνο σε ΗΤΗΤΗΜΕΝΟΥΣ .

Τη ΘΛΙΒΕΡΗ αυτή ΕΙΚΟΝΑ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗΣ σαν να επρόκειτο περί ΗΤΗΤΗΜΕΝΟΥ την οποίαν παρακολουθούσε , (από ΑΜΕΣΗ μετάδοση της ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ) Ο ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ θα ντροπιάζει δια ΒΙΟΥ όλους αυτούς τους ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΜΕΙΟΔΟΤΕΣ που την ΥΠΕΓΡΑΨΑΝ αλλά και τους ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΥΣ που την ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ την ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗ και ΕΘΝΙΚΑ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ αυτή ΣΥΜΦΩΝΙΑ την οποίαν ο Εξοχότατος κύριος πρόεδρος της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΑΚΟΥΣΟΝ ΑΚΟΥΣΟΝ θεωρεί ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑ , για την ΕΛΛΑΔΑ και προβαίνει χωρίς να αισχύνεται σε επίσημες ΔΗΛΩΣΕΙΣ , υπέρ ΑΥΤΗΣ .

Για όνομα του ΘΕΟΥ κύριε πρόεδρε εσείς δεν παρακολουθήσατε την ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΗ ΕΚΕΙΝΗ ΣΚΗΝΗ ;

Και τι συζητήσατε με την ΣΥΖΥΓΟ ή τα ΤΕΚΝΑ Σας ; Για να σας προφυλάξουν από το να αποφύγετε τη ΔΗΛΩΣΗ (ΓΚΑΦΑ) ; Εδώ και πολλά χρόνια οι Η.Π.Α πασχίζουν να εντάξουν την FYROM στο ΝΑΤΟ με το όνομα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ που ιστορικά και ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο ότι δεν τους ανήκει . Τι θα πείραζε τις Η.Π.Α να την εντάξουν με το όνομα το οποίο ίσχυε μέχρι το 1944 και ήταν ΒΑΡΔΑΣΚΑ ; Η μήπως ΕΝΔΙΔΟΥΝ (ΥΠΟΚΥΠΤΟΥΝ) στις πιέσεις των ΣΚΟΠΙΑΝΩΝ (και αυτό θα ήτο ΗΚΙΣΤΑ ΚΟΛΑΚΕΥΤΙΚΟ για μια ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ σαν τις Η.Π.Α) . Εκτός αν οι Μεγάλοι Επιτελείς του ΥΠΕΞ των Η.Π.Α ΑΞΙΟΛΟΓΟΥΝ ως ΜΕΙΖΟΝΟΣ σημασίας την ΓΕΩΣΤΡΑΤΗ-

ΓΙΚΗ Θέση της ΒΑΡΔΑΣΚΑ έναντι της ΕΛΛΑΔΟΣ .Και τι έπραξαν οι Ελληνικές Κυβερνήσεις για να τονίσουν την ΓΕΩΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΞΙΑ της ΕΛΛΑΔΟΣ;

Για όλους αυτούς τους λόγους Σας συμβουλεύω ως μεγαλύτερος Σας , εσάς που ΑΡΧΕΤΕ των ΕΝΟΠΛΩΝ μας ΔΥΝΑΜΕΩΝ στις οποίες έχω την μεγάλη τιμή να ανήκω δια βίου (διότι ο αξιωματικός δεν αποστρατεύεται ποτέ)

ΑΚΥΡΩΣΑΤΕ

δια παντός Νομίμου τρόπου όπως ήδη Σας ανέφερα την ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗ και ΚΑΤΑΦΟΡΑ ΑΔΙΚΗ για την πατρίδα μας αυτήν ΣΥΜΦΩΝΙΑ . Άλλωστε αυτό αποτελεί ΑΠΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ και ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ να την ΣΕΒΑΣΤΕΙΤΕ . Μόνο τότε θα τονώσετε το ΕΘΝΙΚΟ ΦΡΟΝΗΜΑ των ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Μόνο τότε θα είστε ΑΞΙΟΣ της ΠΑΤΡΙΔΟΣ και του ΕΘΝΟΥΣ των ΕΛΛΗΝΩΝ. Σε κάθε άλλη περίπτωση θα εκληφθεί ότι λαμβάνετε θέση (ως μη έδει) υπέρ της κυβερνήσεως , η οποία Σας ανέδειξε στον ΘΩΚΟΝ του ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ , που ήδη διαδίδεται , από ορισμένους κακόβουλους κύκλους , χωρίς εμείς να τις αποδεχόμεθα .

Αυτά και ο έχων τα ότα ακούειν ακουέτω .

Εν ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ Εξοχότατε , όπως θα έλεγε ο κ.Καρατζαφέρης ,Εσείς ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΕ και σε εμάς τους ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ ΑΠΟΜΕΝΕΙ να Σας ΕΠΑΙΝΕΣΟΥΜΕ ή να Σας ΨΕΞΟΥΜΕ . Αν ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ να ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΤΕ στα ΠΑΛΑΤΙΑ ή στις ΚΑΡΔΙΕΣ των ΠΑΝΕΛΛΗΝΩΝ , με την ΙΣΤΟΡΙΚΗ Σας ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ . Βαρύς τούτος ο ΛΟΓΟΣ μια πέρα για πέρα ΑΛΗΘΙΝΟΣ . Ο ηγέτης Όποιον ΘΩΚΟΝ κι αν κατέχει είναι τεταγμένος να ΥΠΗΡΕΤΕΙ την ΠΑΤΡΙΔΑ και τον ΛΑΟ της και όχι το ίδιο συμφέρον.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Ως Μέγα ΔΙΔΑΓΜΑ εκ του όλου κειμένου θα μπορούσαμε να καταλήξουμε στο ακόλουθο ΣΟΦΙΣΜΑ << Όταν λέμε στα ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ για την ΑΠΟΔΕΙΞΗ ενός ΘΕΩΡΗΜΑΤΟΣ `` όπερ δει δείξε `` σημαίνει ότι το Θεώρημα πρέπει (δει) να το αποδείξουμε στην ΠΡΑΞΗ , διότι αν δεν το ΑΠΟΔΕΙΞΟΥΜΕ δεν έχει καμία ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΞΙΑ , γι' αυτό και λέμε μετά την ΑΠΟΔΕΙΞΗ την περίφημη φράση `` όπερ έδει δείξε ``

Κάτι ανάλογο συμβαίνει με την ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ η οποία για να έχει ΑΞΙΑ πρέπει να ΑΠΟΔΕΙΧΘΕΙ στην ΠΡΑΞΗ δηλαδή `` Ήπερ ΔΕΙ ΔΕΙΞΕ `` (καθ' όσον η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ είναι λέξη θηλυκού γένους) και όταν στην πράξη η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ αποδειχθεί τότε λέμε `` ήπερ έδει ΔΕΙΞΕ ``

ΑΠΟΔΕΙΞΑΤΕ λοιπόν την ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΑ Σας ΕΞΟΧΟΤΑΤΕ με το να προτιμήσετε την ΕΝΤΙΜΟΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ από τον ΘΩΚΟΝ του ΠΡΟΕΔΡΟΥ. Η επιλογή Σας αυτή θα Σας κατατάξει στην Ιστορία με τον τιμητικόν τίτλο του ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΔΡΟΣ , όχι ως ΑΝΤΑΛΚΙΔΑ αλλά ως Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ .

Εδώ λοιπόν βρίσκεστε στο ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ , κλείνοντας τη ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ Σας να ΕΠΙΛΕΞΕΤΕ . Ιδού πεδίο ΔΟΞΗΣ ΛΑΜΠΡΟΝ που είναι η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ υπέρ του ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ .

Εξοχότατε είστε αρκετά νοήμων ώστε να θεωρούμε περιττό να Σας τονίσουμε τον ΑΝΤΙΚΤΥΠΟ του ΜΕΓΕΘΟΥΣ της ΠΡΑΞΕΩΣ Σας αυτής στον ανά την ΥΦΗΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ , όταν ένας ΗΓΕΤΗΣ του ΑΝΑΣΤΗΜΑΤΟΣ Σας θα ΚΑΤΟΡΘΩΣΕΙ να ΑΝΑΤΡΕΨΕΙ ή ΑΚΥΡΩΣΕΙ την ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΣΑ ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗ και ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ (ΠΑΡΑΝΟΜΗ) ΣΥΜΦΩΝΙΑ των ΠΡΕΣΠΙΩΝ , η οποία είναι όχι μόνο ΑΝΤΙΘΕΤΗ προς την μεγάλη

ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ του ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ αλλά και ΑΔΙΚΗ , διότι ΕΚΧΩΡΕΙ στο κράτος της ΒΑΡΔΑΣΚΑΣ , εκτός από το ΕΝΔΟΞΟ και ΙΣΤΟΡΙΚΟ όνομα της ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ και την ΓΛΩΣΣΑ και την ΕΘΝΙΚΟΤΗΤΑ , αλλά και είναι ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥ και ωμού ΑΠΡΟΚΑΛΥΠΤΟΥ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥ .

Στο κάτω κάτω τι θα εμπόδιζε τις Η.Π.Α και την Ε.Ε να δεχθούν την εισδοχή της χώρας αυτής στο ΝΑΤΟ και στη Ε.Ε με το πραγματικό της όνομα ΒΑΡΔΑΣΚΑ και όχι με το ΚΛΕΜΜΕΝΟ ; Τόσο περισσότερο εκτιμούν οι Μεγάλοι μας Σύμμαχοι την ΓΕΩΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΞΙΑ του κράτους αυτού από αυτήν της ΕΛΛΑΔΟΣ; Αλλά την ΕΛΛΑΔΑ την έχουν σίγουρη αφού υπάρχουν κυβερνήσεις με μειωμένες ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ και ΒΟΛΕΥΟΝΤΑΙ.

Για όλους αυτούς τους ΛΟΓΟΥΣ Σας ΙΚΕΤΕΥΩ ΑΡΘΕΙΤΕ στο ΥΨΟΣ των ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ ΟΡΘΩΣΑΤΕ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ Σας με την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ Σας , για να ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ (ΑΚΥΡΩΘΕΙ) η Υπογραφείσα ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΗ ,ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗ και ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ. Ούτω Πράττοντας θα αποκτήσετε τη ΔΟΞΑ των ΗΓΕΤΩΝ των δύο ΟΧΙ του Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ και του Τρίτου του ΣΧΕΔΙΟΥ ΑΝΑΝ.

Σας ΠΑΡΑΚΑΛΩ Σας ΙΚΕΤΕΥΩ και Σας ΕΚΛΙΠΑΡΩ να ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΙΤΕ , διότι αυτό εκτός του ότι το ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ το ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ θα συμβάλει και στην ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ Σας ΔΟΞΑ τον ΘΑΥΜΑΣΜΟΝ και την ΑΠΡΟΣΜΕΤΡΗΤΟΥ ΑΞΙΑΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗ του ανά την ΥΦΗΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ , ενώ εάν δεν το πράξετε θα μείνετε στην ΑΦΑΝΕΙΑ και την ΑΣΗΜΑΝΤΟΤΗΤΑ Της ΙΣΤΟΡΙΑΣ , επ' αυτού Σας θυμίζω το << Αρχή Άνδρα δείξει >> του Αριστοτέλους (Ηθ. Νικ.ν1.16).

Και δεν θα είναι η ΠΡΩΤΗ φορά που στην τρισένδοξη Ιστορία της Ελλάδος η ΘΑΡΡΑΛΕΑ και ΓΕΝΝΑΙΑ ΣΤΑΣΗ ενός ΑΝΔΡΟΣ με πρόσφατη του Αείμνηστου Τάσου Παπαδόπουλου ανέστρεψε τα Σχέδια των Ισχυρών .

Αναλογιστήκατε εξοχότατε την χαρά των ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΝ και την ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΤΑΣΗ που θα νοιώσει κάθε ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ στο άκουσμα της ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ της ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ; ΑΝΑΛΟΓΙΣΤΗΚΑΤΕ τον ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟ που θα συναισθανθούν , όταν θα ακούσουν τους ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΥΣ ΗΧΟΥΣ των ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΙΩΝ των απανταχού της ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ , όπου υπάρχουν ΕΛΛΗΝΕΣ στο άκουσμα της ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ της ΚΑΤΑΠΤΥΣΤΗΣ και ΤΑΠΕΙΝΩΤΙΚΗΣ αλλά και προπάντων ΑΔΙΚΗΣ για τα ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ των ΠΡΕΣΠΙΩΝ , η οποία μόνο σε ΗΤΤΗΜΕΝΟΥΣ μετά από ΠΟΛΕΜΟ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ και κατά την οποίαν πριν στεγνώσει το μελάνι επί της ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΣΗΣ συμφωνίας οι ΑΝΤΙΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ την ΠΑΡΕΒΙΑΣΑΝ ΚΑΤΑΦΟΡΑ και ΘΡΑΣΥΤΑΤΑ με την φράση << Εσείς οι ΕΛΛΗΝΕΣ και εμείς οι ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ >> και όλα αυτά ΠΑΡΟΥΣΙΑ του ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ του Υπουργού ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ο οποίος εσχέδιασε το ΤΕΡΑΤΟΥΡΓΗΜΑ αυτό και του συνόλου των ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ Βουλευτών του (ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ) ΚΟΜΜΑΤΟΣ .

Οι ταπεινωτικές αυτές εικόνες τις οποίες παρακολούθησε ο ανά τη ΥΦΗΛΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ θα αποτελέσουν τις ΕΡΙΝΥΕΣ (που τιμωρούσαν τις αδικοπραγίες) και τις ΤΥΨΕΙΣ που θα τους ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ δια ΒΙΟΥ .

Είπα και ελάλησα αμαρτίαν ουκ έχω .

Κόρος, Ύβρις, Άτη

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Το να επαναπαύεται κάποιος σε δάφνες, τις οποίες κέρδισε σε ένα συγκεκριμένο ή σε σειρά αγώνων αποκλείει κάθε προϋπόθεση μιας καθ'οιανδήποτε θεώρησης δημιουργικότητας. Η δημιουργικότητα, ως φυσικόν, είναι η εκδικήτρια δύναμις κατέναντι εκείνων, που έχουν σαν κανόνα ζωής την παθητικότητα.

Η ακατάλληλη πρακτική, η οποία όταν ακολουθείται από τους επί δαφνών επαναπαυομένους μπορεί να αντιστρέψει ατομικές ή και συλλογικές καταστάσεις. Ως εκ τούτου ο επαναπαυόμενος ένεκα της απομακρύνσεως του συνειδητού του από την κάθε στάση από θέση ή από το δέον του ενεργού του βίου και της ευστόχου πολιτείας του υφίσταται μίαν ενεργόν εκτροπή. Αυτή η ενεργός εκτροπή μπορεί να αποδοθεί και κατανοηθεί μέσω του τριπτύχου «κόρος, ύβρις, άτη». Η αντικειμενική προσέγγιση του τριπτύχου μας δια φωτίζει μετά την ερμηνεία του, ότι «**κόρος**» είναι ο κορεσμός, είναι ο χορτασμός. «**Ύβρις**» είναι η αναισχύνητος συμπεριφορά, η κυνική αναίδεια, η αυθάδεια, η αμετροέπεια, το θράσος, η προκλητικότητα. «**Άτη**» είναι η συμφορά, η θεία οργή, το συνεπαγόμενο πλήγμα.

Η προσέγγιση, η αναγομένη στον υποκειμενισμό σηματοδοτεί τον «κόρον» σαν την ανάπτυξη μιας ψυχολογικής συνθήκης, όπου το μη αυτοελεγχόμενο υποκείμενο διαφθείρεται, εκτραχύνεται, εκφασίλλεται, εκχυδαΐζεται και εν πάση περιπτώσει αλλοιώνεται σαν νοήμων μονάδα και σαν προσωπικότητα ένεκα μιας τινος προηγηθείσης επιτυχίας. Η «ύβρις» μέσω της υποκειμενικής θεωρήσεως, θα λέγαμε, ότι είναι συνέπεια του κόρου και η οποία προκαλεί απώλειαν πνευματικής και ηθικής ισορροπίας. Συνεπάγεται μίαν ανισορροπίαν, η οποία αδυνατεί να προσδιορίσει τις ταυτότητες των αξιών και των λοιπών μεγεθών και άλλων γνωρισμάτων που ανάγονται σε τύπους χαρακτηρισολογικούς και ανθρωπιστικούς. Η «άτη» υποκειμενικώς μπορεί να αποδοθεί σαν μία παρόρμηση που δεν ελέγχεται από ένα αλλοιωμένο χαρακτήρα και ο οποίος υποχρεώνει το σύστημα ανισόρροπος ψυχή/θαμπωμένη λογική στο να ενεργεί προς κατάληψιν αδιανοήτων αντικειμενικών σκοπών. Η άτη είναι ενσάρκωσις μιας διανοητικής βλάβης. Είναι σύγχυσις φρενών. Είναι η απόκλισις του συνειδητού προς πράξεις ανεύθυνες. Είναι η συμφορά που τυφλώνει τον νου και επιφέρει την καταστροφή.

Οι αρχαίοι Έλληνες τραγωδοί επιρρωνύουν το τρίπτυχον σε σειρά έργων τους (Πέρσαι, Αΐας, Οιδί-

πους κ.α.). Ο Πλάτων στους «Νόμους» του (βιβλίο Γ' 691 d) μας λέγει σε ελευθέρα μετάφραση:

«Εάν κάποιος αθετήσει τους νόμους της αναλογίας και παρέξει κάτι πολύ μεγάλο σε κάτι πολύ μικρό για να το βαστάσει, όπως π.χ. πολύ μεγάλα ιστία σε πολύ μικρό πλοίο, πάρα πολύ φαγητό σε μικρό σώμα, πάρα πολλή εξουσία σε πολύ μικρή ψυχή, τότε το αποτέλεσμα θα είναι η ανατροπή. Σε μία έξαρση ύβρεως το υπερβολικά τραφέν σώμα θα ασθενήσει, ενώ ο ανάξιος που κατέχει εξουσίαν θα ριφθεί στην αδικίαν την οποίαν πάντοτε η ύβρις εκτρέφει».

Προσπαθώντας να αντιληφθούμε την διαφοράν ανάμεσα στις παθητικές και ενεργητικές μεθόδους που προκαλούν μία καταστροφή ας κοιτάξουμε με μάτι στρατιωτικό τον κόρον, την ύβριν και την άτη εκεί όπου ανεφέρθημεν στο «επί των δαφνών επαναπαύεσθαι». Ένα παράδειγμα από την Βίβλο είναι η συμπεριφορά του Γολιάθ. Παραμένοντας αμετάβλητος στην κάποτε αήτητον τεχνική του εφελκύει την καταστροφήν του, μη υπολογίζοντας μίαν άλλη τεχνική την οποίαν ο Δαυΐδ χρησιμοποιεί εναντίον του.

Παρατηρούμε την εκδήλωση της άτης που επισύρει η έλλειψη νουνεχείας και η αδιαφορία για προσαρμογή σε νέα δεδομένα ή και σε καινοφανή επινοήματα καθώς και η ταυτόχρονος εμμονή σε ένα προσβλητικόν ήθος. Ο τεχνολογικός και στρατηγικός συντηρητισμός αυτού του αλαζόνος, του επί δάφνας επαναπαυομένου, δεν έχει αντισταθμιστεί από ενός λογικού βαθμού μετριοπάθειαν στην εν γένει συμπεριφορά του είτε ως ατόμου πολεμιστού είτε ως εκπροσώπου μιας διεκδικούσης εθνικής/φυλετικής οντότητας. Προτιμά να διακηρύσσει δημοσίως την δύναμιν και τις νίκες του και ταυτόχρονα προκαλεί περιπλέκοντας μίαν ήδη αρξαμένη σύγχυση, την οποία περιφρονεί παραμένοντας απροετοίμαστος για την όποια εκδήλωση προθέσεων και ενεργειών από τον αντίπαλο Δαυΐδ. Ο Γολιάθ πιστεύει, ότι η σπάθη λύνει όλα τα προβλήματα και ότι ο θρίαμβός του είναι προδιαγεγραμμένος και ότι σαν παντοδύναμος θα κατακλίνεται εφησυχασμένος επί δαφνοστρωμένης κλίνης εις το διηνεκές.

Με το ανωτέρω παράδειγμα και ενεργοποιώντας την επαγωγική μας λογική ας ανατρέξουμε στις Ελληνικές δάφνες του Μαραθώνα, της Σαλαμίνας, των Πλαταιών, της υπερχιλιετούς Βυζαντινής ισχύος, της παλιγγενεσίας του 1821, των νικών κατά τους Βαλκανικούς πολέμους, του έπους του 1940. Ας πα-

ρατηρήσουμε με σκεπτικισμό τις κομपाστικές διακηρύξεις των συγχρόνων Ελληνικών κυβερνήσεων, ότι οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις συνιστούν ένα σιδηρούν γρόνθον, που θα επιπέσει ως τιμωρός επί όλων εκείνων που επιβουλεύονται την ακεραιότητα της χώρας. Και ο χορός των ευπειθεστάτων κομματικών οπαδών μετ' αγαλλιάσεως ψάλλει: η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει. Ωστόσο οι την κοινή λογικήν διαθέτοντες γνωρίζουν ή εκτιμούν, ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι και ότι αυτή η ύβρις απέναντι στην πολλαπλότητα της σκέψης είναι καταφανώς μία εκμηδενιστική απλούστευση, η οποία παραμερίζει την αναλογούσα ανησυχία και την μέριμνα για την άμυνα της χώρας. Αυτό θα έχει σαν συνέπεια την άτη για την οποία οι καπάτσοι κυβερνώντες έχουν δύο επιλογές. Η μία είναι να εξαφανιστούν οριστικώς στα βάθη κάποιας άλλης ηπείρου και η άλλη είναι να ζητήσουν ευθύνες από τους αφελείς ευθυγραμμισμένους με την κοινωνική μηχανική, την οποία όλα τα χρόνια της εξουσιαστικής καταδυναστεύσεως των Ελλήνων έχουν εργαλειοποιήσει σαν πνευματική ενέσιμο ύλη προς αδρανοποίηση του αγαθοδαίμονος ελληνικού νού.

Και τώρα ας ανασύρουμε μέσα από το κοινωνικό σύνολο τρεις ομάδες ανθρώπων και ας ενδιατρίψουμε σ' αυτές με όση συντομία απαιτείται για να καταστεί κατανοητό το αντικείμενο, το οποίον αναπόφευκτα θα μας προκαλέσει έναν πολυδιάστατον προβληματισμόν.

Η πρώτη ομάδα είναι η των ελαχίστων.

Είναι αυτή που βρίσκεται πίσω από κάθε εξουσία, κάθε σφαίρα επιρροής, κάθε εκπεφρασμένη ή σχεδιαζόμενη ισχύ, κάθε πρωτεύουσα εντολή, κάθε μορφή πολιτική, κάθε σχήμα οικονομικο-πολιτικής επιβολής. Αυτή η ομάδα -κατά βάσιν- χρηματοδοτεί ή πριμοδοτεί την πολιτική εξουσία. Σ' αυτή την ομάδα εντοπίζουμε τους οικονομικώς αυτεξουσίους διαχειριστές πλούτου. Σ' αυτή την ομάδα βρίσκουμε τους μεγαλομετόχους πολυεθνικών, τους τραπεζίτες, τους πλοιοκτήτες σημαντικού αριθμού πλωτών μονάδων, τους διαχειριστές οικονομικών θεσμών κ.α. Είναι η αόρατος εξουσία. Είναι η ομάδα που γνωρίζει με τρομακτική ευχέρεια το πώς να κερδίζει δάφνες. Είναι η ομάδα που έχει συνείδηση του εφικτού και των προς επιβολήν ορίων πιέσεως των πραγμάτων και ότι σαν αόρατος εξουσία δεν αισθάνεται την ανάγκη αποκλίσεως προς την ύβριν. Έχει την ενσυναίσθηση του αδιαμφισβητήτου νικητού. Αυτή η περίλαμπρη νίκη της ομάδος αυτής στο δικό της σύστημα αναφοράς την καθιστά σιωπηρά και διερωτωμένη για το τι οφείλει να λαμβάνει υπ' όψιν της σ' αυτή την κορύφωση της ισχύος της ώστε να μην της επιβάλλονται διδασχές. Κατά

συνέπειαν -και στην προκειμένη περίπτωση- η «άτη» είναι διαχειρίσιμη. Αυτή η ομάδα ως η χρηματοδότης και η εντολεύς διατηρεί το κάθε δικαίωμα να υπαγορεύει όρους στην ορατή εξουσία. Δηλαδή την δευτέρα υπό την επισκόπησή μας ομάδα.

Αυτή η δευτέρα ομάδα, η ορολογικώς «πολιτική εξουσία» με την σειρά της επειδή γνωρίζει, ότι κάποια αναπάντεχα δημοκρατικά συστατικά καθώς και άλλοι μη υπολογίσιμοι παράγοντες μπορεί να προκαλέσουν την ανατροπή, μεριμνά ώστε κάθε ύβρις από πλευράς των να μη γίνεται αντιληπτή στο εκλογικό σώμα. Ωστόσο σε μία κοινωνία, ακόμη και αποδιοργανωμένη, υπάρχουν πολίτες σκεπτόμενοι, οι οποίοι έχουν την δεξιότητα να εντοπίζουν και να επιμετρούν την παραβολική καμπύλη της ύβρεως της εξουσίας. Και αυτή η ύβρις από πλευράς αηθίκου διαστάσεως είναι τρομακτική, παρ' όλον, ότι στο ευρύτερον κοινωνικόν σύνολον δείχνει ότι είναι μία φυσιολογική συμπεριφορά, συμβατή με την κυλιόμενη κουλτούρα του προοδευτισμού.

Η εξουσία μετά την νίκη της και με βάση το σκεπτικό της αποφυγής του καταλογισμού της αυταπόδεικτης εις βάρος της ύβρεως επιμένει να διαλαλεί την αγνότητα των προθέσεών της, ότι δηλαδή με συνέπειαν υπηρετεί το κοινωνικόν σύνολον. Τούτο βεβαίως είναι τελείως ανακόλουθον με την διαπιστούμενη πρακτική της. Αυτή η διαπίστωση, ωστόσο, είναι αποκλειστικότητα της σκεπτομένης μειοψηφίας, καθόσον η κοινή γνώμη δεν έχει την διάθεση ούτε τον χρόνο ούτε την πνευματική αμυντική ικανότητα να αποκρούσει τις αλληλοδιαδεχόμενες και επομένως αληγείς επιθέσεις της κοινωνικής μηχανικής, ώστε να εμβαθύνει στα συμπίεστικά τρέχοντα ή και στα επιχωριάζοντα θέματα απροσδιορίστου χρόνου λύσεως των.

Η εξουσία μετά την εκλογή της ουδόλως ενδιαφέρεται για σχετικούς αφορισμούς του τύπου: Ισχύς μου η αγάπη (η προτίμηση σε μένα) του λαού. Ιδίως τα πολιτικά κόμματα ποσώς νοιάζονται για σύμβολα, πατρίδα, θρησκεία, φυλή, έθνος. Αξιοσημείωτη η επιμελής αποφυγή οιασδήποτε φύσεως κομματικής απολογίας. Ουδεμία εξήγηση. Άλλωστε δεν είναι και απαραίτητο αφ' ης ουδείς πλην των ταπεινών και καταφρονεμένων τους ζητεί εξηγήσεις. Συνεπώς και εφ' όσον δεν υπάρχει ο έλεγχος από κάποιον ισχυρότερο τότε το κόμμα παίζει με τους οπαδούς του τονίζοντας την αοριστία των ιδεωδών. Δηλαδή του τίποτε. Και όταν το κομματικό στέλεχος -το παρά την εξουσία- διατείνεται, ότι υπολογίζει στους «ομοϊδεάτες» του σημαίνει, ότι σέβεται αποκλειστικά και μόνον τον εαυτόν του. Με άλλα λόγια αυτό είναι η ύβρις. Δεν

υπάρχει η ηθική της ευθύνης. Για τον κομματικό και για τον εξουσιαστή η «ορθή» τοποθέτηση δεν είναι η αξία μιας ειδικής γνώσης, η οποία να υπηρετεί το συλλογικό συμφέρον αλλά η συνείδηση του ατιμωρητί ελίσσεσθαι στο πλαίσιο των προσδοκιών των ψηφοφόρων.

Αλλά τότε πού βρίσκεται η «άτη» για να αναλάβει το έργο της εναντίον της βλασφήμου εξουσίας; Η θεότης Ατη, σ' αυτή την περίπτωση, διατελεί σε διακοπές διαρκείας. Η εξουσία γνωρίζει την ύπαρξή της όπως και την σημασία της Νεμέσεως, παράλληλα όμως γνωρίζει και τους τρόπους να την παραπλανά. Γνωρίζει, ότι ο γνήσιος άνθρωπος με αυτογνωσία διαυγή δεν επιτρέπει να τον μεταχειρίζονται σαν αντικείμενο. Γνωρίζει, ότι εάν συναγερθεί εκείνος ο συνειδητοποιημένος υπήκοος είναι σε θέση να πράξει τα δέοντα για την εξασφάλιση της ελευθερίας του. Γνωρίζει, ότι στις ημέρες μας αυτή η προς το παρόν θεωρία της δεοντολογίας είναι απολωλεκυία και ότι ο άνθρωπος με την βοήθεια της κοινωνικής μηχανικής έχει χάσει τις ρίζες του. Έχει χάσει τις σχέσεις του με την υπερβατικότητα δια της οποίας καθίσταται δυνατή η εμπειρία των στόχων και των προθέσεων της πολιτικής και όπου τελικά καταλήγει να περιορίζεται στην εξωτερικότητα των πραγμάτων. Γνωρίζει, ότι οι «υπήκοοι» είναι τελματωμένοι στην ρουτίνα της υλικής των ζωής και ότι η συνειδησιακή τους δομή έχει προσανατολισθεί προς την σφαίρα του κενού ή αλλοιώς είναι αποκαρδιωτικά εξαντλημένη. Γνωρίζει, ότι η εις βάθος παιδεία συνεγείρει τον νου και ότι δεν χρειάζεται η Αρχαία Ελληνική Γραμματεία να αποτελεί εφόδιο για τον πνευματικό εξοπλισμό του σημερινού Έλληνα. Πιστεύει, ότι είναι καλύτερα να είναι οι άνθρωποι σε καλό βαθμό κατηρτισμένοι επάνω σε ό,τι αφορά στην τεχνολογία παρά σε σπουδές ανθρωπιστικού τύπου, οι οποίες και συνιστούν το προγεφύρωμα για συνειδησιακό προβληματισμό επί του βασικού ερωτήματος «πού βαίνουμε». Γνωρίζει -εάν όχι ο ίδιος, σίγουρα όμως μέσω σπουδαγμένων συμβούλων, ότι όταν λείπει το πνευματικό στήριγμα στους ανθρώπους και όταν οι ιδέες φαίνεται να έχουν απορρίψει το παραδεκτό περιεχόμενό τους ο άνθρωπος περνά στο περιθώριο. Έτσι αποβάλλει την αυτοεκτίμησή του επί όσον καιρό δεν κατορθώνει να επανεύρει μέσα στην ίδια του την δημιουργία την ιδέα, την εικόνα και το ίχνος της τροχιάς του μέσα στον αισθητό κόσμο.

Ο εξουσιαστής γνωρίζει, ότι ο κόσμος έχει εξαδυνατισμένη κάθε ελπίδα του, την οποία και θεωρεί σαν μία μορφή άψυχης οργανώσεως, ας πούμε μιας μηχανικής και δευτερεύουσας σημασίας οργανώσεως, η οποία για ένα περιορισμένο αριθμό ατόμων αναγνωρίζεται σαν μία λανθάνουσα εσωτερική δύ-

ναμη, που αναμένει ένα σπινθήρα για να εκδηλώσει όλα της τα χαρακτηριστικά και τις δυνατότητές της. Προς τούτο φροντίζει, ώστε ακόμη και στους ολίγους να δώσει την ιδέα της αποκαρδιώσεως, ώστε το σύνολον της κοινωνίας να πιστέψει, ότι έτσι έχουν τα πράγματα και ότι δεν υπάρχει επιστροφή. Ότι το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης δεν είναι αναστρέψιμον. Ότι το δημογραφικό έχει δώσει το στίγμα του. Ότι οι πολιτικοί σήμερα είναι καλοί managers. Ότι δεν μας είναι απαραίτητοι οι ηγέτες. Άλλωστε οι ηγέτες κατά κανόνα οδηγούν τις κοινωνίες σε πολεμικές περιπέτειες. Ότι οι σημερινοί πολιτικοί -έ... τι να κάνουμε- υπακούουν στις ντιρεκτίβες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Ότι η οικονομία είναι σε κρίση, διότι «μαζί τα φάγαμε». Ότι η παιδεία πρέπει να απλοποιηθεί δια της αποβολής εκείνων των μαθημάτων που ενοχλούν κατά βάσιν τις αρχές της αριστεράς κουλτούρας. Ότι ο κανών των ίσων δικαιωμάτων πρέπει να αγνοήσει την κοινωνική πειθαρχία. Ότι η πολυπολιτισμικότητα είναι η «πρέπουσα» κοινωνική δομή, που υποχρεούται να βυθομετρήσει τον πλούτο που εκτιμάται ότι θα αλιευθεί από τον βυθό του πολυχρώμου ανθρωπίνου δυναμικού ...και άλλα πολλά.

Ο εξουσιαστής γνωρίζει -και μάλιστα σε όλων των στατιστικών τύπων- την λειτουργία της παράλληλης (άδηλοι πόροι εκ πωλήσεων ή παροχής υπηρεσιών) ή της αόρατης (μαφία, ναρκωτικά, διαφθορά, πολυεθνικές εταιρίες κλπ) οικονομίας και το αντιπαρέρχεται. Διότι το φαινόμενο συνιστά συμφέρουσα συνθήκη κοινωνικής ειρήνης. Μιας ειρήνης, σύμφωνα με την ανάγνωση των επί του θέματος αρμοδίων, οι οποίοι την ερμηνεύουν σαν ένα αναγκαίον κακό ή σαν ενοχλητικό πονοκέφαλο πλην το δέχονται σαν αποτρεπτικό παράγοντα της πλήρους εξαχρειώσεως της κοινωνίας. Όλες οι κυβερνήσεις γνωρίζουν, ότι στην περίπτωση όπου η κοινωνία περιέλθει σε κατάσταση εξαχρειώσεως, δηλαδή στο «ως εδώ και μη παρέκει», τότε είναι ζήτημα χρόνου η έκρηξη μιας γενικής οργής υπό μορφή λαϊκής επαναστάσεως. Οι κυβερνώντες ως εκ τούτου έχουν στην διάθεσή τους διάφορα πεδία προκρίσεων.

Η «άτη» για τους πολιτικούς μπορεί να παρουσιαστεί σε ηπία μορφή σαν δημοκρατικός εξοστρακισμός δια της παύσεως της λαϊκής προτιμήσεως προς πρόσωπα και παρατάξεις. Αυτό είναι είδος εκφράσεως της αποτυχίας της μονοπλεύρου προς τα άνω εμπιστοσύνης. Η επιλογή της «άτης» κάτω από τον συριγμό της κατακορύφου προς τα κάτω ολισθητικότητας γκιγιότητας είναι ανατριχιαστική ακόμη και σαν σκέψη. Το 1789 είναι καλά χαραγμένο στο υποσυνείδητο των εκάστοτε κρατούντων. Το στοιχείο που καθησυχάζει τους εκλεγμένους είναι, ότι παρ' όλες τις εκδηλώσεις

(συγκεντρώσεις, πορείες κ.α.) αγανακτήσεως, διαμαρτυρίας και εκφράσεως ενός κοινού ενδιαφέροντος ακολουθεί η ανακουφιστική σκέψη, ότι οιαδήποτε προσπάθεια να μετουσιωθεί το κοινό ενδιαφέρον των διαδηλούντων το δίκαιόν των προς ένα ενιαίο συλλογικό σκοπό, αυτός ο σκοπός υπονομεύεται και έτσι κατακερματίζεται το όποιο κίνημα στοχεύει σε αλλαγή ή ανατροπή του υφισταμένου status. Τούτο συμβαίνει όταν η λαϊκή μάζα φθάσει στο προκείμενο και τότε αναδεικνύονται κάποιοι μη πρότερον υπολογισθέντες παράγοντες. Δηλαδή εκτός από το συγκινησιακό στοιχείο που ενώνει τους διαδηλούντες, υπάρχει και η διαφοροποίηση του πλατέως φάσματος των ανταγωνιστικών στόχων του ανθρώπου/καταναλωτού. Είναι η λεπτομέρεια των ατομικών μελημάτων των αναγομένων στον οικονομικό βίο του καθενός που δυσκολεύει τους ανθρώπους να υπολογίσουν τρόπους και λόγους για συνοχή και επομένως συνδυασμό προσπαθειών ώστε να ανατραπεί ένα ισχύον πολυδιάστατο ασύμφορο σύστημα. Περισσότερο είναι να αναλυθεί η πολυπολική προσέγγιση σε άλλα θέματα εκτός του οικονομικού. Δηλαδή η αρχική σύμπνοια υπέρ μιας ευκαταίας οικονομικής συνθήκης μπορεί να διασκεδαστεί και τελείως διαλυθεί από αντίγνωμες και ετερόφρονες θέσεις, οι οποίες κατευθύνονται από κάποιο σύστημα ελέγχου που υπαγορεύει τις αντιθέσεις εθνικής/διεθνιστής, δεξιός/αριστερός, ρατσιστής/αντιρατσιστής και πλειάδα άλλων αντιθέσεων.

Η τρίτη ομάδα είναι ο λαός. Ο λαός κατά την παρελθούσα περίοδο των παχέων αγελάδων είχε υλικά κορεσθεί. Ο κεκορεσμένος λαός, λόγω ελλείψεως συμπεριφορικής πέδης και παιδευτικής στοιχειώσεως περιήλθεν στην χορείαν των υβριστών. Επομένως και λόγω αδυναμίας του να αναγνωρίσει στον εαυτόν του το μέγεθος της ευθύνης του έχει ήδη υποστεί τα επίχειρα της αλαζονείας του. Συνεπώς η Άτη στην στρατηγική της φυσικοποίησης και δικαιολογώντας την ορθότητα του τρόπου τού συνετώς ζην εκτελεί στο ακέραιον την αποστολή της με επιβολή επί του λαού -του κατ'εφημισμόν κυριάρχου- μιας δυστυχίας διαρκείας χωρίς φθορίζουσες ενδείξεις προς μίαν έξοδο διαφυγής.

Δυστυχώς η υψηλή δυνατότητα της καλής εποχής για την διάπλαση μιας παραγωγικής κοινωνίας σε όλους τους οικονομικούς, πολιτισμικούς, επιστημονικούς και όλους εκείνους τους τομείς που ταυτοσημαίνουν μία κοινωνική ισχύ δεν κατέστη αδράξιμη και έτσι οι πολίτες της χώρας εξαφανίζονται σαν ισχνές μονάδες μέσα στο μηδέν τους. Δεν ακολούθη-

σαν την επίπονη οδό που η -έστω και ελλιπής- παιδεία υπεδείκνυε σαν απόδοση σεβασμού στον αληθινό τους εαυτό. Ακολουθήθηκε η λεωφόρος της απολαύσεως, της αλαζονείας, της βλασφήμου συμπεριφοράς. Η ζωή των πολιτών αφέθηκε να παρασυρθεί από τις δόλιες παροτρύνσεις και τις αδιαφανείς απαιτήσεις εκείνου του μηχανισμού που ευθυγραμμίζει εγκεφάλους και ουδετεροποιεί την ικανότητα σκέψεως και πλέον απαλείφει κάθε ενεργό ενδιαφέρον προς αντίσταση.

Προσφάτως, ένας Αμερικανός εκατομμυριούχος προέβλεψε, ότι ο κόσμος ευρίσκεται στο κατώφλι μιας επαναστάσεως εναντίον οιοδήποτε θεωρεί υπαίτιον/φορέα και που εκφράζει την οικονομική ή πολιτική εξουσία. Ασφαλώς ο εκατομμυριούχος αυτός έχει στον νού του κάποιους άλλους λαούς, πιο σφριγηλούς, πιο αποφασιστικούς και πιο συνεπείς στο ακράδαντο των πεποιθήσεών τους. Όχι τον δικό μας λαό, ο οποίος ναι μεν έχει βιώσει όλα τα στάδια του τριπτύχου «κόρος, ύβρις, άτη» αλλά εξακολουθεί να επινοεί τρόπους να τροφοδοτεί τον κόρο με κάποιο παράλληλο προσπορισμό, με φοροδιαφυγή και με απόκρυψη δεδομένων από τον -όχι και τόσο αποτελεσματικό- κρατικό ηλεκτρονικό υπολογιστή. Ως εκ τούτου η άσκηση της ύβρεως εκ μέρους του παραμένει αμετάβλητη. Άρα η άτη αναμένεται να επανακάμψει δριμύτερη σ'αυτόν τον εκτραχυνόμενο κόσμο που βασίζεται κυριολεκτικά στην υλιστική ηθική. Σ'αυτόν τον κόσμο, ο οποίος τυπολατρικά στηρίζει την σωτηρία του στην «πλαγία» τουρκοκρατικής μπαξισόπιστης πρακτικής προς εκείνα τα πολιτικά σχήματα που υπόσχονται μέσω μιας αηθήκου επιτηδειότητας την θεοποίηση της συνθήκης του κόρου.

Αυτός ο λαός, που νομίζει, ότι είναι παντογνώστης, στηριζόμενος σε αναλυτές και στρατηγιστές των media, οι οποίοι καταθέτουν την «ειδημοσύνη» των χωρίς να αποσαφηνίζουν τον ρόλο τους για το ποίον υπηρετούν και ότι δεν είναι προφήτες και ότι θα πρέπει να καταστήσουν σαφές στον λαό, ότι εάν αυτός ο λαός συνεχίσει με το ίδιο μυαλό, τότε το μέλλον προοιωνίζεται κατάμαυρο και ζοφερό.

Το φως στο τούνελ θα φανεί, εφόσον οι Ελληνικές κυβερνήσεις παραδεχθούν το δίδαγμα του Πλάτωνος, ότι πρέπει να ενδυναμώσουν την αποδεδειγμένα ευπρόσβλητη και ασθενούσα πολιτική τους ψυχή, ώστε να δεχθούν την βαρεία ευθύνη της εξουσίας και συμπερασματικά, ότι οφείλουν να έχουν σαν πυξίδα τους το συμφέρον της Ελλάδος και όχι την κάλυψη των μικροψύχων φιλοδοξιών τους.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από Από 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 2018 έως 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2018

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

(1)Συνομιλίες

Στις 23 Ιουλίου η ειδική απεσταλμένη του ΓΓΕ/ΟΗΕ στην Κύπρο κ. Λούτ συναντήθηκε διαδοχικά με τους κ.κ. Αναστασιάδη και Ακιντζί, έχοντας ζητήσει και συναντήσεις με τους ΥΠΕΞ της Ελλάδα κ. Κοτζιά και Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου για το β' δεκαήμερο Σεπτεμβρίου, πριν από τη ΓΣ/ΟΗΕ, στο πλαίσιο της οποίας ο ΓΓ/ΟΗΕ κ. Γκουτιέρρες θα συναντηθεί με τους κ.κ. Αναστασιάδη και Ακιντζί.

(2)Γεωτρήσεις

Σύμφωνα με τον μέχρι τώρα προγραμματισμό των εταιριών, η αμερικανική EXON MOBIL θα αρχίσει τον Οκτώβριο τις γεωτρήσεις στο οικόπεδο 10 και η γαλλική TOTAL τον Φεβρουάριο 2019.

Η Τουρκία έχει εξαγγείλει επίσης γεωτρήσεις στην Ανατολική Μεσόγειο με το πλωτό γεωτρύπανο FATİH (ΠΟΡΘΗΤΗΣ) και άλλο ένα, που θα έχει αγοραστεί μέχρι τον Οκτώβριο, κατά δήλωση του κ. Ερντογάν.

Αν και δεν έχουν καθοριστεί συγκεκριμένες περιοχές εικάζεται ότι αυτές θα είναι ανάμεσα στην Τουρκία

και τη Β.Κύπρο, χωρίς να αποκλείονται και οι περιοχές Πάφου και ανατολικά Καστελορίζου, που αν συμπεριληφθούν στις τουρκικές γεωτρήσεις θα φέρουν σε πολύ δύσκολη θέση την Ελλάδα και την Κύπρο γιατί θα πρέπει να αντιδράσουν.

Στις 8 Αυγούστου οι Πρέσβεις Αιγύπτου και Ισραήλ στη Λευκωσία δήλωσαν ότι οι χώρες τους θα συνδράμουν την Κύπρο στρατιωτικά αν απειληθεί από την Τουρκία και η αμερικανίδα πρέσβυς χαρακτήρισε τη συμπεριφορά της Τουρκία στον τομέα των ενεργειακών ερευνών ως απαράδεκτη.

Η Τουρκία, λόγω της θέσεως των ΗΠΑ, που έχουν εκφρασθεί υπέρ του δικαιώματος της Κύπρου για τις ενεργειακές έρευνες και της προστασίας της EXON MOBIL κατά τη φάση των εργασιών, αλλά και της υποστηρίξεως από τη Γαλλία, θα περιοριστεί μόνον σε έρευνες εκτός των επίμαχων τεμαχίων της κυπριακής ΑΟΖ και θα αποφύγει την περιοχή Καστελορίζου λόγω της στάσεως Ισραήλ και Αιγύπτου. Όσον αφορά δε στην επανέναρξη των ενδοκυπριακών συνομιλιών, αυτή θα εξαρτηθεί περισσότερο από τις εξελίξεις στον τομέα των γεωτρήσεων και λιγότερο από τη θέληση των δύο πλευ-

ρών.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Στις 15 Αυγούστου η Τουρκία απελευθέρωσε τους δύο Έλληνες στρατιωτικούς ύστερα από παράνομη κράτηση στις φυλακές 167 ημερών.

Στις 17 Αυγούστου, η ελληνική κυβέρνηση συνταξιοδότησε τους δύο διορισμένους μουφτήδες Κομοτηνής και Ξάνθης και διόρισε δύο τοποτηρητές, σύμφωνα με νόμο που είχε ψηφιστεί από τη Βουλή λίγες ημέρες πριν.

Πολλοί Έλληνες αναλυτές θεωρούν ότι αυτό ήταν ένα από τα ανταλλάγματα για την απελευθέρωση των δύο στρατιωτικών και ότι θα ακολουθήσουν και άλλα στο μέλλον.

Την 1η Σεπτεμβρίου ο κ. Τσαβούσογλου με συνέντευξή του στα ΝΕΑ επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά την προκλητική πολιτική της Τουρκίας έναντι της Ελλάδος και της Κύπρου.

Οι σχέσεις Ελλάδος-Τουρκίας επηρεάζονται και από τις κακές σχέσεις της Τουρκίας με τις ΗΠΑ και την ΕΕ, αλλά και τους ενεργειακούς σχεδιασμούς στην Ανατολική Μεσόγειο και τη συνεργασία με Ισραήλ και Αίγυπτο, που επηρεάζουν την ισορροπία ανάμεσά τους.

Την 4η Σεπτεμβρίου, 36 Έλληνες αλιείς κατήγγειλαν με εξώδικη διαμαρτυρία προς την ελληνική κυβέρνηση ότι Τούρκοι αλιείς λυμαινούνται ανενόχλητοι τις ελληνικές θάλασσες, προσθέτοντας ότι το Υπουργείο Ναυτιλίας τους έδωσε την απάντηση στις εκκλήσεις τους, πως δεν μπορεί να κάνει τίποτα, λόγω του φόβου κλιμακώσεως των ελληνοτουρκικών σχέσεων.

γ. Σκοπιανό

Ο κ. Ζάεφ προκήρυξε δημοψήφισμα για την 30ή Σεπτεμβρίου με κεντρικό σύνθημα : «κερδίσαμε την μακεδονική γλώσσα και τη μακεδονική εθνότητα», έχοντας την έμπρακτη στήριξη της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Οι μέχρι τώρα δημοσκοπήσεις δίνουν μικρό προβάδισμα στο ΝΑΙ.

Στην Ελλάδα συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις με συλλαλητήρια και διαδηλώσεις. Ο αρχηγός της ΝΔ κ. Μητσοτάκης δήλωσε ότι δεν θα την κυρώσει αν έλθει στη Βουλή με τη ΝΔ στην κυβέρνηση και ο αρχηγός των ΑΝΕΛ ότι θα ρίξει την κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ αν φέρει τη συμφωνία στη Βουλή πριν τις εκλογές.

Σύμφωνα με έγκυρους διπλωμάτες, ο κ. Ζάεφ έχει μεγάλες πιθανότητες να περάσει τη συμφωνία και από τη Βουλή, αν κερδίσει το δημοψήφισμα, γιατί ΗΠΑ και ΕΕ ασκούν αόριστε πιέσεις στους βουλευτές της αντιπολίτευσης, οι οποίοι παρόλο ότι έχουν τη στήριξη της Ρωσίας και της Σερβίας, μάλλον θα καμφθούν.

δ. Σχέσεις με Ρωσία

Οι σχέσεις της Ελλάδος, με τη Ρωσία, έχουν ενταθεί, ύστερα από την απέλαση δύο Ρώσων διπλωματών με την κατηγορία ότι προσπάθησαν να επηρεάσουν τις διαπραγματεύσεις για το Σκοπιανό. Η Ρωσία απέρριψε τις κατηγορίες και απάντησε με την απέλαση δύο Ελλήνων διπλωματών, κατηγορώντας την Ελλάδα ότι εξυπηρετεί τα συμφέροντα

των ΗΠΑ. Λάδι στη φωτιά έρριξαν και οι δηλώσεις του Έλληνα ΥΠΕΞ με τις οποίες κατηγόρησε τη Ρωσία ότι συντάσσεται με την Άγκυρα κατά της Ελλάδος.

Η Ελλάδα έχει εγκλωβιστεί στον κύκλο των κακών σχέσεων ΗΠΑ και Ρωσίας, από τον οποίον θα πρέπει να απεγκλωβιστεί το ταχύτερον, γιατί αυτό θα την ζημιώσει πολύ.

στ. Σχέσεις με ΗΠΑ

Στις 5 Σεπτεμβρίου ο αρχηγός των ΕΔ των ΗΠΑ δήλωσε μετά τη συνάντησή του με τον Έλληνα ΓΕΕΘΑ κ. Αποστολάκη ότι «οι σχέσεις των χωρών μας είναι πιο ισχυρές από ποτέ».

Η Ελλάδα για τις ΗΠΑ, λόγω των κακών σχέσεών της με την Τουρκία, έχει πολύ μεγάλη σημασία ως εναλλακτική επιλογή για την ανάσχεση της ρωσικής επιρροής στα Βαλκάνια και των στρατηγικών απειλών στη Μ. Ανατολή.

Το γεγονός αυτό θα πρέπει να το εκμεταλλευτεί η Ελλάδα προκειμένου να εξασφαλίσει την εγγύηση της ασφαλείας της από κάθε απειλή.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Οικονομική Ζώνη Δ. Βαλκανίων

Στις 27 Αυγούστου συναντήθηκαν στα Τίρανα οι ηγέτες των χωρών των Δ. Βαλκανίων και συζητήσαν τη δημιουργία κοινής οικονομικής ζώνης, εν όψει της ένταξής της στην ΕΕ.

β. Σερβία - Κόσοβο

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες ο πρόεδρος της Σερβίας κ. Βούτσιτς και του Κοσόβου κ. Θάτσι συζητούν με τις ευλογίες των ΗΠΑ την ανταλλαγή εδαφών, χωρίς να έχουν εξασφαλίσει τη σύμφωνη γνώμη στο εσωτερικό των χωρών τους. Την αντίθεσή τους όμως εκφράζουν και πολλές ευρωπαϊκές χώρες με

επικεφαλής τη Γερμανία, οι οποίες εκτιμούν ότι μια τέτοια συμφωνία θα προκαλούσε ντόμινο παρομοίων διεκδικήσεων, όπως στην ΠΓΔΜ, τη Βοσνία και άλλες χώρες, αναζωπυρώνοντας τους βαλκανικούς εθνικισμούς.

Στις 7 Σεπτεμβρίου ο κ. Βούτσιτς ακύρωσε την προγραμματισμένη συνάντηση με τον κ. Θάτσι, που θα γινόταν στις Βρυξέλλες, στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων για τη διευθέτηση της κρίσης, κατηγορώντας τον κ. Θάτσι για υπαναχώρηση. Κατόπιν αυτού το Κόσοβο ακύρωσε την πρόσκληση που είχε απευθύνει στον κ. Βούτσιτς για να μιλήσει στην Πρίστινα.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Ο κ. Ερντογάν κέρδισε τις προεδρικές εκλογές της 24 Ιουνίου 2018 και εξασφάλισε αυτοδυναμία στη Βουλή μαζί με το εθνικιστικό κόμμα ΜΗΡ του κ. Μπαχτελή.

Στις 19 Ιουλίου, ήρθη, ύστερα από δύο χρόνια, η κατάσταση έκτακτης ανάγκης, πλην όμως οι νέες εξουσίες του προέδρου και ο υπό ψήφιση νέος αντιτρομοκρατικός νόμος δίνουν τη δυνατότητα στον κ. Ερντογάν να συνεχίσει την πολιτική καταστολής με τους ίδιους, αν όχι εντατικότερους, ρυθμούς.

Η οικονομία της Τουρκίας βρίσκεται υπό κατάρρευση, λόγω της συνεχιζόμενης υποτίμησης της τουρκικής λίρας, του υψηλού κόστους δανεισμού και της αποχώρησης του ξένου κεφαλαίου, αλλά και τον διπλασιασμό του δασμού του χάλυβος και του αλουμινίου, που εξάγεται στις ΗΠΑ, από τον κ. Τραμπ.

β.Εξωτερικές Σχέσεις

Οι σχέσεις με τις ΗΠΑ, λόγω της συνεχιζόμενης κρατήσεως του πάστορος κ. Μπάνσον και της επιμονής της Τουρκίας για την αγορά των ρωσικών πυραύλων S-400, βρίσκονται στο Ναδίρ. Ο κ. Τραμπ επέβαλε

κυρώσεις τους Υπουργούς Δικαιοσύνης και Εσωτερικών και ανέστειλε, κατόπιν ψηφίσματος της Γερουσίας, την πώληση των α/φ F-35, προκαλώντας την οργισμένη αντίδραση της Τουρκίας, που επέβαλε κυρώσεις στους αντίστοιχους Υπουργούς των ΗΠΑ.

Ο κ. Ερντογάν, για να αντιμετωπίσει την οικονομική κρίση και να αποφύγει την προσφυγή στο ΔΝΤ εστράφη προς τη Ρωσία και ανέπτυξε σχέσεις με τον κ. Πούτιν, ο οποίος όμως δεν είναι σε θέση να του προσφέρει ουσιαστική οικονομική βοήθεια. Γι αυτό άρχισε να ρίχνει γέφυρες προς την ΕΕ, η οποία είναι ο υπ' αριθμ. ένα οικονομικός της εταίρος, ζητώντας μάλιστα και την επανικίνηση των ενταξιακών της διαπραγματεύσεων. Ο κ. Μακρόν υπεσχέθη ότι θα βοηθήσει την Τουρκία, αλλά η Γερμανία ανακοίνωσε ότι δεν αντιμετωπίζει αντικείμενο βοήθειας αυτή τη στιγμή.

Ο κ. Τραμπ επιδιώκει με τον οικονομικό πόλεμο να κάμψει τον κ. Ερντογάν και αν δεν το καταφέρει να προκαλέσει αλλαγή καθεστώτος με κοινωνική εξέγερση. Στην προσπάθειά του αυτή είναι μόνος, γιατί με τις αλυσιδωτές κυρώσεις του πλήττονται αδιακρίτως εχθροί και φίλοι. Στην περίπτωση της Τουρκίας οι ευρωπαίοι είναι απέναντι, παρά τις διαφορές με τον κ. Ερντογάν, γιατί μεγάλες ευρωπαϊκές τράπεζες είναι εκτεθειμένες στο τουρκικό χρέος και χιλιάδες ευρωπαϊκές εταιρίες έχουν κάνει μεγάλες επενδύσεις σ' αυτή. Η Γερμανία όμως για να βοηθήσει απειτεί από τον κ. Ερντογάν να παύσει να χειραγωγεί την Τουρκική Κεντρική Τράπεζα και να εφαρμόσει πολιτική λιτότητας. Κατά πάσαν πιθανότητα ο κ. Ερντογάν θα υποκύψει προκειμένου να αποφύγει την ταπεινωτική προσφυγή στο ΔΝΤ.

Στο Συριακό συνεργάζεται με τη Ρωσία και το Ιράν επιδιώκοντας :

Πρώτον : Να διατηρήσει στο

εσωτερικό της Συρίας ζώνη δικής της επιρροής στην οποία να συγκεντρωθούν όλοι οι αντικαθεστωτικοί, ώστε να μην καταφύγουν στην Τουρκία, όπως επιδιώκει ο κ. Άσαντ.

Δεύτερον : Να περιέλθουν όλα τα συριοκουρδικά καντόνια στον έλεγχο της Δαμασκού και να αποτρέψει μια πιθανή συμφωνία μεταξύ Κούρδων και Άσαντ για επιστροφή όλων των αραβικών εδαφών που έχουν κατακτήσει με αντάλλαγμα τη μεγαλύτερη αυτονομία τους και

Τρίτον : Να κερδίσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο μερίδιο για τις τουρκικές κατασκευαστικές εταιρίες στην ανοικοδόμηση της Συρίας, παρόλο που ο κ. Άσαντ έχει δηλώσει ότι όσοι έλαβαν μέρος στην καταστροφή της χώρας, όπως η Τουρκία, δεν μπορεί να επωφεληθούν από την ανοικοδόμησή της.

4. ΗΠΑ

Η έρευνα για τη ρωσική ανάμειξη στις αμερικανικές εκλογές αναμένεται να πάρει άσχημη τροπή για τον κ. Τραμπ από την πιθανότητα συνεργασίας με τον ειδικό ανακριτή κ. Μιούλερ του δικηγόρου του κ. Κοέν και του επικεφαλής της προεκλογικής του εκστρατείας προκειμένου να επιτύχουν μείωση της ποινής τους για αδικήματα άσχετα προς την υπόθεση, που έχουν ομολογήσει.

Στη Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ από 11-12 Ιουλίου στις Βρυξέλλες συγκρούστηκε με όλους τους ευρωπαίους συμμάχους κατηγορώντας τους για μειωμένη συμμετοχή στις αμυντικές δαπάνες και ειδικότερα τη Γερμανία η οποία συνεισφέρει το 1,2% του ΑΕΠ της αντί του 2% που έχει συμφωνηθεί.

Στις 12 Ιουλίου σε συνέντευξή του στην εφημερίδα SUN κατηγορησε την βρετανίδα πρωθυπουργό κ. Μέι για λάθος χειρισμούς στο Brexit και εξύμνησε τον παραιτηθέντα ΥΠΕΞ κ. Τζόνσον, οπαδό του σκληρού Brexit.

Στις 16 Ιουλίου συναντήθηκε

με τον κ. Πούτιν στο Ελσίνκι, χωρίς ατζέντα και χωρίς δημοσιοποίηση των θεμάτων που συζητήθηκαν και των όσων συμφωνήθηκαν. Το αμερικανικό κατεστημένο τον κατηγόρησε ότι τα έδωσε όλα χωρίς να πάρει τίποτα και κυρίως γιατί δήλωσε ότι εμπιστεύεται τον κ. Πούτιν περισσότερο από τις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ σε σχέση με την ρωσική ανάμειξη στις αμερικανικές εκλογές.

Μάλιστα αρθρογράφοι σοβαρών εφημερίδων τον παρουσίασαν ως ανδρείκελο του Πούτιν, ο οποίος τον κρατά όμηρο με κάποιο οικονομικό ή σεξουαλικό σκάνδαλο και ότι τον προετοιμάζε επί χρόνια για να γίνει πρόεδρος των ΗΠΑ και να διαλύσει τη Δύση.

Στις 17 Ιουλίου υπερασπίστηκε με δηλώσεις του, τη συνάντηση χαρακτηρίζοντάς την επιτυχή, κατηγόρησε τα ΜΜΕ για διασπορά ψευδών ειδήσεων, απεκάλυψε ότι προσκάλεσε τον κ. Πούτιν για επίσημη επίσκεψη στο Λευκό Οίκο και εξέφρασε την εμπιστοσύνη του στις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ, ανασκευάζοντας τις δηλώσεις του της προηγούμενης.

Στις 4 Σεπτεμβρίου η Ουάσιγκτον Ποστ δημοσίευσε ότι εντός του Σεπτεμβρίου θα κυκλοφορήσει βιβλίο του θρυλικού δημοσιογράφου κ. Μπομπ Γούντγουορντ, στο οποίο αποκαλύπτει ότι στελέχη του Λευκού Οίκου, όπως ο Υπουργός Άμυνας κ. Μάτις, αποκαλούν τον πρόεδρο «ηλίθιο», «άτομο με νοημοσύνη μικρού παιδιού», «άτομο με μηδενική αντίληψη της κρισιμότητας της αμερικανικής στρατιωτικής παρουσίας στην κορεατική χερσόνησο» και άλλα πολλά.

Στις 5 Σεπτεμβρίου η εφημερίδα New York Times δημοσίευσε άρθρο ανωνύμου «κορυφαίου αξιωματούχου» της κυβέρνησης Τραμπ, ο οποίος ισχυρίζεται ότι αναπτύσσεται ένα υπόγειο ρεύμα «αντίστασης» αρκετών κυβερνητικών στελεχών, ώστε «να τεθεί φραγμός στις χειρότερες παρορμήσεις του προέδρου», τον

οποίον χαρακτηρίζει «ασταθή» και «επιβλαβή» για την υγεία της δημοκρατίας της χώρας. Αποκαλύπτει επίσης ότι πολλά κυβερνητικά στελέχη σκέφθηκαν να κινήσουν τη διαδικασία αποπομπής του αλλά το απέφυγαν γιατί θα βύθιζε τη χώρα σε συνταγματική κρίση και προτίμησαν την υπόγεια αντίδραση μέχρις ότου, με τον ένα ή άλλο τρόπο, τερματίσει τον βίο του στην προεδρία.

Την ίδια αντίληψη ως προς τον τρόπο αντιμετώπισης των ακροτήτων του κ. Τραμπ έχει και το Δημοκρατικό Κόμμα, όπως προκύπτει από τις αυστηρές έγγραφες οδηγίες που έστειλε η επικεφαλής του κόμματος στη Βουλή κ. Πελόζι, σε όλους τους βουλευτές, απαγορεύοντάς τους να αναφέρουν τη λέξη «καθαίρεση», όταν σχολιάζουν τα πεπραγμένα του.

Τα γεγονότα αυτά, έχουν προκαλέσει μεγάλη αναταραχή στο Λευκό Οίκο που αναζητεί τον ανώνυμο αρθρογράφο, με τον κ. Τραμπ, σε μια πρωτοφανή κίνηση, να απαιτεί από τους Times να τον αποκαλύψουν αμέσως, για λόγους ασφάλειας, και να ζητά από τον Υπουργό Δικαιοσύνης να διατάξει έρευνα για τον εντοπισμό του.

5. Ε.Ε.

α. Μεταναστευτικό

Η μεταναστευτική κρίση έχει χωρίσει την ΕΕ σε δύο στρατόπεδα με τους Μέρκελ-Μακρόν από τη μια και τους Σαλβίνι (Ιταλό Υπουργό Εσωτερικών) – Ορμπαν (πρωθυπουργό Ουγγαρίας) από την άλλη μεριά και έχει προκαλέσει προβλήματα στο εσωτερικό αρκετών χωρών όπως στη Γερμανία, που ο ηγέτης των Βαυαρών και Υπουργός Εσωτερικών κ. Ζέεχοφ, απειλώντας με παραίτηση και πρόκληση κυβερνητικής κρίσης, ανάγκασε την κ. Μέρκελ, προκειμένου να εκτονωθεί η κρίση, να απευθυνθεί στην ΕΕ και να πετύχει την έγκριση, κάθε χώρα να έχει το δικαίωμα δημιουργίας στα σύνορά της κλειστών κέντρων τράνζιτ στα οποία

οι δευτερογενείς μετανάστες, δηλαδή αυτοί που έχουν εισέλθει πρώτα σε άλλη χώρα, να παραμένουν 48 ώρες και στη συνέχεια να επιστρέφονται στις χώρες πρώτης εισόδου τους.

Η Ιταλία με απόφαση του κ. Σαλβίνι, έχει κλείσει τα λιμάνια της σε όσα πλοία μεταφέρουν διασωθέντες πρόσφυγες και μετανάστες, με αποτέλεσμα να έχει προκληθεί σοβαρότατο ανθρωπιστικό πρόβλημα, το οποίο καλούνται να επιλύσουν οι άλλες χώρες. Η πολιτική αυτή έχει προκαλέσει τις επικρίσεις του ΟΗΕ, την αντίδραση του προέδρου κ. Ματαρέλα και την σκληρή κριτική στελεχών του Κινήματος 5 Αστέρων, που μετέχει στην κυβέρνηση, αλλά αυτός παραμένει αμετακίνητος και συνεργάζεται με τον Ούγγρο πρωθυπουργό κ. Ορμπαν τον οποίο υποδέχθηκε στις 28 Αυγούστου στο Μιλάνο, όπου διεπίστωσαν πλήρη ταύτιση των απόψεών τους.

Στις 19 Ιουλίου η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αποφάσισε την παραπομπή της Ουγγαρίας στο Δικαστήριο της ΕΕ (ΔΕΕ) επειδή η νομοθεσία της περί ασύλου και επιστροφής μεταναστών δεν συνάδει με το Δίκαιο της ΕΕ. Για το λόγο αυτό ο κ. Ορμπάν επιτέθηκε στις 27 Ιουλίου στην Κομισιόν, αναφέροντας ότι η επόμενη Κομισιόν που θα προκύψει μετά τις εκλογές του Μαΐου 2019, θα καταργήσει το υπάρχον νομικό πλαίσιο περί ασύλου.

Η Αυστρία στις 30 Αυγούστου, ζήτησε την αποστολή στρατού στα σύνορα για την αποτροπή των μεταναστών.

Δυστυχώς την πολιτική Σαλβίνι – Ορμπάν ασπάζονται όλα τα ξενοφοβικά και ρατσιστικά ευρωπαϊκά κόμματα, τα οποία έχουν αναγάγει το μεταναστευτικό σε επιτυχημένη εκλογική στρατηγική.

β. Γερμανία

Παρόλο που η κ. Μέρκελ επέτυχε συμφωνία με την ΕΕ για την επαναπροώθηση των δευτερογενών μεταναστών, όπως αναφέρεται ανω-

τέρω, ο κ. Ζεεχόφερ απειλεί να δώσει εντολή, ως αρμόδιος υπουργός, άμεσης επαναπροώθησης των δευτερογενών μεταναστών στις χώρες εισόδου τους. Σε αυτή την περίπτωση η κ. Μέρκελ θα υποχρεωθεί είτε να αποδεχθεί μία ταπεινωτική ήττα, που θα διαλύσει την κοινή ευρωπαϊκή πολιτική, είτε να αποπέμψει τον κ. Ζεεχόφ προκαλώντας κρίση, που πιθανόν να οδηγήσει και σε εκλογές.

Ο κ. Ζεεχόφ τηρεί αυτή τη στάση, προκειμένου να περιορίσει τις διαρροές των ψηφοφόρων του προς το ξενοφοβικό κόμμα AfD στις εκλογές του Νοεμβρίου στη Βαυαρία.

Με άρθρο του ο ΥΠ. ΟΙΚ. Κ. Μάας προβάλλει την ανάγκη απογαλακτισμού της ΕΕ από το σύστημα δολαρίου με στόχο να προστατευθεί από την πολιτική των μονομερών κυρώσεων του κ. Τραμπ και τάσσεται υπέρ της δημιουργίας Ευρωπαϊκού Νομισματικού Ταμείου και συστήματος διεθνών πληρωμών.

γ. Ιταλία

Στις 15 Ιουνίου η Ιταλία αρνήθηκε τον ελλιμενισμό του σκάφους της ανθρωπιστικής οργανώσεως SOS Mediterranee, το οποίο μετέφερε 629 διασωθέντες πρόσφυγες και μετανάστες και στις 17 Αυγούστου του σκάφους «Aquarius» που μετέφερε άλλους 141 διασωθέντες, που τελικά έγιναν δεκτοί από άλλες χώρες (λοιπά παράγραφος 5β ανωτέρω).

Αντιπαράθεση εντός της κυβέρνησεως έχει προκαλέσει η απόφαση του κ. Σαλβίνι για απογραφή των ρομά που ζουν στην Ιταλία και κυρίως η δήλωσή του ότι «δυστυχώς είναι Ιταλοί πολίτες και πρέπει να τους κρατήσουμε».

δ. Γαλλία

Στις 26 Αυγούστου ο κ. Μακρόν, σχολιάζοντας τις συναντήσεις Σαλβίνι-Ορμπάν, δήλωσε ότι φιλοδοξεί στις ευρωεκλογές να ηγηθεί ενός κεντρώου φιλοευρωπαϊκού συνασπισμού, που θα είναι ο κύριος αντίπα-

λος των δυνάμεων της εθνικιστικής δεξιάς και της ακροδεξιάς.

Στις 27 Αυγούστου σε ομιλία του στην ετήσια συνέλευση των Γάλλων Πρέσβων ο κ. Μακρόν κάλεσε την Ευρώπη να αποκτήσει «στρατηγική αυτοδυναμία» έναντι των ΗΠΑ και πρότεινε μια νέα ευρωπαϊκή πολιτική ομόκεντρων κύκλων. Στον πρώτο θα βρίσκεται η ΕΕ, στο δεύτερο η Βρετανία και στον τρίτο η Ρωσία και η Τουρκία. Προς τούτο ζήτησε την ακύρωση των διαπραγματεύσεων με τις χώρες των Δ. Βαλκανίων και την Τουρκία και την σύναψη μιας ειδικής συμφωνίας μαζί της. Επίσης την ένταξη της Ρωσίας σε μια «νέα αρχιτεκτονική ευρωπαϊκής άμυνας και ασφάλειας» υπό την προϋπόθεση να υπάρξουν βήματα προόδου στο Ουκρανικό. Αυτό προκάλεσε θετικά σχόλια από τον κ. Πούτιν, ο οποίος σκοπεύει να επισκεφθεί το Παρίσι το Νοέμβριο.

ε. Βρετανία

Στις 9 Ιουλίου παραιτήθηκαν οι υπουργοί του σκληρού Brexit κ.κ. Τζόνσον και Ντέιβις, με τον πρώτο να χαρακτηρίζει «καταστροφή» το σχέδιο που ακολουθεί η κ. Μεί και να δηλώνει ότι είναι έτοιμος να την διαδεχθεί.

Στις 5 Σεπτεμβρίου οι διωκτικές αρχές έδωσαν στη δημοσιότητα τις φωτογραφίες δύο Ρώσων πρακτόρων της μυστικής υπηρεσίας του ρωσικού στρατού κατηγορώντας τους για την απόπειρα δολοφονίας με τοξικό αέριο, τον περασμένο Μάρτιο, του Ρώσου πρώην πράκτορα Σκριπάλ και της κόρης του. Απαντώντας ο κ. Ουσάκωφ, σύμβουλος του κ. Πούτιν, δήλωσε ότι τα ονόματα και των δύο είναι άγνωστα στο Κρεμλίνο και ότι οι φωτογραφίες δεν του λένε τίποτε.

Η Γερμανία, η Γαλλία, οι ΗΠΑ και ο Καναδάς υιοθέτησαν τα συμπεράσματα της βρετανικής κυβέρνησης και ζήτησαν από τη Ρωσία να καταστρέψει το πρόγραμμα της που σχετίζεται με τη νευροτοξική ουσία Novichok.

6. ΡΩΣΙΑ

Στις 14 Ιουλίου ο εκπρόσωπος του κ. Πούτιν επέκρινε την πρόσκληση των Σκοπίων από το ΝΑΤΟ για ένταξη, κάνοντας λόγο για «απορρόφηση με το ζόρι».

Στις 19 Ιουλίου ο κ. Πούτιν, μιλώντας στην ετήσια συνάντηση των Ρώσων Πρέσβων, χαρακτήρισε τη συνάντηση με τον κ. Τραμπ ως επιτυχή, προσθέτοντας ότι υπάρχουν δυνάμεις στις ΗΠΑ, που αντιστρατεύονται τη βελτίωση των σχέσεων τους με τη Ρωσία, γιατί βάζουν το κομματικό τους συμφέρον σε πρώτη γραμμή.

Ρώσοι πολιτικοί και ρωσικά ΜΜΕ εκτιμούν ότι ο κ. Πούτιν πήρε την αναγνώριση της Ρωσίας ως παγκόσμιας υπερδύναμης ισότιμης με τις ΗΠΑ, χωρίς να δώσει τίποτα.

Στις 21 Αυγούστου η Ρωσία ανακοίνωσε ότι οι S-400 θα παραδοθούν στην Τουρκία το 2019, θα στοιχίσουν 2,5 δις δολάρια και η αποπληρωμή θα γίνει σε τουρκικές λίρες, προκειμένου να διευκολυνθεί η Τουρκία που αντιμετωπίζει τεράστια κρίση λόγω της υποτιμήσεως του νομίσματός της.

Στις 23 Αυγούστου συναντήθηκαν οι Σύμβουλοι Ασφαλείας των ΗΠΑ κ. Πομπέο και της Ρωσίας κ. Πατρουσώφ στη Γενεύη, χωρίς να εκδώσουν κοινό ανακοινωθέν, γιατί η Ρωσία ηρνείτο να συμπεριληφθεί σ' αυτό και η προσάρτηση της Κριμαίας, την οποία θεωρεί οριστική και αδιαπραγμάτευτη.

Στις 29 Αυγούστου ο κ. Πούτιν επισκέφθηκε τη Γερμανία και συζήτησε για τον αγωγό φυσικού αερίου Nord Stream, για την κατασκευή του οποίου επιμένει η κ. Μέρκελ παρά τις αντιρρήσεις των ΗΠΑ.

Η μονομερής πολιτική των κυρώσεων του κ. Τραμπ, ωθεί σε συνεννόηση Ρωσία και ΕΕ. Ήδη ο κ. Πούτιν έχει κάνει ανοίγματα προς Γερμανία, Γαλλία, Τσεχία, Αυστρία και Ουγγαρία και προγραμματίζει

να τα συνεχίσει και με άλλες χώρες.

Στις 29 Αυγούστου η Ρωσία ανακοίνωσε ότι θα πραγματοποιήσει την άσκηση VOSTOK 2018 (ΑΝΑΤΟΛΗ) από τη Βαλτική μέχρι την Άπω Ανατολή στην οποία θα συμμετάσχουν 300.000 στρατιώτες, 36.000 ΤΘ οχήματα και πάνω από 1.000 Α/Φ. Θα συμμετάσχει επίσης η Κίνα με 3.200 στρατιώτες, 900 ΤΘ οχήματα και 30 Ε/Π. Η άσκηση αυτή αποτελεί επίδειξη δυνάμεως προς το ΝΑΤΟ για την επιχειρούμενη διεύρυνσή του προς Ανατολάς και προς τις ΗΠΑ που ανοίγονται προς την Άπω Ανατολή.

7. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Συρία

Ο στρατός του Άσαντ με την υποστήριξη της ρωσικής αεροπορίας ανεκατέλαβε το σύνολο των περιοχών που κατείχαν οι αντικαθεστωτικοί και οι τζιχαντιστές πλην της επαρχίας Ιντλίμπ στην οποία έχουν συγκεντρωθεί τα υπολλείμματα των ισλαμιστών με τις οικογένειές τους, αλλά και τρομοκράτες της HTS (Χαγιάτ Ταχίρ αλ Σαμ), όπως έχει μετονομαστεί προσφάτως η αλ Νούρσα. Ήδη ο στρατός του Άσαντ είναι έτοιμος να αρχίσει την επίθεση με τις ευλογίες της Ρωσίας, η οποία απαντώντας στις εκκλήσεις των κ.κ. Τραμπ και Ερντογάν, για να παρεμποδίσει την ανθρωπιστική καταστροφή που θα προκαλέσει μια επίθεση, δήλωσε ότι το Ιντλίμπ είναι «σφηκοφωλιά των τρομοκρατών που πρέπει να εκκαθαριστεί γιατί εμποδίζει την επίλυση του Συριακού και απειλεί άμεσα τη ρωσική Βάση στη Λατάκια.

Η Τουρκία αντιδρά όχι για ανθρωπιστικούς λόγους, αλλά γιατί φοβάται ότι το μεγαλύτερο μέρος των εγκλωβισμένων θα περάσει στο έδαφός της, πράγμα το οποίο επιδιώκει και ο Άσαντ, για να απαλλάξει από τους αντιπάλους του.

Στις 28 Αυγούστου η Ρωσία ενίσχυσε τη ναυτική της παρουσία

ανοικτά της Συρίας, επικαλούμενη το ενδεχόμενο πληγμάτων των Δυτικών κατά του Άσαντ, ύστερα από προβοκάτσια των Σύρων ανταρτών για δήθεν χρήση χημικών ουσιών.

Στις 7 Σεπτεμβρίου συναντήθηκαν στην Άγκυρα οι κ.κ. Πούτιν, Ερντογάν και Ροχανί, όπου η πρόταση του κ. Ερντογάν για εκχειρίδια στην Ιντιλίμπ απορρίφθηκε από τους άλλους δύο, με τον κ. Ερντογάν να δηλώνει ότι η Τουρκία δεν θα μείνει αδιάφορη αν πραγματοποιηθεί επιχείρηση κατά της Ιντιλίμπ. Κατά το αλ Τζαζίρα, ύστερα από αυτό, η πιο πιθανή περίπτωση είναι μια περιορισμένη ρωσική επιχείρηση για την εξουδετέρωση της HTS και την απώθηση των ανταρτών προς βορρά, ώστε να εξασφαλιστεί η ρωσική Βάση στη Λατάκια. Επίσης αποκλείει την ολομέτωπη επίθεση, γιατί αυτό θα προκαλούσε τεράστια ανθρωπιστική καταστροφή και νέο κύμα προσφύγων και θα έφερε τη Ρωσία αντιμέτωπη με την Τουρκία, αλλά και με την ΕΕ και τις ΗΠΑ.

Η ανάλυση του Αλ Ζαζίρα είναι λογική και μάλλον θα επαληθευθεί.

β. Ισραήλ - Παλαιστίνη

Ο κ. Τραμπ κατήγγειλε την ετήσια συμβολή, ύψους 369 εκατ. δολαρίων που καταβάλλουν οι ΗΠΑ στην υπηρεσία του ΟΗΕ για τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες, γιατί, όπως δήλωσε η Πρέσβυς στον ΟΗΕ κ. Χέιλ, οι ΗΠΑ, αναγνωρίζουν ως πρόσφυγες μόνον όσους ζούσαν προ του 1948, οι οποίοι είναι ελάχιστοι και ως εκ τούτου δεν υπάρχει προσφυγικό ζήτημα. Αυτό, ύστερα από την αναγνώριση ως νομίμων των ισραηλινών εποικισμών και την αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του Ισραήλ, αποτελεί ένα ακόμη βήμα από τον κ. Τραμπ για την εγκατάλειψη της προοπτικής δημιουργίας ανεξαρτήτου παλαιστινιακού κράτους.

Όπως αποκάλυψε ο πρόεδρος των Παλαιστίνιων κ. Αμπάς, ο γαμπρός του κ. Τραμπ κ. Κουσνέρ του πρότεινε αντί για ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος, ένα είδος συννομοσπονδίας με την Ιορδανία δηλαδή επιστροφή στην προ του πολέμου 1967 κατάσταση, που η Δυτική Όχθη ήταν προτεκτοράτο της Ιορδανίας και η Γάζα της Αιγύπτου.

Με τις κινήσεις του αυτές ο κ. Τραμπ και με την πλήρη ταύτισή του με τον κ. Νετανιάχου θα προκαλέσει την οργή όλου του αραβικού κόσμου και θα αναγάγει το Ιράν ως τον ισχυρότερο υπερασπιστή των Παλαιστίνιων.

Στις 19 Ιουλίου η Κνεσέτ ενέκρινε νόμο που ορίζει ότι μόνο οι Εβραίοι έχουν το δικαίωμα της αυτοδιαθέσεως στη χώρα και καταργεί την αναγνώριση της αραβικής γλώσσας, ως ισότιμης με την εβραϊκή. Η Επίτροπος της ΕΕ κ. Μογκερίνι εξέφρασε την ανησυχία της ΕΕ σχολιάζοντας ότι αυτό θα περιπλέξει τη λύση των δύο κρατών, ενώ ο Τούρκος πρόεδρος κ. Ερντογάν εξομοίωσε το Ισραήλ με την Γερμανία του Χίτλερ.

Στις 21 Ιουνίου ο κ. Νετανιάχου συναντήθηκε με τον κ. Πούτιν στη Μόσχα με τον οποίο συμφώνησε, το μέν Ισραήλ να σταματήσει κάθε δράση κατά του Άσαντ, η δε Ρωσία να μη επιτρέψει στα ιρανικά στρατεύματα να προσεγγίσουν τα ισραηλινά σύνορα στην περιοχή των υψωμάτων Γκολάν, κατά την επιχείρηση ανακαταλήψεως της περιοχής από τα στρατεύματα του Άσαντ. Επίσης εξασφάλισε το δικαίωμα να παρεμποδίζει τις αποστολές όπλων του Ιράν στη Χεζμπολάχ, μέσω του συριακού εδάφους.

γ. Ιράν

Στις 6 Αυγούστου ο κ. Τραμπ επέβαλε νέες κυρώσεις κατά του Ιράν, τις οποίες δήλωσαν ότι δεν θα εφαρμόσουν η Γερμανία, η Γαλλία, η Βρετανία, η Ρωσία και η Κίνα, που διαβεβαίωσαν το Ιράν ότι θα τηρή-

σουν τη διεθνή συμφωνία και ότι θα το βοηθήσουν στην ελάφρυνση των επιπτώσεων από τις κυρώσεις, πλην όμως αυτό θα είναι δύσκολο, γιατί οι ευρωπαϊκές επιχειρήσεις έχουν εκδηλώσει την πρόθεση να αποχωρήσουν, φοβούμενες τις κυρώσεις.

8 ΑΣΙΑ

α. Κίνα

Τον Αύγουστο ο κ. Τραμπ επέβαλε διαδοχικά δασμούς 25% σε κινεζικά προϊόντα 50 δις δολαρίων και απειλεί να τα φτάσει σε 100 δις δολάρια, με την Κίνα να απαντά στο ίδιο νόμισμα.

Στις 10 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε διήμερη διάσκεψη του Οργανισμού της Σαγκάης στην Κίνα, στην οποία συμμετείχαν για πρώτη φορά η Ινδία και το Πακιστάν και επιβεβαιώθηκαν οι στενοί δεσμοί Κίνας και Ρωσίας.

β. Β. Κορέα

Στις 22 Αυγούστου η Διεθνής Υπηρεσία Ατομικής Ενέργειας (IEAA) ανακοίνωσε ότι δεν έχει καμιά ένδειξη ότι η Β.Κορέα έχει διακόψει τις πυρηνικές της δραστηριότητες, ενισχύοντας τις αμφιβολίες, ότι το καθεστώς δεν έχει πρόθεση να εγκαταλείψει το πυρηνικό του πρόγραμμα.

Στις 30 Αυγούστου ο κ. Τραμπ επαίνεσε τον κ. Κιμ και ανέστειλε τις ασκήσεις με τη Ν.Κορέα τις οποίες είχε ανακοινώσει ο ΥΠΕΞ κ. Πομπέο στις 28 Αυγούστου ταυτόχρονα με την ακύρωση της επισκέψεώς του στην Πιον Γιανγκ εξ αιτίας της ελλείψεως προόδου στις συνομιλίες.

Στις 6 Σεπτεμβρίου ο κ. Τραμπ έγραψε στο twitter «ο κ. Κιμ δηλώνει αταλάντευτη πίστη στον πρόεδρο Τραμπ. Ευχαριστώ τον πρόεδρο Κιμ, Μαζί θα τα καταφέρουμε».

Αυτός είναι ο Τραμπ και σ'όποιον αρέσει!!!!.

Συντάκτης Σάββας Αργουζής

Σημείωση Συντάκτη

Αγαπητοί Συνδρομητές του Περιοδικού μας

Σας παραθέτουμε τις διάφορες δραστηριότητες του Ινστιτούτου ταξινομημένες στους παρακάτω τομείς, όπως ακριβώς ενημερώνονται κάθε εβδομάδα τα μέλη μας και αφορούν το χρονικό διάστημα από 21 Ιουνίου έως 30 Σεπτεμβρίου 2018.

ΝΕΑ ΜΕΛΗ - ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΕΛΩΝ

Ενεγράφησαν νέα μέλη, τα εξής χρονικά:

28/6 ο κ. Ζαρταλούδης Ανδρέας, Υποναύαρχος ε. α. του Δ Σ

28/6 ο κ. Παπαδόπουλος Ηλίας, Φαρμακοποιός

6/9 ο κ. Θεοφανίδης Σταύρος, Συνταξ. Καθηγητής Πανεπιστημίου

6/9 ο κ. Δακουτρός Παναγιώτης, Φοιτητής Παντείου

6/9 ο κ. Σκληρός Βασίλειος, Αξιωματικός ε. ε. της ΠΑ

6/9 η κ. Μπαρμπαρούση Χριστίνα, Υποψήφια Διδάκτωρ Παν/μίου Θεσσαλίας,

-Την 30/6 απεβίωσε το μέλος μας Κορωναίος Ευάγγελος, μετά 20ήμερη νοσηλεία του στο ΝΝΑ. Στη κηδεία του το ΕΛΙΣΜΕ απέστειλε στεφάνι και εκπροσωπήθηκε από μέλη του Δ Σ.

-Οι Σπουδαστές Σεμιναρίων μας κ. Γιαννίκος Παναγ. και κ. Στυλίδη Μαίρη ανανέωσαν την εγγραφή τους και λογίζονται ως μόνιμα μέλη του Ινστιτούτου.

-Με ομόφωνη απόφαση του ΔΣ ο κ. Ματζάκος Ανδ. Αντιστράτηγος ε. α. ορίστηκε ως εκπρόσωπος του ΕΛΙΣΜΕ στη περιοχή της Ξάνθης.

-Το Δ Σ ανέθεσε στο μέλος του Δ Σ κ. Μπαλτζώη να ενεργήσει για τη δυνατότητα ανάπτυξης από 2 καθηγητές του ΕΚΠΑ, της πρότασης του μέλους κ. Μαρκόπουλου, η οποία ήταν: «Το ΕΛΙΣΜΕ να ασχοληθεί με το θέμα της πιθανής σύνδεσης του Αξιού με τον Μοράβα και τον Δούναβη και τις επιπτώσεις που θα έχει στην χώρα μας». Μετά από σύντομες ενέργειες του κ. Μπαλτζώη το θέμα «Αξίος ο πλωτός διάδρομος», θα παρουσιασθεί στα μέλη του ΕΛΙΣΜΕ από 2 αρμόδιους Διαλέκτες, το 2ο 15νθήμερο Οκτ.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ – ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Το Ινστιτούτο λόγω θέρους παρέμεινε κλειστό από 27 Ιουλίου έως και 3 Σεπτεμβρίου, η δε πρώτη συνεδρίαση του ΔΣ πραγματοποιήθηκε την 6 Σεπτεμβρίου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ – ΒΙΒΛΙΑ

Το μέλος κ. Μαλτέζος Χρήστος δώρισε στη βιβλιοθήκη 2 αντίτυπα του βιβλίου του «Ασυρματιστής σε μυστική αποστολή».

ΗΜΕΡΙΔΕΣ – ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

-Εσπερίδα «Η Θαλάσσια Στρατηγική Σήμερα»

Το απόγευμα της 28 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε στο ΕΛΙΣΜΕ 3ωρη Εσπερίδα, σε συνδιοργάνωση με τον Τομέα Θαλάσσιας Στρατηγικής (ΤΘΣ) με θέμα «Η Θαλάσσια Στρατηγική Σήμερα» και ειδικότερα η ΕΕ και το ΝΑΤΟ στην Αντιμετώπιση Ειδικών Θεμάτων Ασφάλειας στο Θαλάσσιο Χώρο. Ήταν πολύ επιτυχής και ο Συντονιστής του

μέλος του Δ Σ κ. Φωτίου ανέφερε στον Απολογισμό του.: «Η Εσπερίδα είχε πολύ καλή απήχηση αφού πρώτον συγκέντρωσε πολλούς νέους και έτσι "διεμβολίζουμε" και άλλες ηλικίες. Η θεματολογία της Εσπερίδας, αναφερόταν σε διάφορα διεθνοδικαιϊκά θέματα, με αποτέλεσμα να ανοίξουν πολλά κεφάλαια ερωτηματικών που ήταν ανθρωπίνως αδύνατον να περιληφθούν στις τρεις ώρες της Εσπερίδας. Τέλος οι Ομιλητές ήταν μέσα στα χρονικά όρια του προγράμματος. Ως τελικό συμπέρασμα θεωρώ την συνεργασία με τον ΤΘΣ χρήσιμη και επιρρωννύω τις σκέψεις να την αξιοποιούμε με πολλές δημοσιεύσεις τους και ανάλογες δραστηριότητες.»

-Ημερίδα «Η Ευρωπαϊκή Άμυνα και Ασφάλεια και το Μέλλον της Ευρώπης»

Μετά επαφές δύο μηνών και πλέον της κ. Παναγιωτοπούλου Μαριέτ. Υπεύθυνης Δημοσίων Σχέσεων (ΥΔΗΣ) του ΕΛΙΣΜΕ, με το Γραφείο Σύνδεσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΚ) στην Ελλάδα, καθορίστηκε η συνδιοργάνωση Ημερίδας με θέμα «Η Ευρωπαϊκή Άμυνα και Ασφάλεια και το Μέλλον της Ευρώπης», η οποία θα πραγματοποιηθεί την 12 Οκτωβρίου. Ήδη ανακοινώθηκαν η Πρόσκληση και το Πρόγραμμα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Για το Συνέδριο «Unmanned Vehicle (UV)», που συνδιοργανώνεται με το ΓΕΕΘΑ στις 26 & 27 Νοε. στο Πολεμικό Μουσείο, απεστάλησαν σχετικές επιστολές συμμετοχής εταιρειών και λοιπών φορέων,

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

-Σεμινάριο «Ευρωπαϊκή Πολιτική και το Μέλλον της ΕΕ»

Για το πραγματοποιούμενο από 10 Οκτ.-7 Νοε, Σεμινάριο του θέματος, σε συνδιοργάνωση με το New York College (NYC), μετά σειρά συναντήσεων της ΥΔΗΣ του ΕΛΙΣΜΕ κ. Παναγιωτοπούλου και του κ. Διαμαντόπουλου εκπροσώπου του NYC, ρυθμίσθηκαν όλες οι λεπτομέρειες και η Πρόσκληση και το Πρόγραμμα ανακοινώνονται έως τέλος Σεπ.

-Σεμινάριο «Θέματα Ασφάλειας και Άμυνας Εθνικού Ενδιαφέροντος»

Τούτο θα πραγματοποιηθεί από 14 Νοε. έως 12 Δεκ., σε συνδιοργάνωση με το NYC και οι δύο Φορείς με τους εκπροσώπους τους κ. Παναγιωτοπούλου και Διαμαντόπουλο, μετά σειρά επαφών, ευρίσκονται στο τελικό στάδιο του κατάρτισμού του Προγράμματος.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ-ΗΜΚΑ

Με απόφαση του Δ Σ ανατέθηκε στο μέλος κ. Γεωργιάδη Αλ., νέα σχεδίαση της Ιστοσελίδας του ΕΛΙΣΜΕ με χρόνο παρουσίασης της νέας μορφής αυτής τέλος Σεπτεμβρίου.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η Αστική μη Κερδοσκοπική Εταιρεία Πολιτιστικού- Κοινωνοφελούς έργου ΑΙΓΕΑΣ, διέθεσε το ποσό των 2000 Ε, ως δωρεά, για «τη στήριξη των σκοπών του ΕΛΙΣΜΕ». Το Δ Σ την ευχαρίστησε δι' επιστολής.

- Το μέλος κ. Τόσιος Αλεξ., δώρισε ένα τάμπλετ για τις λειτουργικές ανάγκες του ΕΛΙΣΜΕ.

ΚΥΠΡΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1974

"There is no American reason why the Turks should not have one-third of Cyprus."

Secretary of State Henry Kissinger in a recently declassified State Department memo from 1974

